

PARTİZAN

**ÖZGÜR
GELECEK
KAPATILDI!
SUSMAYACAĞIZ!**

Özel Sayı: 02

Yaygın süreli

5-18 Ağustos 2011

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1303-0078

Krize, linçlere, tasfiye operasyonuna karşı Halkın ortak militan mücadelesi

500 delikli mont

Samsun'da yaşayan 13 yaşındaki Gökhan Çetintaş isimli çocuk, "terörist sanıldı". Askerler tarafından kurşun yağmuruna tutulan çocuk yaşamını yitirdi. **-Sayfa 10-**

"Hedef gösterildik"

Amed Silvan'da yaşanan çatışmanın ardından, özellikle hükümetin ardına yaptığı açıklamalarla BDP hedef haline geldi. Tehlikeli biçimde ülkenin dört bir yanında tırmanan linç saldırılarında hedef bölge olarak İstanbul Zeytinburnu seçildi.

Röportaj -Sayfa 24/25-

Çocuklar öldürülüyor

Yine bir Kürt çocuğu, sokak ortasında gaz bombası ile öldürüldü. Doğan Teyboğa'nın öldürülmesinin ardından çıkan çatışmalarda da 8 ve 13 yaşlarında 2 çocuk daha yaralandı. **-Sayfa 11-**

Bir yandan ulusal harekete yönelik tasfiye hareketi bölgesel olarak sürdürülürken, diğer yandan başta Avrupa olmak üzere tüm dünyayı tehdit eden krizin yeni dalgasının ülkemizde de etkilerini artıracığı ifade ediliyor. Egemenlerin tüm bu saldırılarını kesebilecek tek güç halkın militan ortak mücadelesidir!

Kriz kimi "teğet geçmez?"

Özellikle AKP'li bakanların kriz ile ilgili art arda gerçekleştirdikleri açıklamalar, insana Amerika'yı yeniden keşfettirir tarzda. TC Başbakanı Erdoğan "iyimser" açıklamalarına devam etse de krizin kimi teğet geçmeyeceği ortada!

-Sayfa 17-

İran operasyona çıktı

İran'ın 16 Temmuz'da Kandil'e başlattığı TC destekli operasyonda 200'ün üzerinde "devrim muhafızı" ölümler, 8 PJAK gerillası da bu çatışmalarda yaşamını yitirdi.

-Sayfa 9-

Faşist klikler ligi

Genelkurmay Başkanı ile birlikte üç kuvvet komutanının isfifa etmesi, Ergenekon Davası ile başlayan sürecin tepe noktası oldu. **-Sayfa 9-**

"ŞAHİN-GÜVERCİN" tartışması ve sürecin ideologlarının çağrıları

-Sayfa 8-

Özellikle Silvan'da 20 asker ve 7 gerillanın yaşamını yitirdiği çatışmanın ardından bir kez daha egemenler cephesinden psikolojik savaşın belki de en eski argümanlarından birinin kullanımına ağırlık verildi: "Terör örgütü bölündü, parçalandı, aralarında çelişki, çatışmaya döndü vs. vs."

Elektronik kelepçe kadın cinayetlerini önler mi?

"Aile ve Sosyal Politikalar" Bakanı Fatma Şahin, kadına yönelik şiddete karşı mücadelede "yüzyılın en parlak fikrini" açıkladı: **Elektronik Kelepçe!** **-Sayfa 14-**

GEA işçileri direnişte!

Oldukça büyük bir sanayitesi olan Gebze OSB'de sendikali oldukları için işten atılan ve direnişe geçen Birleşik Metal-İş üyesi GEA işçileri ile bir söyleşi gerçekleştirdik. **-Sayfa 4-**

yeşil de büyük kıyım

Türkiye'nin sayılı firmalarından biri olan Yeşil Kundura son zamanların en büyük işçi kıyımına sahne oldu ve sendikali-sendikasıız 183 işçi işten çıkartıldı. Deri-İş Sendikası 19 Temmuz'dan bu yana fabrika önünde direnişte! **-Sayfa 6-**

Partizan'dan

Gün ırkçılığa, şovenizme karşı birlikte haykırma günüdür

✓ Sayfa 2

Sınıfsal Bakış

Restorasyon

➤ Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

Sermayenin saldırılarına karşı gerçek bir kopuş için

➤ Sayfa 5

Yeni Kadın

2011 Türkiye Değerler Araştırması ve sonuçları

➤ Sayfa 12

Evrensel Bakış

ABD'nin değerlerinin taşıyıcısı Türkiye'nin "değeri" artıyor

➤ Sayfa 22

Sınıfsal Bakış

Analizlerimiz durum tespitini değil, değiştirmeyi içermelidir

➤ Sayfa 12

Gün ırkçılığa, şovenizme karşı birlikte haykırma günüdür!

Faşist TC devletinin gerillaya dönük imha saldırıları tüm hızıyla devam etmektedir. Saldırıların merkezinde gerilla güçlerinin olması hiç de şaşırtıcı değildir. Ama aynı zamanda saldırılar gerillayla da sınırlı değildir.

Birçok yerde devrimcilerin, yurtseverlerin evleri basılmakta ve tutuklama furyası tüm hızıyla devam etmektedir. Yine gerçekleri kitlelere taşımada ısrarlı olan devrimci basın susturulmak için kapatma ve soruşturma kaskasına alınmış durumdadır. Devrimci tutsaklara dönük sürdürülen hak ihlalleri sıradan olaylar durumuna dönüşmüştür. Sağlık durumu ileri derecede bozulan birçok devrimci tutsak, salıverilme yerine tecrit zulumü altında yok edilmeye çalışılmaktadır. Düşünme ve örgütlenme özgürlüğü önündeki barikatlar kaldırılmaya değil, daha da güçlendiril-

meye çalışılmaktadır. **Daha sade bir dille ifade edecek olursak, sistem AKP şahsında "İleri Demokrasi" maskesi altında susturulmuş, ve-rilenle yetinen bir toplum yaratmaya çalışılıyor.**

Bu baskı ve dayatma politikalarına karşı başkaldırmak haklı ve meşrudur. İmha ve inkâr siyasetine karşı Kürt halkının sokaklara akışı, gerillanın etkili vuruşları haklı ve meşrudur.

Çünkü halkın oyuyla seçilen Kürt vekiller hapiste. Dağlara bombalar yağıyor. Düşünce ve örgütlenme özgürlüğü önündeki engeller tüm makyajlara rağmen yerli yerinde duruyor. Kürt halkının ulusal demokratik talepleri, "Tek Millet" duvarına çarpıyor. İrkçilik, şovenizm zehri ölüm saçıyor.

Sürece dair nasıl değerlendirmeler yapılırsa yapılsın gerçek olan şu ki;

AKP'nin "İleri Demokrasi" balonu Silvan'da yaşanan çatışma neticesinde bir kez daha patladı. Emperyalizmin uşağı Tayyip, BDP'yi yine hedef gösterdi. Resmi ve sivil faşist güçler de harekete geçmekte gecikmedi. Birçok yerde BDP'nin il ve ilçe teşkilatlarına saldırılar düzenlendi.

Keza iktidar mücadelesinde birbirini boğazlamaya çalışan AKP, CHP ve MHP gibi faşist partiler ortak deklarasyon yayınlamakta hiç gecikmediler. Son dönemde parlamentoda yaşanan "Yemin Krizinden" dolayı birbirlerini en aşağılık ithamlarla suçlayanlar, Kürt halkına karşı birlikte kılıç kuşanmakta adeta birbirleriyle yarış içindedir. Düşmanların bu dayanışması karşısında Kürt halkıyla en ileri düzeyde dayanışma içinde olmak ertelenemez bir görevdir.

Son yaşananlarla birlikte bir kez daha görüldü ki, egemen sınıfların tüm kliklerinin demokrasiden, Kürt ulusal sorununun çözümünden anladıkları şey kimi kırıntılarla ve karşılığı olmayan demokrasi vaatleriyle teslim almaktır. Kısacası onlar çözümden teslimiyeti anlıyorlar. Bu düşüncelerini kimi zaman ırkçı söylemlerle ifade ediyorlar. Ama genellikle sahte demokrasi söylemleriyle gerçek amaçlarını gizlemektedirler.

AKP'nin tüm aldatma ve kandırma politikalarına rağmen bugüne kadar istenilen düzeyde bir başarıya ulaşmamasının en büyük nedeni örgütlü yığınların gücüdür. Ve tarih bir kez daha bize gösteriyor ki, yığınların örgütlü gücü egemen sınıfların tüm hileli oyunlarını boşa çıkarmaya muktedirdir.

Ellerinde silah, tırmanıyorlar dağlara,
yoldaşım tırmanıyor kızılığa,
gözleri ıslıl ıslıl
gecenin karanlığında Kutup Yıldızıdır
yanında heval Mazlum
19 yaşında kavganın büyük adamı
Diyarbakır zindanları geliyor aklına
anası, babası, halkı geliyor aklına,
ezilen mazlum Kürt halkı.
Kini gözlerine vuruyor hevalin
o beter gece,
yüreğinde umut,
gözlerinde inanç,
dillerinde devrim türküleri.
Tırmanıyorlar,
kızılığa, umuda, barışa,
özgürlüğe tırmanıyorlar
gece yırtılıyor kurşun sesleriyle
Muharrem yoldaş, kahpe bir kurşunla
düşüyor toprağa
Ya heval Mazlum,
yaralı yatmakta yerde
Muharrem gözlerini
son kez çeviriyor Mazlum'a
"Endişelenme heval,
kanımız yerde kalmaz,
sürer bu kavga, kavgamız,
fedadır halka canımız
sürer bu kavga, kavgamız!"
Heval Mazlum, düşmana gülümsüyor
hainlerin eline düşmektense,
onları güldürmektense,
canım kendi elleriyle
armağan ediyor Kürt halkına...

(Elazığ'dan bir Partizan okuru)

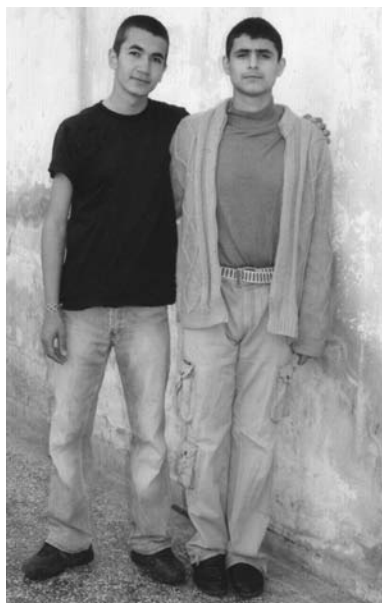
Ben bir partizanım,
savaştan hayat bulan.
Ben bir partizanım,
elde silah savaşan,
dağlardan düşmana korku salan.
Ben Kinem'im dağların eteklerinde
açan kır çiçeği,
ben Munzur'un
dağlarda coşkulu akan.
Ben bir partizanım,
dağlarda doğan hayat ışığı,
meskeni dağlar olan,
bıkmadan, usanmadan,
yılmadan savaşan halkına önder olan,
umudu savaşarak büyüten,
dağlara seveda salan.
Ben bir partizanım.
Kinem'in, Munzur'un sevdasıdır,
düşmüşüm dağlara,
sahipsiz kalmadı, kalmayacak silahları.
Büyüttük, büyüteceğiz savaşı,
adımladıkları patikada,
ta ki toprakta tohum olana dek...

(Dersim'den Partizan okuru)

Hoşçakal Yurdal yoldaş!

Yaşadığımız yerkürede belki de hiçbirimiz bulunduğumuz tarihsel süreçte olmak istemezdik. Yıkıntıların, savaşların, çılgınlıkların kapladığı bu tarih bizim değil... Barbarlığın kan ile beslenmediği, düşlerimizin bile tutsak düştüğü, darağacında yağlı urgana verilen boyunlarımız ve daha 13'ünde, delik deşik edilen çocukluğumuz... Bu tarih bizim değil...

Sen, içimizdeki Partizan öfkeleri, karanlığa sıkılan mermi oldun YURDAL YOLDAŞ... Hiç yüzünü görmedim, fotoğrafına bakıyorum şimdi. Bizden önce göğüslediğin için devrim ipini... Kıskanıyorum seni yoldaş... Seni düşünüyorum, süzülüşün patikaları, kara demliklerde köz ateş üzerin-

de, sac ekmeği arasında katığı... Yoldaş kahkahalarını, o doyum-suz, o güzelim kokuların kapladığı ormanın derinliklerindeki sohbetleriniz düşüyor usuma. Kahkahalarınıza katıyorum tebessümümü... Politik çalışmalarınıza kulak kabartıyorum. Not tutuşuna hayran kalıyorum... Seninle çıkıyorum nöbete yoldaş... Dürbün çekiyorum dağ keçilerinin kayalıklarında şahan duruşlarına bakıyoruz...

Kabına sığmıyor öfkem yoldaş. Ölümü kaçınıcı kez lanetleyişim, bilmiyorum... Ne kadar zor şey kabullenebilmek ölümü. Nasıl kabullenebilir ki insan... Hiçbir çıkarı olmadan başkalarının daha, ileri bir yaşam sürmesi için kendini feda eden canın ölümünü... Beni affet yoldaş, kabullenemediğim için böyle zamansız gitmeni... Evet duyuyorum "mücadele bu yoldaş, bugün ben yarın sen" deyişini...

Düşlerimiz vardı; kanla yazılan tarihe, kızılca kıyamet olmak için çıktığımız yolda. Sevmediğimiz bu dünyayı başka dünyalar yaratılmak için... Tıpkı bizden önce tarih yazmak için KAYPAKKAYALAR gibi militan sevdalara vermiştik benliklerimizi... Sana hoşçakal dedim ya yoldaş, sözümü geri alıyorum, kelamımı da...

Görüşmek üzere diyorum... Görüşmek üzere yoldaş...

(Bir yoldaşın)

Yaygın süreli
Partizan Özel Sayı: 2011/02
Umud Yayımçılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34

BÜROLAR
Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 Ankara: Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 445 16 15 Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd.
Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 Erzurum: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 Bursa: Selçuk Hatun Mh.
Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çar-
şısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212 27 50
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

RESTORASYON

Faşist rejim, zamanın gereklerine uygun biçimde kendini yenilemek ve adaptasyon aşısını yaptırmak zorundadır. Aksi takdirde bünyeyi saran tehlikelerle başa çıkma şansını tamamen yitirecektir.

TSK komuta kademesindeki istifalar nedeniyle, “deprem” ya da “devrim” başlığıyla sunulan gelişmelere bir yenisinin eklendiği süreç, gerçek manada toplumsal deprem ve devrim için olgunlaşma eğilimi gösteren şartlarla ilgili **kuvvetli** göstergelere işaret ediyor. Hiçbir yapı, biçimsel düzeyde de olsa kendiliğinden bir değişim süreci yaşanamaz. Onu böylesi tasarruf veya **“dönüşüm”** çizgisine oturtan iç dinamikler vardır. Dolayısıyla bizim de öncelikle ilimizi çeken, meselenin bu yönü olmalıdır. Ancak bu takdirde, yorumla sınırlı kalmayan, belirlemecilikten ayrılan bir politik analiz ortaya çıkar ki, asıl ihtiyaç budur. Eklemlenme, sürüklenme gibi yoldan çıkma seçeneklerini bertaraf edecek yegâne tutum da bu olacaktır.

Nitekim, önceki aşamalarda yapılan analizler yalnızca “akademik” bir tespit düzeyinde kalmamış, bir yol, bir rota ve dolayısıyla bir **statü** getirmiş bulunmaktadır. Bugün politik arenada egemen sınıf cephesinde yaşanan klik çatışması üzerinden her konumlanışın ciddi bir bedeli/karşılığı vardır. AKP’nin devreye girdiği dönemde farklı bir yoğunluk kazanan çatışmanın arz ettiği süreklilik, bir dizi karşılıklı hamlenin gerçekleştirildiği koşullarda çok çeşitli direniş ve muhalefet odağını da sarmalayarak ilerlemiş, egemen sınıfların bu akış döneminde **“ortak”** kazanımlar elde ettiği görülmüştü.

Kimi zaman tam da bu ortak çıkarlar için danışıklı biçimde işletilen aşamaların, “demokrasi” denilen oyunun esas karakteri olduğu görmezden gelinmemektedir. Siyasi partiler düzeyinde yürürken daha alışılmış bir görüntü veren dalaşın devlete ait diğer organlar seviyesinde aldığı görünüm, **“başka”** bir hava oluşturmaktadır. Nitekim YÖK, polis ve MİT, HSYK ve TSK gibi kurumlara yapılan müdahale ile gerçekleştirilen tasfiye (ve kadrolaşma) operasyonları, yeni bir yapılanma, radikal bir değişim olarak genel kabul görmektedir. Önceki dönemlerde kliklerin çeşitli biçimdeki paylaşım rızalarıyla kimisi çok zayıf düzeyde çatışmaya sahne olan bu kurumlarda yeni yaşananların farklılığı, “esaslı” bir nitelemeyi hak eder bulunmaktadır.

Öyle ki, bu kurumlardaki eski yönetici ve kadroların, “yeni” dönem politikalarına karşı oldukları için tasfiye edildikleri de söylenebilmekte ve aklama makineleri mağduriyet yakıtıyla çalıştırılmaktadır. Esas politikanın “demokrasi”nin büyük oyunundaki temel argümanlara dayanılarak yapıldığı bilinmektedir. Bunların demokrasi torbasına doldurulan “anti-militarizm”, “sivilleşme”, “adalet”, “eşitlik” ve “özgürlük” gibi pek popüler karşılıkları vardır

ama nedense **ana ekseninde** ve **reel politikte** değişen neredeyse hiçbir şey bulunmaması pek rahatlıkla gözden kaçırılmaktadır.

Sözü geçen kurumlarda AKP’nin gerçekleştirdiği ve gerçekleştirmekte bulunduğu kadro değişimi/tasfiye operasyonu neticesinde bırakın ana konseptleri, kısa vadeli ve günlük politikalar zemininde dahi ciddiye alınabilecek değişimler yaşanmamaktadır. Aksine, bu kurumların uygulamalarında var olan kimi yeniliklerin tam da sürecin ihtiyacı bağlamında okunması gerekir ki buradan yola çıkarak öncekileri aklamaya ya da operasyonu **“farklı”** bir temele oturtmamaya özen göstermek gerekir.

O takdirde bu kurumlara müdahaleyi nasıl açıklamak gerekir sorusunun

TSK komuta kademesindeki istifalar nedeniyle, “deprem” ya da “devrim” başlığıyla sunulan gelişmelere bir yenisinin eklendiği süreç, gerçek manada toplumsal deprem ve devrim için olgunlaşma eğilimi gösteren şartlarla ilgili kuvvetli göstergelere işaret ediyor.

yanıtı, “taraf”ın spekülatif açıklamaları ve yıllardır söylenen ucuz yalan ve demagojilerinden sıyrılarak verilmelidir ki, olguların bize anlattığı bütün açıklığıyla budur. Gerçekler bize ilk önce yalnız Türkiye’de değil bölge ve dünya gerçekliği bağlamında, sisteme hükmeden güçlerin **yakıcı** hale gelen ihtiyaçlarının ülkedeki organik uzantıları kuşatan sorunlarla yüklenecek bir ajanda, bir rota oluşturduğunu, belli yol ve yöntemler belirlediğini gösteriyor. Bölgenin temel sorunları dikkate alınarak, ana renkleri ve karakteristik özellikleriyle bezeli olarak şekillenen AKP’nin bugüne kadarki serüveni, kimi tökezleme ve sendelemelere rağmen **“yolunda”** bir seyir izlemektedir. ABD ve ödevlerini yapmıyor gözükmemesine karşın AB’nin “tam destek” pozisyonunda durmasını basit bir veri olarak değerlendirmek gerekir. Nitekim son TSK istifaları karşısındaki tutum da açık biçimde, bu merkezdedir.

AKP vizyonu ve tarzıyla yönetim (ve politika) miadını doldurmadığı, halka da tescil ettirilen son seçimlerin sonuçlarıyla sabittir. Bunun Tayyip’in son “ulusa sesleniş” konuşmasında (30.07) altını çizdiği **“restorasyon”** (sözlük anlamı: *eski bir yapıda bozulmuş, yıkılmış olan yerleri, bölümleri aslına bozmayacak biçimde onarma*) kapsamında Anayasa “değişim” hamlesiyle daha kapsamlı bir **işlerlik** kazanacağı da ortadadır. Ama ortada görünmeyen, gözlerden sürekli kaçırılmaya çalışılan ve klik çatışması altında bırakılan gerçeklik, bütün bu “değişim” ve “yenilenme” sancılarının neden

olan ihtiyaçların, sistemin ülke ve bölgedeki süreci yönetme kapasitesi ve olanaklarından kaynaklandığıdır.

“Arap Baharı”nın harekete geçirdiği dinamikler ve mayalanmanın ortaya çıkardığı tehdit; Irak’ta önemli boyutlar kazanan, İran’ı daha fazla içine çeken ve Suriye’yi yangın koşullarında harmanlanarak etkileyen ve en kapsamlısı Türkiye’de sarsıcı bir konuma ulaşan Kürt sorunuyla beraber geniş bir alanda etkili olmaktadır. Buna daha geniş bir çemberde Balkanlar, Kafkasya ve Güneybatı Asya’yı da dâhil etmek gerekir. Süreç, ekonomik ve siyasal kriz kıskacındaki dünyayı ama bilhassa Güney Avrupa’yı çemberine alacak bir hassasiyete kapı aralamıştır. Bu tablodan azade bir **“dokunulmazlık”** alanı yoktur ki, *“bu sefer te-*

ğet bile geçmez” diyenlerin ifadesi, korkunun bacayı sarması olarak yorumlanmalıdır.

TSK’nın komuta kademesindeki istifaları doğuran koşulları bu sosyo-ekonomik ve politik realite içerisinde değerlendirmek gerekir. Bunu yaparken unutulmaması gereken diğer bir koşul elbette ki ordunun yapısına ve konumuna ilişkindir. Devlet yapılanmasında, TSK’ya özgünlüklerinden öte bir rol biçen ve **özel statü** atfedenlerin, taraflardan birinin etki hatta yönlendirme alanına girmesi kuvvetle muhtemeldir. Her durumdan “normalleşme”, “demokratikleşme” çıkışıyla gelişim ve ilerleme adına sonuçlar üretmek, mevcut egemen sınıf politikasının ana düsturu olmuştur. Ama diğer yandan, bu gelişmeleri Ortodoks Kemalistler cephesinde bir kümeleşmeye çevirmek de karşı refleks haline gelmiştir. Bundan kazançlı çıkacak olan hiç kuşkusuz ki faşist diktatörlüğün kendisidir.

Yaşananlar elbette ki klik çatışmasının sonucudur. Ne var ki başta Koşaner olmak üzere istifa eden kuvvet komutanlarını AKP karşıtı çevrelerin temsilcisi olarak nitelemek gerçekçi değildir. AKP’nin ilk dönemlerinde olsa yapılabilecek bu yorumların, 2007’den sonraki süreçte ve özellikle de Ergenekon operasyonu ile açılan dönemde geçerliliği kalmamıştır. TSK’ya komuta edenlerin ABD’nin (ve AB’nin) tam desteğiyle yol alan AKP’ye karşı kimi mırıldanma, serzeniş ve yakınmadan öteye tutum takınabilmesi söz konusu değildir. Koşaner’in çok önemli mesajlar atfedilen veda mesajının içeriği, öteden beri laikçi Kemalistler’in yazıp çizdikle-

ri hususların bir tekrarıdır ki, bunun pratikte bulunduğu karşılık ya da karşılığa doğru bir adım özelliği dahi yoktur.

A. Gül’ün **“Şura’da olmaları anormal karşılandı”** (30.07) derken, emekliliği isteme/istifa sürecinin, bu generallerin iradesi dışında gerçekleştiğine vurgu yapması açıklayıcıdır. Buna Koşaner’in de dâhil edilmesi gerekir. Nitekim bu zevat yine AKP döneminde göreve getirilmiş ve onunla büyük bir uyum içinde görev yapmayı bilmişlerdir. “Nöbet değişimi” olarak görülen YAŞ sürecinin bu adımlarla, bu hesaplarla başlatılmasında AKP’nin inisiyatifini güçlendirme kaygıları vardır ama bu tasarruf “tasfiye” edilenlerin direnişine rağmen gerçekleşmiş görünmemektedir. Laikçi Kemalistler’in “tarihte görülmemiş” bir muvazzaf ve emekli üst düzey komutan tutuklaması/yargılaması karşısında kopardığı yaygaranın en önemli karşılığı TSK bünyesinde ama onların tepeden trnağa düşürüldüğü **aczin**, bugün için esas otoriteye boyun eğmekten başka üreteceği bir sonuç yoktur.

İstifaların biçimi ve zamanlaması ile Koşaner’in mektubundaki gerekçeler birlikte okunduğunda egemen sınıfların (AKP eliyle) dengeleri gözeterek gerçekleştirdiği bir operasyon söz konusudur ki bunu **restorasyon** faaliyeti olarak değerlendirmek gerekir. Kürt sorununda daha boyutlu bir aşamaya doğru gidilmektedir. “Açılım”la oyalama dönemi geride kalmış, tasfiye amacına ulaşmamıştır. Sahneye yeni aktörler (Burkay vb.) sürülmeye çalışılır, linççi faşist güruha katliam provaları yaptırılırken, “profesyonel ordu” ve “ordulaştırılmış polis” formülleriyle savaşta yeni adımlar atılmakta, silahlanmaya hız verilmektedir (1998’de **3.8** milyon TL olan silah harcaması devasa bir artışla 2010’da **26.3** milyar TL’ye yükseldi). TSK’daki düzenlemelerin bu durumdan bağımsız biçimde geliştiği düşünülemez. Ayıklanan ve ıskartaya çıkarılanların bir kısmı kendi grupsal ya da kişisel çıkarları nedeniyle “ayrık” hale gelenler, ama önemli bir kısmı da dönemin ihtiyacına denk düşmeyenlerdir.

Faşist rejim, zamanın gereklerine uygun biçimde kendini yenilemek ve adaptasyon aşısını yaptırmak zorundadır. Aksi takdirde bünyeyi saran tehlikelerle başa çıkma şansını tamamen yitirecektir. Böyle bir şans bulunduğu sürece direnecek ve kolaylıkla pes etmeyecektir. En umutsuz anında bile sonuna kadar çırpınması, sınıfsal güdülü bir yaşama/var olma refleksinden kaynaklanmaktadır ki, bir avuç burjuvanın doğa ve insanlığın muazzam birikimi ve değerleri üzerinde oturma şansını sonuna kadar kullanmak istemesinde anlaşılmayacak bir yan yoktur...

HUKUK KÖŞESİ

İhbar tazminatı

İhbar tazminatı işverenin işten çıkardığı işçiye çalışmış olduğu süre ve maaşıyla orantılı olarak ödemek zorunda olduğu bir tazminattır.

Çalışılmış olunan süre ne kadar fazla ise o sürenin miktarına göre ihbar tazminatı belirlenir. İhbar tazminatında bir sene çalışmış olma koşulu yoktur. Kıdem tazminatında ise bu koşul vardır.

İhbar tazminatının mantığı şudur: İşveren, işçiyi normal koşullar altında işten çıkarmak istediğinde, kendisine, iş araması için, işyerinde geçirmiş olduğu çalışma süresi ile orantılı olarak, süre vermekle yükümlüdür. Bu sayede işçi, iş saatleri içerisinde işyerinden ayrılıp, kendisine yeni bir iş bakabilir ve işten ayrıldığında zor durumda kalmaz. Ancak işveren, işçiyi çıkartmak istiyor ve fakat kendisine bu süreyi tanımak istemiyorsa, bu takdirde, işçinin iş bulmak için geçecek süredeki ihtiyaçlarını karşılamak maksadıyla, çalışma süresine göre hesaplanan bir tazminat ödemekle yükümlüdür. İşte buna **ihbar tazminatı** denir.

İhbar tazminatı sadece işveren tarafından çalışana ödenen bir yükümlülük değil. Aynı zamanda çalışanların da bazı durumlarda işverene ödemeleri gereken bir tazminattır. İhbar tazminatında amaç, çalışanın ya da işverenin işi bırakma ya da işten çıkarma niyetlerini makul bir sürede karşı tarafa bildirmelerini sağlamaktır. Belirsiz süreli işlerde işçi veya işveren;

* 6 aydan az süren iş ilişkisinde en az 2 hafta önce,

* 6 ay – 1,5 yıl arası süren iş ilişkisinde 4 hafta önce,

* 1,5 yıl – 3 yıl arası süren iş ilişkisinde 6 hafta önce ve

* 3 yıldan fazla süren iş ilişkisinde ise işçinin, 8 hafta önce işi bırakacağı, işverenin işten çıkaracağı bilgisini karşı tarafa iletmesi gerekir. Aksi halde bu süreleri uymayan taraf (ister işçi olsun ister işveren) karşı tarafa bildirim süresi tutarındaki ücreti ödemek zorundadır.

2-4-6-8 haftalık ihbar süreleri içerisinde işveren, çalışana yeni bir iş bulması için gerekli olan iş arama iznini iş saatleri içinde ve ücret kesintisi yapmadan vermeye mecburdur. Bu iznin süresi günde iki saatten az olamaz ve işçi isterse iş arama izin saatlerini birleştirerek toplu kullanabilir. İşveren yeni iş arama iznini vermez veya eksik kullanırsa o süreye ilişkin ücret işçiye ödenir. İşveren, iş arama izni esnasında işçiyi çalıştırır, çalıştırdığı sürenin ücretini yüzde yüz zamlı öder. İşçi ihbar tazminatı alamadığında İş Mahkemesi'nde dava açabilir. İhbar tazminatı alabilmek için 10 yıllık zaman aşımı süresi öngörülmüştür.

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde hareketli günler yaşanıyor. Casper ve Mas-daf'da direnişler devam ederken son olarak da GEA Klima'da direniş başladı. Özgür Gelecek gazetesi olarak GEA Klima işçileri ile bir araya gelerek sohbet ettik. Oldukça büyük bir sanayi sitesi olan Gebze OSB'de genellikle Türk Metal sendikası örgütlü. Legrand ve Dostel Metal işçileri de direnişe yoğun destek sunanlar arasında. Burada öğle yemekleri hep birlikte yeniliyor, çay birlikte içilip sıcak sohbetler ediliyor.

İşçilerle yaptığımız sohbette ilk olarak Birleşik Metal-İş Sendikası İşyeri Temsilcisi ve Direniş Sözcüsü **Ali Şengül** bize süreci anlattı:

"Buradaki süreç uzun süredir devam ediyor. Böylesine bir sürecin yaşanacağı ortadaydı. Bu minvalde biz de buna hazırlıklı olmak zorundaydık. İlk önce bize iş daralması olduğu, işçi çıkartılacağı söylendi ve ilk olarak dört arkadaşımız işten çıkarıldı. Bu arkadaşlarımızın kendi istekleriyle çıkmaları bizleri etkilemedi diyemeyiz. Aradan fazla bir zaman geçmedi sabah işe geldiğimizde

hem de direniş ile ilgili görüşler aldık.

Turgay Çiftçi: Ben 11 aydır çalışıyorum burada. Daha önce de 2005 yılında girmiştim burada işe. Sermaye her zaman aynı düşüncede. Burada iş

GEA işçileri: "Burada bir soykırım var!"

burada çevik kuvvet yığnağı ile karşılaştık. İşten atıldığımızı bu şekilde öğrendik. Daha sonra patron yasadışı lokavt ilan etti. Biz mahkemeye başvurarak bilirkişi heyeti getirttik. Ve burada tutanak tutuldu. Birkaç arkadaşımızın vekâlet sorunu vardı. Onları da hallettik. Şimdi süreci direniş ve hukuki süreç ile birlikte yürüteceğiz."

"İlk deneyimimizin coşkusuyla kazanacağız!"

Birçok işçi ilk defa direnişe geçmiş. Bu vesile ile işçilerden de hem süreç

girdiğimden bu yana hiçbir değişiklik olmadı. İlk önce dört arkadaşımız işten atıldı. Biz de arkadaşlarımızın direnişine destek verdik. Sonrasında biz de işten atıldık. Bugün bu arada direnmek bizim için bir onurdur. Ancak insanlık namına utanç duyulacak bir olay bu bence. Bizim işten atılmamız işten atılmayan işçilere ibret olsun. Olsun ki ona göre çalışmalarını yürütünler. Biz emeğimizin karşılığını istiyoruz. Bu açıdan gelinen noktada hak gasplarına karşı direnmekten başka çaremiz kalmadı.

- Direniş sürecinde burada polis baskısıyla karşı karşıya kaldınız mı?

- Çok ciddi bir saldırı ile karşı karşıya kalmadık; ancak bir ara fabrika içine çok sık kamyonlar girip çıkmaya başladı. Biz merak ettik, bir şeyler mi kaçırıyorlar diye. Kapiya yaklaştığımızda polis kalkanları ile bizleri iteklemeye, sürüklemeye başladı.

Yasin Bak: Burada büyük bir hak gaspı var. Ben 4 yıldır çalışıyorum. Benim ilk tecrübem, biz biraz acemiyiz. Burası benim için çok farklı. Çok eğitici ve öğretici.

Olur da başka fabrikaya girersek burada çalıştığımız gibi oralarda da çalışacağız. Aynı şekilde direneceğiz. Girdiğimiz fabrikada bir örgütlenme yoksa bile çalışacağız.

Kıdem tazminatının kaldırılmasına tepki

İstanbul: Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu ve Belediye-İş Sendikası öncülüğünde işçi ve emekçiler sokaklara çıkarak, kıdem tazminatı tartışmalarına tepki gösterdi. 22 Temmuz Cuma akşamı İstiklal Caddesi'nde gerçekleştirilen protesto yürüyüşüne Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelen Platform üyeleri, eylemde coşkusuyla dikkat çeken Belediye-İş Sendikası işçileri ve Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu İstanbul Bağımsız Milletvekilleri Abdullah Levent Tüzel ile Sırrı Süreyya Önder katıldı.

"Kıdem tazminatının kaldırılmasına, esnek ve güvencesiz çalışmaya,

kıralık işçiliğe karşı mücadele" pankartı açarak, Taksim Tramvay Durağı'na doğru yürüyüşe geçilen eylemde kısa birer konuşma yapan Önder ve Tüzel, işçilerin yanında olduklarını ifade etti.

Milletvekillerinin ardından hazırlanan basın metnini Platform adına Belediye-İş Eğitim ve Örgütlenme Uzmanı **Veysel Arslan** okudu.

Arslan, Başbakan'ın işçi ve emekçilere karşı yönelimini "çıraklık, kalfalık ve ustalık" dönemlerine göre sıralayarak; "Başbakan şimdi 'ustalık'ta ise, kıdem tazminatını kaldırarak, esnek, güvencesiz çalışmayı, kıralık işçiliği dayatıyor. İşçi ve emekçilerin geleceğini tamamen karartmak istiyor" dedi.

Arslan, Hak-İş'in hükümetin bu girişimini desteklemesine ve genel kurul kararlarında kıdem tazminatının kaldırılmasını "genel grev nedeni" sayan Türk-İş'in bu girişime karşı ses çıkarmamasına da tepki gösterdi.

PTT işçilerinden eylem

H. Merkezi: Taşeronla bağlı motosikletli kargo taşıyıcısı işçiler yaklaşık bir buçuk aydır maaşlarını alamadıkları için eylem yaptı. Unkapanı Köprüsü'nden Taksim Meydanı'na kadar motorlarıyla çıkan işçiler korna çalarak trafikteki diğer sürücülerden de destek istediler. Eylemi gerçekleştiren işçiler adına açıklama yapan **Baki Yiğitoğlu**, PTT'ye bağlı taşeron bir şirkette çalıştıklarını ve maaşlarını düzenli olarak alamadıklarından, aileleri ile birlikte zor durumda olduklarından ve eylem yapma kararı alındıktan sonra şirket görevlilerinin eylemi yapmama konusundan kendilerini uyardıklarından bahsetti.

Bilindiği gibi özelleştirilmeye doğru gidilen PTT sürecinde işçiler çeşitli baskı ve saldırılara rağmen toplu işten atılmaları ve taşeronla karşı direnişlere ve eylemlere devam ediyorlar. Öncesinde de PTT işçileri zincirli eylemlere, Ontex işçileri ile beraber Boğaz Köprüsü'nü trafiğe kapama eylemine ve Sirkeci Postanesi önüne 24 saatlik oturma eylemine katılmışlardı.

Emekçinin gündemi

Sermayenin saldırılarına karşı gerçek bir kopuş için

Yeni hükümet programını mecliste okuyan Erdoğan işçi sınıfına yönelik yeni saldırıları da gündemine aldığı ilan etti. Seçimlerden hemen sonra ilk iş olarak işçi ve emekçilerin mevcut sınırlı haklarının gasp edilmesine ve sömürüyü artırmaya dönük çalışmaların başlaması sermayenin kendisine verdiği desteğe layık olmaya verdiği önemi de gözler önüne sermiş olmaktadır. İşgücü piyasasının katlıklarından kurtularak esnek çalışmayı yasalastırmak ve kıdem tazminatını kaldırmak isteyen hükümet gelecek tepkileri savuşturabilmek içinse "güvenceli esnek çalışma" ve "kıdem tazminatı fonu" gibi kandırmacalara başvurmaktadır.

İşgücü piyasasının katlıklarından kasıt esasta işçi sınıfının mücadele sonucu elde ettiği haklarla işten çıkarmayı zorlaştıran ve işten çıkışta işçinin mağduriyetini azaltmak amaçlı elde ettiği tazminatlardan kurtulmaktır. Halihazırda ülkemizde özellikle özel sektörde ezici çoğunluğu oluşturan örgütsüz işyerlerinde işçilerin mevcut haklarını zaten kullanmadığı ve işgücü piyasasının zaten oldukça esnek olduğu da malumdur. Bu mevcut gerçeklik bize yasalastırılmak ve genelleştirilmek istenen çalışma yaşamını da göstermekte ve mevcut güvencesiz durumdan kurtulmak isteyen işçilerin mücadelesini daha da zorlaştırmayı ve kısıtlı yasal imkanlara da son vermeyi hedeflemektedir.

Yoğun sömürü ve baskıya maruz bırakılan işçi sınıfının örgütsüz ve güvencesiz çalışmayı sürdürmesi için bir bütün olarak hareket eden sistemin mevcut hakları gasp ederken sebep olarak işçilerin çoğunluğunun zaten kıdem tazminatı ve diğer haklarından yararlanmadığını öne sürmesi de ülkemizdeki sisteme has yüzüzlüklere bir örnektir. Mevcut yasaları uygulamak ve uygulamakla yükümlü olan hükümetin bu yasaları ve hakları hayata geçirmede görevini bilerek yerine getirmediğini pişkince itiraf edip bu yönde adım atacak yerde bu haklardan yararlanabilen kamu emekçilerinin ve çoğunluğu örgütlü işyerlerindeki işçilerin de artık bunlardan vazgeçmesini istemek de sistemin doğasını bizlere göstermekte, seçim öncesi yoğun propaganda ile gözünü boyadıkları kitlelere hakaret niteliği taşımaktadır.

Zaten düzensiz, kuralsız, kayıt dışı, düşük ücretle uzun saatler çalışma oldukça yaygınken halen sermayenin verimliğini, kârlılığını ve rekabet gücünü artırmayı ekonomide temel hedef olarak göstermek de sistemin gözü dönmüşlüğüne birer örnektir. Kıdem tazminatı fonu da yıllardır işçilerden kestikleri ücretlerle oluşturdukları milyarlarca liralık işsizlik fonundan işçilerin yararlanmasını engelleyip büyük çoğunluğunu sermayenin yağmasına açan hükümet açısından yeni bir yağma alanı olacak, işçiler bu fondan oldukça kısıtlı yararlanırken hükümet açısından işçi sınıfından kesilen gelirle yaratılan yeni bir kaynak haline alacaktır.

Sistemin sınıfa yönelik yeni saldırıları ve AKP Hükümetinin sendikal hareketi bir bütün yeniden dizayn etme çabası sınıfın tabandan gelen tepkisi ve öfkesiyle birleşmekte ve mevcut bürokratik sendikal yapının bir kısmını da tehdit etmektedir. Tabanın baskısı ve hükümetin tasfiye listesinde olmanın bir sonucu olarak birçok sendika bugün sokaklara çıkmaktan, genel sendikal hareketi tartışmaktan, sendika içi demokrasiyi gündemleştirmekten ve sendikal örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılması için mücadeleden bahsetmek zorunda kalmaktadır. Bu nesnel gerçekliği görerek devrimci demokrat, sınıf bilinçli işçilerin işyerlerinde ve yerelerde çeşitli düzeylerde platformlar oluşturarak bu tartışmaları geliştirmesi ve sokaklara çıkarak mevcut hakları koruyacağımızı ve daha geniş kitlelerin örgütlenmesi için örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılması için kampanyalar örgütlemesine ihtiyaç vardır.

Bu tartışmaların ve oluşan platformların nesnel sebebinin ve bu tartışmalarda devrimci demokrat işçilerin çabasının ve mücadelesini anlamak, buna katkı sunmak gereklidir. Mevcut sendikal yapının iç mücadele ile dönüşmesinin mümkün olmadığı açıktır ancak bu tartışmalar ve yapılan-yapılacak eylemler, çeşitli sendikalarda yapılan tartışmalar sokağın gücüyle birleştiğinde sınıfı zincirleyen engelleri aşacak kopuşu gerçekleştirmenin koşulları daha da olgunlaşmış olacaktır.

MAS-DAF işçileri Ankara'ya yürüdü

İstanbul: Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi oldukları için çalıştıkları Mas-Daf tarafından işten atılan ve aylardır şirketin genel merkezi önünde direnişte olan işçiler, bu kez Ankara'ya yürüdüler. Ancak henüz yolun başında jandarma saldırısına maruz kaldılar. Asker Savcılık kararıyla yürüyüşe izin vermeyeceğini belirtti. Yapılan engellemeye rağmen yürümekte kararlı olan işçiler, yürüyüşe geçtikleri esnada saldırı ile karşılaştı. Saldırı sonrasında 13 işçi gözaltına alındı. Gözaltına alınan işçiler, Düzce Jandarma Komutanlığı'na götürülürken arkadaşlarının serbest bırakılması talebiyle diğer işçiler ve sendika yetkilileri, karakolun önünde bekledi.

Ancak bununla da bitmedi saldırılar. İşçiler serbest bırakılmalarının ardından tekrar yürümek isteyince ikinci kez engellendiler. Engellenen işçi ve sendikacılardan bu kez de 10'u gözaltına alındı. Yürüyüşlerinin ikinci kez engellenmesi ve arkadaşlarının gözaltına alınmasına dönük tepkilerini artıran diğer işçiler ise, karakol bahçesinde bekledi. Birleşik Metal-İş Sendikası tarafından yapılan yazılı açıklamada, yürüyüşün son derece haklı bir yürüyüş olduğu, konuyla ilgili yüksek mahkeme kararları olmasına rağmen valiliğin verdiği emrin anlamsız olduğu belirtildi.

İşçiler Ankara'ya vardıklarında ILO ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı yetkilileri ile görüştü. Çeşitli sendika temsilci-

renişleri süresince engeller konulduğunu belirten Serdaroğlu, "Karşımıza jandarma komutanları çıktı 'sizi sendikalaştırmayacağız' diyor, bir yandan valiler 'Bunlara göz açtırmayın' diyor bir yandan da imamlar çıkıp 'Grev falan günahdır yapmayın' diyor" dedi.

Açıklamanın ardından 4 MAS-DAF işçisi ile birlikte DİSK

Yönetim Kurulu Üyesi Ali Rıza Osmanoğlu ILO yetkilileri ile görüştü. Görüşmede sendika yöneticileri ILO heyetine hazırladıkları dosyayı sunarken ILO heyeti ise, aldıkları dosyayı merkezlerine ileteceklerini ve Türkiye'nin sendika tablosunun karanlık olduğunu vurguladıkları

kaydedildi.

leri ve siyasi partilerin destek vermesiyle ILO önünde toplanan işçiler, "Direne direne kazanacağız" sloganını attı. ILO ile yapılacak görüşme öncesi açıklamada bulunan Birleşik Metal-İş Genel Başkanı **Adnan Serdaroğlu**, MAS-DAF işçilerinin 1 yıldır onları "iliklerine kadar sömüren" patronlara karşı mücadelede olduklarını belirterek MAS-DAF işçilerinin, işçi sınıfı mücadelesinin yüzü olduğunu kaydetti. MAS-DAF işçilerine, di-

ILO'daki görüşmenin ardından Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önüne gelen MAS-DAF işçileri, burada yaptıkları kısa açıklamanın ardından Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı müsteşarı Sıddık Topaloğlu ile görüştü. Görüşme sonrası açıklama yapan Serdaroğlu görüşmenin olumlu geçtiğini, Bakanlığın Kasım ayında sendikal yasalarla ilgili düzenlemelerin olacağını söylediğini kaydetti.

Kampana direnişi sürüyor

İstanbul: Sendikalı oldukları için işten atılan 16 Kampana işçisinin fabrika önünde sürdürdüğü direniş çeşitli eylemlerle devam ediyor.

Direnişin 131. gününde 28 Temmuz tarihinde Tuzla Deri-İş Sendikası Kampana Deri'nin Güngören'deki satış mağazasının önünde bir basın açıklaması düzenledi. Basın açıklamasına Kampana işçileri ve farklı fabrikalardan Deri-İş sendikasına üye işçiler de katıldı. Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi ve Tuzla Şube Başkanı Binalı Tay Kampana işçilerinin durumuyla ilgili açıklamalar yaptılar. Açıklamalarda taşeron çalışma, esnek çalışma, kuralsızlık, uzun saatler, düşük

ücret karşılığı çalışma, iş sağlığı ve güvenliğe aykırı çalışma gibi işçi sınıfının bir bütün olarak yaşadığı sıkıntılarını Kampana'da bulduğundan bahsedildi. Kampana patronunun işçilerin mücadeleyi bırakacağını düşündüğü ve bunun için her türlü yola giriştiği, fakat yanıldığı belirtildi. Ayrıca devletin kıdem tazminatını kaldırma politikasına karşı örgütlü mücadeleyle karşı olunacağını vurgusu yapıldı.

Açıklama yapılırken işçiler sık sık "Zafer direnen emekçinin olacak" ve "Açlıktan ölmeyiz, biz bu yoldan dönmeyiz" sloganlarını attı.

İşçilerin son süreçte Kürt işçilere ve bir bütün Kürt ulusuna karşı yapılan linç girişimlerine ve saldırılara karşı açtığı "Yaşasın halkların kardeşliği" pankartı da önemli bir vurguydu.

Basın açıklaması sırasında bir otobüs çevik kuvvetin beklediği ve sivil polislerin yaygın olarak bulunduğu gözlemlendi.

Açıklama bittikten sonra sloganlarla mağaza önünden ayrılan işçileri çevre fabrikalardaki işçiler alkışlarla desteklediler.

Schneider işçilerinden patrona gözdağı

H. Merkezi: Tüm dünyada 120 bin işçisi ve 100'ün üzerinde fabrikası olan Fransız enerji endüstrisi devi Schneider'in Manisa, İzmir, Çayirova ve Gebze fabrikalarında, Birleşik Metal-İş üyesi 1000 işçi 20 Temmuz günü kendilerini fabrikaya kapattı.

24 saat işyerini işgal eden işçiler TİS görüşmelerinin yaklaştığını belirttiler. TİS öncesi böylesine güçlü bir eylem gerçekleştiren işçiler şimdiden patrona gözdağı verdiler. Konu ile ilgili açıklama yapan Birleşik Metal-İş Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar patronun TİS için görüşmeyi kabul etmezse bundan sonraki eylemlerin daha kapsamlı ve etkili olacağını belirtti.

"Hanoğlu'nun direnişi bizim direnişimiz!"

Dev Sağlık-İş Sendikası hastane temsilcisi **Güllü Hanoğlu**, taşeron olarak çalıştığı Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nden işten çıkarıldı. Gerekçe ise yeni taşeron şirketin azgınca saldırısını kabul etmemesi.

Tıbbi sekreter olarak 8 yıldır hastanede çalışan Hanoğlu'ndan kazanılmış tüm haklarından vazgeçtiğine dair taahhütnameyi imzalaması istendi. Buna direnerek isyan bayrağını açan Hanoğlu'nun hastane önünde başlayan direnişine birçok sendika ve kurum destek verdi.

Güllü Hanoğlu'nun başlattığı mücadeleyi sahiplenmek ve ileriye taşımak önemli. Tüm emekçileri hedef alan hak gasplarına karşı birlikte hareket etmek ve destek vermek gerekir.

Direnişe devam...

Samsun Gazi Devlet Hastanesi'nde taşeron şirketin işten çıkardığı işçiler hastane önünde çadırli eylem başlatmıştı. Taşeron şirketin hastane yönetimiyle nasıl bir göbek bağı olduğu ise son yaşananlarla anlaşılıyor.

Sendikalaşma mücadelesi veren işçiler hastanenin özel güvenlik birimi tarafından saldırıya uğradı. Sabahın çok erken saatinde çadırları sökülün ve özel eşyalarına, pankartlarına el konulan saldırı amacına ulaşmadı.

İşçiler yine aynı yerde eylemlerine devam ediyor.

Sağlık işçileri eylemde

SES, Türk Sağlık-Sen, Sağlık-Sen'e üye sağlık çalışanları Küçükçekmece'de hastane önünde bir eylem gerçekleştirdi. Kanuni Sultan Süleyman Hastanesi'nin Bakırköy'den Halkalı'ya taşınması gerekçe gösterilerek daha da zor şartlarda çalışmaya mahkum edilen sağlık çalışanları istediği talepler yerine getirilene kadar eylemlerine devam edeceklerini söyledi.

Çalışanlar, hastanenin taşınma süreci bahane yapılmaksızın döner sermayelerin düzenli ödenmesini, iş yükünü artıran personel açığının kapatılmasını, hastane içinde veya uygun bir alanda hemen kreş hizmeti başlatılmasını ve güvenli çalışma koşulları yaratılmasını istedikleri.

yeşil de büyük kıyım!

İstanbul: Türkiye'nin önemli ayakkabı firmalarından biri olan Yeşil Kundura, son zamanların en büyük işçi kıyımına sahne oldu. Yeşil'de yaşanan bu saldırı, işçilerin Deri-İş Sendikasında örgütlenmesi ile daha da arttı. 2010 yılında başlayan sendikal örgütlenme patronun birçok saldırısının hedefinde yer aldı. İlk olarak iş-ten atılan 3 kadın işçi fabrika önünde direnmiş ve fabrikada ciddi değişimler yaşanmıştı. Patronun sendika ile yaptığı anlaşma ile direniş sona erdirilmiş, patron sendikayı kabul etmişti. Ancak Yeşil patronu sınıfsal konumuna uygun bir hareketle yeniden sendika düşmanlığı yapmış ve fabrika içindeki ustabaşılarını bu noktada seferber ederek saldırılarını artırmıştı.

Son dönemlerde Partizan dergisi olarak Yeşil Kundura işçileri ile sık sık görüşmüştük. Patronun sendikal işçilere yönelik yaklaşımlarında ciddi

değişimlerin olduğunu ve sürecin iyi gittiğini belirten işçilerin anlatımına göre, sendikası işçiler yaşadıkları tüm sorunların çözümünü sendikal işçilerde görüyorlardı. Hatta o dönemde sendikası işçileri, sendikal işçilere "maaşları alamadık eylem falan yapmayacak mısınız?" gibi sorular soruyorlardı.

Yine son dönemler Yeşil Kundura patronunun kara para aklama gibi olaylara adımın karışması Yeşil Kundura'daki üretimi ciddi derecede etkiledi.

Yeşil Kundura'da yönetimde yaşanan sorunlardan kaynaklı oluşan zarar işçilere fatura edilerek toplamda 183 işçi işten atıldı. Ekonomik sorunların yaratıcısı olmayan işçile-

rin işten atılması Deri-İş Sendikası tarafından yapılan açıklama ile protesto edildi. Konu ile ilgili açıklama yapan Deri-İş Sendikası yaşananların yeni olmadığını belirtti. Yaptığı yazılı açıklamada;

"Yeşil Kundura 'yeni büyüme' perspektifiyle zarar eden bölümleri kapatma kararı almış ve burada çalışan sendikalı, sendikası işçileri işten çıkarmıştır. İşçilerin hakları olan kıdem tazminatlarını ise yasalara uygun olarak tek seferde ödeme yerine 5 senetle ödeme kararını işçilere dayatmıştır. Son 2 yıldır maaşlarını düzensiz alan ve son 2 aydır maaş alamayan işçilerin çoğunluğu ise yaşadıkları ekonomik sıkıntılardan kaynaklı bu dayatmayı kabul etmek zorunda kalmıştır. Bu durumu kabul etmeyen kapatılan bölümlerdeki üyelerimiz kıdem tazminatlarını tek seferde almak, diğer bölümlerdeki üyelerimiz ise işe geri dönmek için fabrika önünde 19 Temmuz 2011 tarihinden bu yana beklemektedir" deniliyor.

Yeni tehdit; % 10 barajı

Seçimlerden sonra göreve başlayan 61. Hükümet, zaman kaybetmeden sınıfa yönelik saldırı planlarını bir bir açıkladı. CHP ile yaşanan yemin krizi aşılır aşılmaz gözünü işçi sınıfına diken AKP hükümeti, egemenlerin sözcüsü olarak ilk etapta kıdem tazminatları ile ilgili planını açıklamış, kıdem tazminatlarını "cömertçe dağıtılan" para olarak adlandırmış, sınıfın nabzını yoklamıştır. Kıdem tazminatı açıklamasında nabız yoklayan egemenler, hemen bu açıklamanın ardından SGK verilerine göre iş kolunda yüzde 10 barajını geçebilen sendika sayısının oldukça az olduğunu söyleyerek adeta sınıfa gözdağı vermiştir.

Mevcut sendikal işçi oranının resmi verilere göre yüzde 8 olduğu Türkiye'de yüzde 10 barajını aşabilen sendika sayısının 9-10 tane olması şaşırtıcı değildir. Yüzde 10 barajı bu anlamıyla egemenlerin elinde işçilerin TİS hakkını, örgütlenme hakkını tehdit eden bir silah olarak durmaktadır. Ancak yüzde 10 barajının tam da bu süreçte gündeme getirilmesi tesadüf değildir. Daha öncesinde barajı kaldırma sözü veren AKP hükümeti bu süreçte yeniden barajı gündeme getirmiş, adeta kıdem tazminatlarının kaldırılması konusunda sendikalardan sessizlik talep etmiştir.

Egemenlerin hayali, sessizlik içerisinde boğulmuş bir işçi sınıfı yaratmaktır. İşçi sınıfının bu saldırılara öfkeli kalmayacağı açıktır ancak en azından onun örgütlenmelerini dağıtmak, egemenler açısından bölünmüş, parçalanmış, öfkeli kontrol altına alınmış bir işçi sınıfıdır ki işte onların tam da hayal ettiği budur. Bürokratik cenderenin içerisinde işlevsizleşmiş sendikaların bir de farklı yasalarla tam anlamıyla kontrol altına alınmasına karşı sınıfın birliği ve mücadelesi belirleyici olacaktır.

Üretici de işçi de sıkıntıda

H. Merkezi: Mûş'un Malazgirt ilçesinde şeker pancarı üretiminde yaşanan sorunlar tarım politikasının en somut örneği. Şeker pancarı üretiminin yoğun olduğu ilçede Toprak Mahsulleri Ofisi (TMO) sadece buğday alımı yapıyor.

Üreticiler, TMO'ya buğday satmanın deveye hendek atlatmaktan zor olduğunu belirtirken, Malazgirt'teki tarım işçileri de olumsuzluk-

lardan dolayı işsizliğe mahkum olmuş durumda.

Türkiye'nin en eski şeker fabrikası Mûş'ta bulunuyor. Bu nedenle Malazgirt, Bulanık ve Merkez'e bağlı birçok köyde şeker pancarı yetiştiriliyor. Şeker pancarına getirilen kota son 10 yılda ciddi bir boyuta ulaştı. Bu kotanın şeker pancarı üreticisini olumsuz etkilediği yetmezmiş gibi TMO, şeker pancarı alımını da durdurdu.

Petkim işçisi satışları durdurdu

İstanbul: 2011-2012 dönemini kapsayan toplu iş sözleşmesinin görüşmelerinde uzlaşma sağlanamaması nedeniyle Petrol-İş üyesi Petkim işçileri, satışları durdurarak vardiya değişimine gitmediler.

Fabrikanın B Kapısı önünde toplanan işçiler adına sendika genel başkanı **Mustafa Öztaşkın** bir açıklama yaptı. Petkim işçisinin haklarını mücadeleye

kazandığını söyleyen Öztaşkın, haklarının ellerinden alınmasına razı olmayacaklarını belirtti.

İş değerlendirmesinin güncellenmesi, herkese iyi bir ücret zammı ve 2006 sonrasında işe girenlerin ücretlerinin genel ücret skalasına uyarlanması taleplerini açıklayan Öztaşkın, taleplerinin yerine getirilmemesi durumunda eylemlerini sürdüreceğini ifade etti.

Tarımda istikrar sürüyor(!)

Emperyalist küreselleşmenin kendine biçtiği pazar olma rolünü benimseyen Türkiye tarım uygulanan tarım politikaları ile işçi ve emekçilerin açlığını bir adım daha ileri götürerek kriz sürecinden en az kayıpla çıkmak istemektedir.

12 Haziran seçimlerinde “istikrar sürsün” şeklinde propaganda yapan AKP’nin istikrarı şimdi daha bir görünür. Bu istikrar neticesinde üretici köylünün geldiği aşama daha fazla iflas ve yoksulluğun panoramasını çizer türden. Önce köylülük “alan bazlı destekleme ve projelendirme” ile sürece zorla dâhil edildi; dâhil olmayanların ise destekleri kesildi. Toprağa dayalı sömürünün farklı biçimi olan bu projelendirme şimdilerde istikrar olarak sunulmaktadır. Hemen her yıl gıda fiyatlarında düşüş yaşanırken üretim maliyetleri artırılarak üreticinin üretim hacmi daraltıldı ve bankalara, kredilere, tefecilere bağımlı kılındı.

Bu süreç dâhilinde iflas eden üreticinin şimdi de **topraksızlaşması** söz konusudur.

Son zamanlarda -yaklaşık 2 ay önce- büyük bir hışımla Tarım ve Köyişleri Bakanlığı’nın adı “Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı” olarak değiştirildi. Büyük bir değişim olarak yansıtılan bu olay özünde köylülük üzerindeki sömürünün artırılması ve sorumluluğun terk

edilmesini ifade ediyor. Bu değişim ile birlikte bakanlık artık köyişleri ve üretiminden sorumlu olmayacak. Sürece hangi bakanlığın dâhil olacağı ise hala belli değil.

İstikrarın sonucu: Avrupa tarımında üçüncülük...

Bu tablo neticesinde egemenlerin tüm tasarrufları ile birlikte Avrupa çapında tarımda üçüncülüğe kavuşmuşuz. Bu üçüncülük başka bir konunun tasavvurudur aslında. Günden güne büyüyen bir açlığın panoramasıdır. Günden güne daha bağımlı olmak için artırılan sömürde, tarımın niteliği ve biçimi ne kadar değişse de üretici nezdinde bir gelişim yok. Konu ile ilgili buğday ve hububat üreticisinin sorunlarına bakmak yeterli olacaktır sanırız.

Buğday alım fiyatları Temmuz ve Ağustos ayları için 60.50 krş olarak açıkladı. 2011 yılı itibari ile alım fiyatı Eylül’de 61 krş, Ekim’de 61.5 krş, Kasım’da 62 krş olarak uygulanacak. Hububat üretiminin en yoğun olduğu Çukurova bölgesinde ZMO’nun yaptığı

araştırmalar neticesinde üreticinin rahat üretim yapabilmesi için alım fiyatının 73 krş olması gerektiği belirtilmişti.

Hububat-Sen ise % 25 üretici kazancı ve %15’lik insanca yaşam payı ile birlikte buğdayın kg fiyatının 1.08 krş olması gerektiğini belirtti. Bu iki ayrı görüş, özünde farklı alanlarda yapılan araştırmalar ve neticesinde sorunların farklılık arz etmesinden kaynaklanmaktadır. Bu tespitlerden hareketle açıklanan 60.50 krş’luk fiyatın buğday üreticisini memnun etmeyeceği açıktır. Buğday alım fiyatının sürekli olarak beklentilerin altında açıklanması üreticiyi buğday üretiminden vazgeçirmektedir.

Buğday ekim alanları 2002 yılından günümüze 12.1 milyon dekar azalmıştır. Türkiye’nin buğday üretimi 1990’lı yılların başında 20 milyon tonun üzerindeyken son beş yılın üretim ortalaması 19 milyon tonla 20 yıl öncesinin altındadır. Oysa bu süreçte ülkemizin nüfusu 56.5 milyondan 73.7 milyona yükselmiştir. Buğday üretiminde yaşanan bu tabloya egemenlerin çözüm yolu hepimizin tahmin ettiği gibi; dışarıdan buğday ithalatı...

Türkiye, gıda sanayinin hammaddesinin % 60’ını oluşturan buğdayın 9 yıllık süreçte toplam 17.8 milyon tonu dışarıdan ithal edilmiştir. Bu ithalat karşılığında ödenen miktar ise 7.5 milyar TL (5.2 milyar dolar) dir. Buğday üreticisine ise 2011 yılında bütçeden sadece 6 milyar TL destek ayrılmıştır. İşte fark. “Ülkemizin köylüsünü düşünüyoruz” diyenlerin “istikrar” dan kastı bununla daha bir anlaşılıyor. Emperyalist küreselleşmenin kendine biçtiği pazar olma rolünü benimseyen Türkiye uygulanan tarım politikaları ile işçi ve emekçilerin açlığını bir adım daha ileri götürerek kriz sürecinden en az kayıpla çıkmak istemektedir.

Köylüler Lokumcu’nun hesabını HES’çilerden soruyor!

H. Merkezi: Metin Lokumcu’nun Artvin Kemalpaşa’nın Dereiçi köyü ve Osmaniye köyünde yapılması planlanan Çevre Etki Denetleme (ÇED) toplantısı köylüler tarafından yapılmadı.

Köylülerin on gün öncesinden toplantıyı protesto edip iptal ettirme kararı aldıkları öğrenildi. Sabahın erken saatlerinde toplantının yapılacağı yere giden köylüler, yetkililerin köye gelememesinden sonra tutanak tutarak toplantının yapıldığını belgelediler.

Dere bizim evimiz, suyu alınterimiz!

Sabah saatlerinde Kemalpaşa merkezinde toplanan köylüler, ÇED toplantılarının yapılacağı yerlere doğru tulum eşliğinde ve HES karşıtı sloganlarla yürüyüşe geçtiler. Kemalpaşa Dereleri Koruma Platformu’nun “**Satılık deremiz yok**”, “**HES’çi şirket, Kemalpaşa’yı terk et**” pankartları eşliğinde yürüyen köylüler, ellerinde de “HES’lere hayır”, “Canımızı veririz, deremizi asla”, “Dere bizim evimiz, suyu alınterimiz” yazılı dövizler de taşıdı.

Bu kez HES’e geçit yok!

H. Merkezi: Artvin Borçka’daki Aralık Köyü, Türkiye’nin ilk ve tek Biyosfer Rezerv Alanı Maçahel ile Borçka Tabiat Parkı arasında, eşsiz bir cennet. Turizm açısından öneme sahip Karagöl’ün suyundan beslenen Aralık Çayı’nda zaten bir HES var: Aralık HES.

Bölge halkı bu ilk HES’e karşı çıkmamıştı. Ancak ilerleyen dönemlerde HES’in bölgeye verdiği zarar, bölge halkının tepkisini topladı. İlk HES için kesilen ağaçları ve dere yataklarına atılan hafriyatları görünce halkın tepkisi değişti. Şimdi ise ikinci HES projesine karşı köylüler direniyor. HES için Çevre Bakanlığı’nın “ÇED raporuna ihtiyaç yoktur” şeklindeki kararı köylüler tarafından mahkemeye taşındı. Mahkeme bakanlık kararının iptalini ve bölgede bir ÇED raporunun hazırlanması gerektiğini belirtti.

NKP Akkuyu’da çadır kurdu

Mersin: Akkuyu’da yapılan nükleer santrallerin durdurulması için çalışmalarına hız veren **Nükleer Karşıtı Platform (NKP) 24 Temmuz** günü Akkuyu’da çadır kurdu. 28 Ağustos’a kadar burada bir kamp gerçekleştirildi. Düzenlenen organizasyonda bir yandan nükleer enerjiye karşı bir bilincin yaratılması hedeflenirken bir yandan da kampa katılanlar deniz kenarında tatil yapma fırsatı buldular. Konu ile ilgili açıklama yapan Nükleer Karşıtı Platform Yürütme Kurulu Dönem Sözcüsü **Sabahat Aslan** Akkuyu’nun insanların sosyal yaşamlarını büyütebileceği/ geliştirip aktarabileceği bir doğal yapıya sahip olduğunu belirtti.

ÇAYKUR’dan üreticiye bir darbe daha

H. Merkezi: 2011 yılında ÇAYKUR tarafından başlatılan 2. Yaş Çay Alım Kampanyası yine üreticiyi mağdur etti.

Tüm çayları alabilecek kapasitede olduğunu açıklayan ÇAYKUR, tam bir seferberlik ilan etti. Yaşanan izdiham sonucu ise çay alımlarını

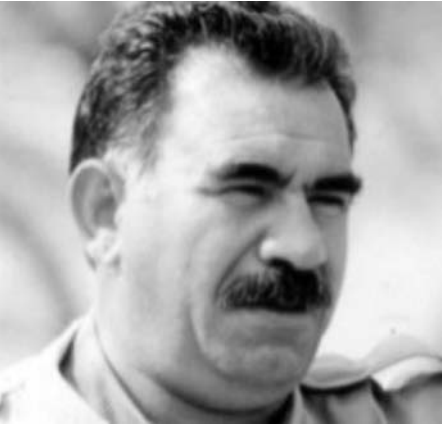

durdurulduğunu anons etti. Başta Rize olmak üzere Trabzon, Artvin ve Giresun illerinde, geçim kaynağı sadece çay olan, 210 bin üretici mağdur oldu böylece. Üreticinin elinde kalan çay ise bozulma tehlikesi ile karşı karşıya. Gıda krizinin kapılara dayandığı böylesi bir dönemde tonlarca çayın yok edilmesi kimin suçu olacak?

Yaşananları üreticinin cahilliğine bağlayan devletin mi yoksa aradığı her umut kapısında aldatılan ve yoksulluğa sürüklenen yoksul köylünün mü?

Psikolojik savaş argümanlarından biri olarak

“ŞAHİN-GÜVERCİN” tartışması ve sürecin ideologlarının çağrıları

Özellikle Silvan'da 20 asker ve 7 gerillanın yaşamını yitirdiği çatışmanın ardından bir kez daha egemenler cephesinden psikolojik savaşın belki de en eski argümanlarından birinin kullanımına ağırlık verildi: **“Terör örgütü bölündü, parçalandı, aralarında çelişki, çatışmaya döndü vs. vs.”**

Egemenlerin, dilinden düşürmedikleri bu söyleme bakılsaydı bugüne kadar tüm örgütler (konumuz özgülünde bir bütün PKK) atomize olmuş, etrafta yüzlerce (kimi şahin kimi güvercin) tek lider arkasında toplanmış örgütçülerin kurulması beklenirdi. Yani öylesine rahat tüketilen bir psikolojik savaş argümanıdır bu.

Eski bir söylemdir ama özellikle AKP'nin “yeniden yapılandırma” çerçevesinde gündeme getirdiği ve süreç içinde şekilden şekile evrime uğrattığı “açılım” sürecinin ideologlarının en sık başvurduğu yöntemdir. Ama yine de bunda bile bir “tutarlılık” gösterilememekte, dün “şahin” denilenler, birden “evcil” ilan edilip “güvercin”leştirilmekte, dünün “güvercinleri” hedef tahtasına oturtulmakta. Aslında hükümetin politikaları karşısındaki tavra göre “şahin” ve “güvercinler” sürekli yer değiştirmektedir.

Ahmet Altan salık veriyor: “Kürtler konuşmalı”

“Açılım” süreci denilen son birkaç yıllık zaman diliminde, AKP eli ile uygu-

lanan projenin en önde giden propagandistleri, zaman zaman AKP'nin de ötesine geçen savunucularının topladığı Taraf gazetesinin genel yayın yönetmeni ve de kurucusu **Ahmet Altan**, Silvan çatışmasının ardından bir çağrı yapıyor, “Kürtler konuşmalı” başlıklı 16 Temmuz tarihli köşe yazısında.

Diyor ki, Ahmet Altan, (Silvan olayına atfen) “Bilerek ve bilinçli bir şekilde Öcalan'ı ‘**itibarsız bir mahkum**’ olarak hayatının sonuna kadar bir hücreye kapatacak bir gelişmeyi gerçekleştiriyorlar.” Yetmiyor, devam ediyor: “Şimdi asıl olan, Öcalan'ın kendisini devreden çıkartmayı hedefleyen bu ‘**darbeye**’ nasıl cevap vereceği.”

(Silvan çatışmasının nasıl yaşandığı üzerine yapılan açıklamalar, kimin pusu kurduğu, askerlerin ölümüne neden olan yangının nasıl çıktığı gibi ayrıntılar konumuzun dışında olduğu için sadece Silvan çatışması demeyi uygun görüyoruz şimdilik.)

Ahmet Altan'ın iddiası çok net ve de açık. Öcalan devletle “müzakerelerde” bulunmaktadır, hatta Öcalan, “resmi muhatap” olarak kabul edilmektedir, “Barış Konseyi konusunda anlaşmaya” varılmıştır, “diğer birçok konunun çözümüne” yaklaşılmıştır... Ve böyle bir zamanda yapılan bu saldırının hedefi, Öcalan'ı itibarsızlaştırmaktır ve onu devreden çıkartmak hedefiyle yapılan bir darbedir!!!

Bunlar Altan'ın yaptığı (neye dayandığı belirsiz) tespitler. Bir de yaptığı çağrı var ki asıl amaç orada gizlidir. İlk çağrı Öcalan'a yöneliktir ve bu “darbeye” yanıt vermesi istenmektedir. Hatta “hayatının sonuna kadar bir hücreye kapatacak bir geliştirme” ifadesiyle de tehdit ediyor. Ama daha önemli çağrı Kürtleredir. Kürt halkına denmektedir ki, işler bunca yolunda giderken, bütün bu gelişmeleri yok edebilecek işlerin (Silvan) niye yapıldığını sorgulamak önce size düşüyor. Hatta bir de süslüyor çağrısını ve bunun adına “Halkların kendi kaderini belirleme hakkı” diyor Altan.

Ve bir de BDP'ye sesleniyor: Cesur olun diyor onlara da. Ama polise, devlete, hapishaneye karşı değil; asıl cesaretin “**karşıdakilerle**” mücadelede değil, özellikle **‘kendisinden’** olanla mücadelede gerekli” olduğunu iddia ediyor.

Ahmet Altan'ı toparlayıp tercüme edersek; “Yiyin birbirinizi! Öcalan, bak Kandil seni baltalıyor, darbe yapıyor, ver cevabını. BDP, bak PKK silah kullanıyor, masum çocukları öldürüyor, cesaretsiz ol hesap sor! Ve Kürt halkı, her şey iyiye giderken bu silah işi bozuyor, konuş ve mahkum et!” Herkesten cesaret bekliyor ama kendisinde o cesaretsiz kırıntısı var mı soran olmaz sanıyor. Evet Ahmet Altan da cesur olmalı, bu

şekilde açık konuşmalı, öyle “halkın kendi kaderini belirleme hakkı” gibi argümanların arkasına gizlenmemelidir.

Tek Ahmet Altan mı? Ve devletin Ergenekonu, PKK'nin Ergenekonu söylemi

Ahmet Altan sadece ileri bir örnek. “Açılım” adı altında yürütülen tasfiye operasyonunun “aydın zümresinin” prototip üyesidir. Örneğin aynı gazetenin yazarı **Markar Esayan** da Ahmet Altan'dan hemen bir gün sonra “PKK'nın Öcalan'ı bitirme planı” başlığıyla bir yazı yazdı ve Altan'ın kötü bir kopyasından başka da bir anlam ifade etmiyordu.

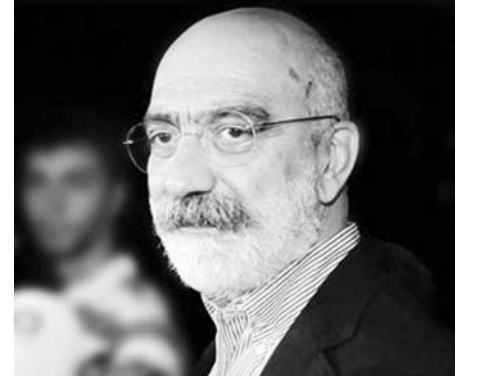
Ama tabii sadece kopya demek haksızlık olur. Zira bölünme üzerine yazılan senaryoların bir de Ergenekon versiyonu var. Devlet nasıl aslında halkın devleti ise ama içindeki Ergenekonculardan kaynaklı suç işliyor, yani bir de derin devlet varsa, PKK içinde de bir Ergenekon varmış ve bu derin PKK tüm “kötü işleri” yaparmış. Silvan çatışması da “İki tarafın içindeki savaş konseylerinin çocuklarının hayatı üzerinden savaşı devam ettirme planı” imiş! Ve tabii esas hedef “Abdullah Öcalan”mış!

Esayan da tıpkı yaşlı prototipimiz gibi Öcalan'a çağrı yapmış. Ama daha bir cüretkar. Diyor ki; “Abdullah Öcalan'ın, tarihe gömülmemesi için altın vuruş yapması, PKK'yi sert dille ve açıkça karşısına alması gerekiyor.” Altın vuruş, öyle mi? Yani örneğin uyuşturucu kullanan bir kişinin yüksek dozda uyuşturucu alarak yaşamına son vermesi gibi. Yani Öcalan'dan intihar etmesini istiyor/bekliyor Esayan. Sonraki cümlede kendisi de ifade ediyor, “PKK, BDP, KCK ve tabanı üzerindeki hakim gücünün” Öcalan'ın “müzakerelerdeki tek kozu” olduğunu söylüyor. Bu güçleri karşına al da “altın vuruş” gerçek anlamına kavuşsun!

Yetmiyor, bir de “beş bin kişilik bir silahlı gücü terbiye etmek”ten bahsediyor. Kürtlerden bu gücü terbiye etmesi için seslerini yükseltmesini istiyor. “Terbiye edilmesi” gerektiğini söylediği bu silahlı güçler sayesinde bugün bir Kürt ulusundan bahsedildiğini, aldıkları tüm hakları bu “terbiye edilmesi” gereken güçler sayesinde kazandığını bir çırpıda görünmez kılmak istiyor Esayan. Ne diyelim? Kolay gelsin! Ama yaptığı işte değil. Şehit cenazelerinde halkın öfkesine, sahiplenişine; Habur'da gerillayı karşılarkenki coşkularına bakınca silahlı güçleri terbiye etmesi gerektiğini bu halka kabul ettirebilmesi için bir köşe yazısından fazlasına ihtiyacı olduğunu anlaması için!

Bu yöntem işe yaramıyor mu?

30 yıldır özde Kürt hareketi nezdinde kullanılan bu psikolojik savaş ar-

gümanının tamamen işe yaramadığını söylemek elbette mümkün değil. Bunu, özellikle “arada kalmış”, “bağımsızlık” iddiasındaki kesimlere ve daha da önemlisi AKP'nin tabanı olarak görülen (AKP'ye oy veren) Kürtlere yönelik önemli/işlevli bir propaganda söylemi olarak görmek gerekir. Yurtsever harekete sempati duyan, destekleyen, bütünleşen halk kesimleri açısından bu söylemlerin bir değeri bugüne kadar olmamıştır. Ama gelinen süreçte, yani müzakerelerin yürütüldüğünün iddia edildiği süreçte bu kesimler daha bir önem kazanmakta, psikolojik savaşın da dozu bu nedenle artırılmaktadır. Diğer yandan özellikle son genel seçimler sürecinde BDP merkezli gerçekleştirilen ve “Emek, Özgürlük ve Demokrasi” Bloku'nda ifadesini bulan ittifak politikası, çatı parti tartışmaları daha geniş kesimleri etkileme potansiyeline sahipken Kürt hareketinin elini zayıflatmak için “parçalanma”, “bölünme”, “şahinler-güvercinler” söylemleri hız kazanmaktadır.

Mesele, sürecin bir başka cepheden ideologlarından olan Cengiz Çandar'ın ifade ettiği gibi, devlet açısından “silahlı mücadelenin üstesinden gelmek amacıyla, bu olgunun üzerine siyaset inşa etmeye” çalışılıp çalışılmadığıdır. Çandar, bu tür bir inşanın bugüne kadar tam tersi sonuçlar verdiğini söylemektedir - ki tamamen haklıdır.

Faşist klikler ligi - TSK 0 : 1 Polis

Faşist diktatörlüğün restorasyonu sürüyor. Şüphesiz bunun tavan yaptığı nokta TC tarihinde hiç görülmedik bir olayın gerçekleşmesidir. Genelkurmay Başkanı ile birlikte üç kuvvet komutanının istifa etmesi, Ergenekon Davası ile başlayıp, geçen yılki YAŞ kriziyle farklı bir boyuta evrilen sürecin tepe noktası oldu. Bugün egemen olan restorasyoncu kliğin, bağnaz Kemalist kliğe yönelik en ciddi müdahalelerinden birisi de “kendi” ordusunu kurma girişimleridir.

İki klik de Kürt sorunu bağlamında -ordunun taktik hamleler açısından esneklik arz etmeyen tutumunu saymazsak- esasta aynı yaklaşımı sergilemektedirler. Buna rağmen dönüşümün çapı muhakkak ki daha geniş bir kapsama alanını gerektirmektedir. Ordunun yenilenmesine ve bunun yetmediği koşullar düşünülerek yeni bir orduya ihtiyaç bu minvaldedir. Kendi ordusunu kurma meselesinde Harp Akademisi ve Harp Okulu gibi “ocak” işlevi gören kurumları kısa vadede değiştirmenin zorluğu, tepeye müdahaleyi koşullamıştır. Ancak bu müdahalenin de “köklü” bir kurumsal varlık karşısında asıl başarısının ortaya çıkması daha sonrasına havale edilmek durumundadır.

Ülkede kriz başlığı altında incelenen, cereyan eden silahlı/silahsız muhalefete karşı doğrudan hükümete ve Tayyip'e bağlı ve kimilerince “polordu” ismiyle karikatürize edilen bir saray muhafızları ordusuna ihtiyaç duyulmuştur. Esasen TSK'nın varlığında en güçlü ifadesini bulan kliğin demokratik muhalefeti dahi fırsat bilerek AKP'nin düşürülmesinde bir koz olarak kullanma istekleri sabittir. Bu isteğin,

kimi AKP yarıdakısı güya liberal kesimlerce, devrimci – yurtsever ve hatta reformist muhalefeti karalamanın bir veçhesi olarak ele alınıp bilinç bulanıklığı yaratma gayretleri tespit edilen başka bir husustur.

Kuzey Afrika'dan Ortadoğu'ya yayılan isyan dalgasının seyrettiği Tunus, Mısır ve hatta Libya'da, tek adamlara biat etmiş muhafızlar ile ordunun isyancı güçlere karşı tutumlarının farklı olduğu gözlenebilmiştir. Bu farklılık ülkelerin taşıdığı dinamikler ölçüsünde kendi arasında da ayrılık arz etmiştir. Ancak şurası kesindir ki, Roma İmparatorluğu'ndaki praetorian muhafızlar nasıl saltanatın sürdürülmesinde etkili olabilmişse, söz konusu ülkelerdeki muhafızlar da aynı sonuca etkili olabilmiştir. Bu bağlamda AKP'de temsiliyet bulan kliğin polis teşkilatının yetkilerini ve mensuplarını artırması benzerlik taşımaktadır. Son yıllarda azgınlaşan polis şiddeti, sistemi koruyucu, kollayıcı bir vazifenin tezahüründen başka bir şey değildir. Yaratılan korku ve onun karşısında güç olma algısı, daha güçlü polis teşkilatı ve en yalın haliyle silahlarla sağlanmaya çalışılmaktadır.

Silahlanmanın aldığı boyut “korkutucu” bir düzeye ulaşmıştır. Polisin silahlanmasındaki boyut NATO'nun en güçlü ordusu addettikleri TSK'yı dahi korkutur düzeye gelmiştir.

Silvan'da on üç askerin öldürülmesi sonrası polisin kırsalda operasyon yapma yetki ve çalışmalarının gündeme getirilmesi işleyen sürecin son halkası olmuştur. Hâlihazırda kanuna aykırı bir şekilde ağır silahlarla donatılan polis, geçmişten beri operasyonel birliklere sahiptir. OHAL döneminde T. Kürdistanı'nda katliamlar gerçekleşti-

ren Özel Harekât Timlerinin sayısı on bir bin civarındadır. OHAL sonrası sadece sayı düşürülerek beş bin civarına çekilmiştir. AKP döneminde artan genel polis sayısı ise altı yüz elli bin civarında olmakla beraber bunun yaklaşık dört yüz bini bölgede konuşlandırılmıştır. Bunlara savaş koşullarına göre eğitilmiş yeni birlikler eklenecektir.

Bugün polisin kırsal operasyonlara çıkarılacak olması yeni olmamakla beraber kapsam genişletilmiştir. Şüphesiz bu, hazırlıkları yapılacak bir plan değildir. Tayyip'in farklı bir strateji olarak sunduğu meseleye, İçişleri Bakanı İdris Naim, sürecin nasıl ve ne zaman işleteleceği minvalindeki soruya, “*Takvim diye bir şey yok. Polisimiz, jandarmamız ve diğer iç güvenlik birimlerimiz her zaman operasyon yapmaya hazırdır. Yeri ve zamanı kendi mecrasında belirlenir*” cevabıyla izahat getirmiştir. Hazırlıklar ordunun dış güvenlikle sınırlamaya ve polisi iç güvenlikte asli (ve yettiği takdirde tek) yetkili pozisyona getirmeye yöneliktir.

Polisin “en” demokratik protesto hakkına dahi saldırdığı bir gerçeklikte dahi sırtının sıvazlanması, hükümet tepesinden “*benim polisime saldırıyor... benim polisim gereğini yapacaktır tabii ki*” iltifatlarına mazhar olması boşuna değil. Yıllar yılı, rütbesine bakılmaksızın her askerle karşılaşmasında boynunu büken, yer yarılrsa da içine girsem hissine kapılan polisin bu olağanüstü teveccühe karşılık vermesi mümkün müdür! Üstelik ilişkinin teveccühe nezaket borcu değil, düpedüz aşağılık bir bağlılık hacet ettirdiği gerçeklikte, onun polisi saldıracak ve şüphesiz öldürecek/öldürmektedir de...

Osman'ın, ABD'nin Türkiye'ye verdiği istihbaratın Tahran'la paylaşıldığını; İran, Irak ve Türkiye arasında gizli bir anlaşmanın olduğunu dillendiren açıklaması da bu operasyonlarda TC'nin rolünü gösteren delillerden biridir. Keza geçtiğimiz günlerde bölgeye 50 TC tankının ve 300 komandonun giriş yaptığı ve bu komandalardan 5'inin operasyonlarda öldüğü korucular tarafından anlatılanlardan...

Operasyonda yalnızca PJAK değil Kandil halkı da hedefte! İran devleti PJAK gerilla komutanlarının başına 50 bin dolar, rütbesiz gerilla için ise 5 bin dolar ödül koyarak savaşı teşvik ediyor. Diğer taraftan ise İran devletinin en

yüksek dini mercisi olan Ayetullah, tarihteki haçlı seferlerine hazırlananlara kilisenin vaadettiği gibi bu savaşta ölen askerlerin şehit olduğunun, dolayısıyla cennetlik olduğunun fetvasını çıkararak cennet garanti etmekte. Kandil yakınlarındaki köyler bombalanarak, köylüler öldürülüyor, hayvanlar telef ediliyor ve yöre halkı göçe zorlanıyor.

“Ez li virim” dedi

saldırı başladı

27 Kasım 2010 tarihinde bir mekana düzenlenen baskın sonucu gözaltına alınan ve daha sonra tutuklanan öğrencilerin ikinci duruşması Ankara 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Bir önceki duruşma Kürtçe savunma yapacakları gerekçesiyle savunma veremeyen bazı sanıklar, isimleri okunduğu sırada, “Ez li virim” diyerek, karşılık verdi. Mahkeme heyeti ise, “Burası bireysel eylem yeri değildir, burada eylem yapamazsınız” diyerek Kürtçe savunmaya ve kendini Kürtçe ifade etmeye izin vermeyeceğini ve durumun tekrar etmesi durumunda sanıkların salondan çıkarılacağını bildirdi. Buna rağmen yeniden ismi okunan bazı sanıklar, Kürtçe “Ez li virim”, “Amede me” sözleriyle karşılık verdi ve bunun üzerine mahkeme heyeti bu kez tutsakların salondan atılmasını istedi. Jandarmanın hareketlenmesiyle birlikte salonda gerginlik çıktı.

Oldukça uzun süren duruşmanın ardından mahkeme heyeti karar için ara verdi. Bu arada sanıklar birbirleriyle tokalaşmaya başlayınca henüz mahkeme heyeti içerideyken jandarma sanıklara saldırmaya başladı. Jandarmasının saldırmalarının ardından olaya aileler de karıştı. Jandarma, tutuklu ve tutuksuz sanıkları coplara öldüresiye dövdükten sonra adliye sarayının altında bulunan nezarethane merdiveninden sanıkları aşağı fırlatarak indirdi. Bu arada aşağıda ring araçlarının bulunduğu noktada bir araya gelen aileler ve öğrenciler, “Berxwedan jiyane” sloganını attı. Yeniden hapisaneye götürülen tutsaklara ring aracında da saldırdığı ve ring aracından çılgınlıkların yükseldiği duyuldu. Aralarında ağır yaralıların da olduğu 10 tutsak, hapisane doktorunun “Ben bunları bu şekilde alamam” tepkisi üzerine Sincan Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Taciz, tecavüz, işkence

Bu devleti tanıyoruz

H. Merkezi: Siirt E Tipi Kapalı Hapishane'den ismi açıklanmayan üç tutsağın İHD'ye yolladığı bir mektupta; “taş attığı” gerekçesiyle tutuklu bulunan 8 çocuğun, sokaktan alınarak getirilen ve kendilerinden yaşça büyük başka bir çocuğun cinsel taciz ve hakaretlerine maruz kaldığından bahsediliyor. Ayrıca bu çocukların spor, sohbet ve görüşme haklarından mahrum bırakıldığı belirtiliyor. İHD Siirt Şubesi ise konunun takipçisi olacaklarını ve gerekli mercilere başvuracaklarını açıkladı.

Devletin taciz, tecavüz, işkence gibi politikaları ne ilk olmuştur ne de son olacaktır. Onların bu beyhude “çabaları” sonuçsuz kalacak, Kürt çocukları sarı-kırmızı-yeşilin coşkusuyla kuşanarak sokaklarda, meydanlarda, dağlarda mücadelesine devam edecektir.

İran PJAK'a operasyon başlattı

İran ordusu, İran'da gerilla faaliyeti yürüten KCK üyesi Partiya Jiyana Azad a Kurdistanê (PJAK)'a karşı 16 Temmuz'da operasyon başlattı. Kandil'in hedef alındığı, 200'ün üzerinde İran “devrim” muhafızının öldürüldüğü ve 8 PJAK gerillasının şehit düştüğü operasyonun zamanlaması oldukça dikkat çekici!

Çatışmalardan 5 gün önce, 11 Temmuz'da, TC Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, “Suriye'deki gelişmelere karşı planları ve eylemlerini ortaklaşmak için müzakere yapmak üzere”

İran'daydı! Bu buluşmada “ortaklaşılacak” noktalardan biri de elbette Kürt Ulusal Hareketine karşı operasyonları anlaşılacak... Keza bu görüşmenin ardından TC ordusu da sınır bölgesindeki askeri operasyonlarını artırmıştı.

Çatışmalardan 1 gün önce ise, Libya Temas Grubunun dördüncü toplantısı İstanbul'da yapıldı. Bu vesileyle NATO Genel

Sekreteri Anders Fogh Rasmussen ve ardından ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton da İstanbul'daydı. Tayyip Erdoğan önce Rasmussen'le görüştü. Daha sonra Cumhurbaşkanı Gül, Erdoğan ve Davutoğlu, Clinton'u ağırladı. Bu görüşmede Davutoğlu, İran gezisini anlattı, füze kalkışı projesi ve PKK ele alındı.

Bu görüşme trafiğinin birbirinden ve bu operasyonlardan bağımsız olması mümkün değil elbette. TSK'nın, özel unsurlarını İran tarafına göndererek operasyonda yer aldığı da bilinen bir gerçeklik. Irak Parlamenti Mahmud

Adı: Gökhan Çetintaş
Yaşı: 13
ÖLDÜRÜLDÜ

O montun sahibi, öldü. On altı yaşında, devlet mermileriyle. Samsun – Havza’da... “Terörist sanılarak.” Onu vurduranlar, doğrudan vuranlardan daha az masum değillerdi. Bilakis asli derecede sorumlusuydular katlinden.

Nedamet getirdiklerini sanmayasın çocuk! Elleri hiç titrememiş zalimlerden bahsediyoruz. Onlar titremeyi, nice Ermeni ve sonra nice Kürt akrasını vurarak aştılar. Enes mesela, Ceylan sonra... Bilmiyorsundur belki ama bil ki, küçük-tüler senden. Ardından Doğan’ı vurdular, daha on üç yaşında... Doğrudan kurşun da sıkabilirlerdi ama son dönem başka bir şey keşfettiler: **Gaz bombası**. Bu tür öldürmelere buldukları kılıfın inandırıcı olması gibi bir kaygıyı hiç taşımadıkları belliydi. O yüzden ölümleri, “kafasına gaz bombasının isabet etmesi

500 delikli mont...

sonucu” gibi pespaye bir açıklamayla geçiştirmek kâfi bulundu. Kanlar içindeki kafası tekmelenirken devlet kame-raları **kayıt dışıydı!**

Her türlü muhalefeti bertaraf edilmesi gereken birer tehdit olarak adde-den, devletin güvenliğine koşulmuş polis gücü, her eylemde kendisini tekzip etti. Hatta bu yazı yazılırken dahi, Amed – Suriçi’nde polis, yirmi yaşında bir genci çıkan bir tartışma sonucunda gözünü kırpmadan öldürebiliyordu. Nişan alınıp doğrudan hedefe, ol katledilmesi gereken devlet düşmanına doğrudan ateş edilmesini kasıttan azade görecektir yargı mercileri var ne de olsa bu ülkede. Bu ülke böyle Gökhan...

Sana da nişan alıp 500 mermi sıkıştırdı ya bu eli kanlı katiller, bak efendileri hiç geri değil onlardan. Abin Habip’in sağ kalmış olmasını, babana telefon açmasına borçlu değilmiş ailen. Her daim, seçiminde muazzam bir ihtimam gösterdikleri İçişleri Bakanlığı kol-tuğundaki İdris Naim Şahin, böyle buyurdu. Evet, sana 500 mermi sıkıp abini vuramayan jandarmaların dikkati sonucu abin ölümden kurtulmuş.

Abin can havliyle kurusıkı tabancasını çıkarıp üç el ateş etmiş. İşte seni vuranlar buna can simidi gibi sarılıyorlar. Dur ihtarına uymayıp ateş ettiğinizi söylüyorlar. Oysa üç el ateşe beş yüz el ateş ederken hiç durmamıştı jandarmalar ve devam edecekken, babanın polise, polis-jandarmaya haber vermesi sonucu

abin kurtulmuş.

Devletin başı eğik demiş gazetenin biri. Safliğından değilse tarafgirliğinden böyle yazmıştır o muhabir. O gazete ki, devletine hanel getirmeyecek cinsten. Devletin başı eğik olur mu hiç! Seni vurdular, ailene gözdağı veriyorlar. Hem ateş açmış abin. Bu onlara yeter.

Yine de ihtiyatı elden bırakmıyorlar. Kurtulduğuna şükret diyorlar abine. Gamsızlık değil bu, dalga geçtikleri falan da yok. Devlet vurur, ne yaşına bakar, ne gözyaşına. Çocuk da olsa gereği yapılanlardan çok uzak bir yaşamın olmamıştı senin. Belli ki yoksul bir ailedendin. Onların çoğu da yoksuldular. Devlet seni yanlışlıkla vurduğunu söylüyor. Diğerlerini ayırıyordu şüphesiz. Çünkü onlar senden neredeyse tek farkla ayrılıyorlardı: **Kürt olmakla**.

Ceylan var mesela, gözlerini diktığı vesikalık bir fotoğraf karesinde bakıyor bizlere. Devlet onun bedenini parçaladı, neredeyse bedeni kadar büyük bir mermiyle. Sonra Antakya’da kekik toplayan iki köylü vardı... Öncesi var, sonrası devam ediyor.

Zaten kanun onlardı, sonra çok gerek varmış gibi kanunları da iyice pervasızlaşacakları bir şekilde düzenlediler. Her şeyi böyle kılıfına uyduran bu faşist devlet, gerçekten seni yanlışlıkla vurmuş olabilir miydi? Şüphesiz yanlışlıkla vurma yoktu, **yanlışlık düzenin kendisinden ileri geliyordu**. Vurulmasaydın, doğmadan çalınmış geleceğine

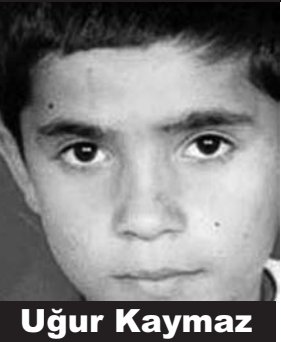

Adı: Habip Çetintaş
Yaşı: 18
Şans eseri kurtuldu

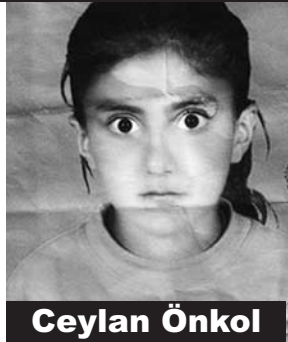
yürüyecektin. Hayatın kendisinin bir mücadele olduğu ömrünü dahi çok gördüler sana. Bu toprakların bir kanunu var çocuk! Zalimin sırttan ciddiyetinden her fırsattan şu sözler dökülür: Üç çocuk yapın, üç... **Analar üç çocuk yapar, birini devlet vurur...**

Cenazene de geldiler, biliyor musun? İki rekât namaz için saf tuttular. Ruhuna Fatıha deyip unutturacaklar seni. Zira sen bu ülkede öldürülen ilk çocuk değilsin ve kahrolasınca bu sistemin katlettiği son çocuk da değilsin. Henüz yılın daha yarısı dolduğunda 2011’de devlet mermisiyle vurulan on kişiden biriydin sen ama senden hemen sonra bir hafta içinde biri çocuk iki kişi daha katledildi. Seni ve diğerlerini böyle istatistiklerin soğukluğunda andığımız için başıyla bizi çocuk...

Devletin kolluk kuvvetleri tarafından ya da askeri atıkları yüzünden yaklaşık 400 çocuk yaşamını yitirdi

Uğur Kaymaz

Ceylan Önkol

Mehmet Uytun

Canan Saldık

Mehmet Tançoban

Enes Ata

Toprağa sinen ölüm: TOPLU MEZARLAR

Bu topraklar ölüm kokuyor ya, boşuna değil! İnsan hakları örgütlerinin ve kayıp yakınlarının çabaları sonucu açığa çıkarılan toplu mezarlar bunun en açık göstergesi...

İnsanlık kelimesinin kaçacak delik aradığı bir durumdur toplu mezarlar. Ve yine gündemdedir... Geçtiğimiz günlerde bu kez Bitlis’in Tatvan ilçesine bağlı iki köyde iki toplu mezar açığa çıkarıldı. Konu ile ilgili açıklama yapan YAKAY-DER çalışanı **Alaattin Altınbaş**, ilk olarak 1996 yılında çatışmada yaşamını yitiren 18 PKK’linin Orans Köyü Çilkani mezarında topluca gömülü olduğunu tespit ettiklerini söyledi. İkinci toplu mezarın ise Mirmend Köyü Avarbêrxan kırsalında bulunduğunu aktaran Altınbaş, 1995 yılında korucular tarafından pusuya düşürülerek vurulan 3 PKK’linin de bu mezara gömüldüğünü aktardı.

İHD Bitlis Temsilcisi **Hasan Ceylan** ise Mutki’de kazıların yapılmasının ardından

İHD’ye başvuruların sayısının hızla arttığını belirterek, toplu mezarlarla ilgili bilgisi olanların başvuruda bulunmalarını istedi. Ceylan, devletin arşivlerini açması gerektiğini söyledi.

Mutki’de toplu mezar vahşetine devam

Bitlis’in Mutki İlçesi’nde jandarma karakolunun hemen alt kısmında bulunan yerde 13 kişinin gömülü olduğu toplu mezar alanı ile öncesinde 8 kişinin bulunduğu ama sadece 6 kişinin cesetlerinin çıkartıldığı ve 2 kadın PKK’linin halen gömülü olduğu alana yönelik **tahribat işlemleri** devam ediyor. Mutki Belediyesi yaşamalarını yitirdikleri tarihlerde getirilip belediye araçlarıyla ilçe çöplüğüne gömülen PKK’lilerin mezarlarının üzerine tekrar çöp boşaltmaya başladı. Çöpün yanı sıra şehirdeki yıkılan binaların molozları da toplu mezarların bulunduğu bölgeye dökülüyor.

Linçler kınandı, özerklik selamlandı

İstanbul: PKK’nin çatışmasızlık kararına rağmen operasyonlarını sürdüren TC ordusunun, geçtiğimiz günlerde Amed’in Silvan ilçesi kırsalında çıkan çatışmada 13 kayıp vermesinin ardından, Kürt ulusuna yönelik saldırılar bizzat devlet eliyle sokağa indirildi.

Yaşanan saldırıların ardından T. Kürdistanı’nda özerklik ilan eden Kürt Ulusal Hareketi yeni saldırıların hedefinde. Saldırlara tepki göstermek ve özerkliği selamlamak için bir araya gelen Emek Demokrasi ve Özgürlük Bloğu, İstanbul Demokratik Kent Konseyi tarafından bir eylem gerçekleştirildi.

23 Temmuz günü Taksim

Tramvay Durağı’nda biraraya gelen kitle “**Operasyonlar durdurulsun, Demokratik Özerkliği selamlayalım**” yazılı pankart açarak burada bir oturma eylemi gerçekleştirdi. **Partizan, ESP ve Mücadele Birliği**’nin de destek verdiği eylemde “Operasyonlar durdurulsun”, “Linçlere geçit vermeyeceğiz”, “Eşitlik, kardeşlik, Demokratik Özerklik” vb. sloganlar atıldı. Polislin kitleyi abluka altına alarak yürütmemesi de “Baskılar bizi yıldırılmaz” sloganıyla protesto edildi. Oturma eyleminin ardından basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylem, Kürt Ulusal Hareketi’nin ilan ettiği özerkliğin selamlanması ile son buldu.

Hukuk bireye uzaksa, çocuğa katbekat uzaktır!

ortamı, işkenceler, olağanüstü hal uygulamaları, gözetimler, zorunlu göç, köy yakma ve boşaltmalar, faili meçhul cinayetler, 'zorunlu kentleşme', yoksulluk, yoksunluk, aile bireylerinden kayıplar, cezaevi,

"... temel hukuki ve insani haklar her birey için ne kadar uzaksa, çocuklar için birkaç katı daha uzaktır." 21 Temmuz günü insan hakları örgütleri tarafından hazırlanan "TMK Düzenlemesinin Birinci Yılında, Çocuklar Cezaevinden Çıkınca Sorunlar Bitti mi?" başlıklı raporun ana vurgularından biri bu cümle...

Rapor; "taş atan ve TMK mağduru olan çocuklar"ın hapisshaneden çıktıktan sonraki süreçte yaşadığı sorunları ve TMK düzenlemesinin işlerliğini sorguluyor. Amed'de faaliyetlerini yürüten ve aralarında TİHV, İHD, Amed Barosu, SES Amed Şubesi, Eğitim Sen Amed Şubesi gibi örgütler tarafından hazırlandı. TMK nedeniyle hapisshaneye konulmuş ve yapılan yasal düzenleme sonucu tahliye edilmiş 30 çocuk ve çocukların aileleriyle, yaklaşık bir yıl sürdürülen çalışmanın sonucu olarak ortaya çıktı bu rapor.

"Bu çocuklar savaş mirası ile büyüdü!"

"Yaşadığımız coğrafyada savaşın yoğun yaşandığı 90'lı yıllarda doğan bütün çocuklar, bu savaş mirası ile büyüdüler. Bu miras neydi? İnsan eliyle olan sistematik travma

insan hakkı ihlalleri..." Şiddet ortamında büyüyen çocuğun, sorunların çözümü olarak şiddeti kullanmasının kaçınılmaz olduğunun vurgulandığı raporda, çocukların taş atmasının "terörist bir eylem"den öte politik ve sosyal anlamda sağlıklı bir ortam ve geleceği yaratma çabası olarak okunması gerektiğinin altı çiziliyor.

Başta anadilde eğitimin yapılmamasının, çocukların, birinci sınıftan itibaren okula yabancı kalmasına neden olduğunu; yoksulluk ve yoksunluğun, çocuk dünyasında en büyük tahribata yol açan etkenlerden olduğunu ve Kürt halkının da hem yoksulluk hem de yoksunluktan fazlasıyla nasiplendiğini, özellikle zorunlu göçler nedeniyle Kürt çocuklarının ailelerine ekonomik destek sağlamak için sokakta çalışmaya başladığını anlatıyor rapor. Ve ekliyor: "Nasıl ki sokakta çalışmak zorunda kaldırlarsa, iradelerini kazanmak için sokak, bir kimlik aracı haline dönüşmeye başladı."

Peki hapisshaneden çıktıktan sonra?

TMK'daki gibi yasal düzenlemeler sayesinde, bir "caydırma" yöntemi olarak hapisshaneler çocuklar için de devreye sokuldu. 2006 yılında Amed'de yaşa-

nan olayları milat sayarsak, 2010 yılındaki TMK değişikliğine kadar 12-18 yaş aralığında 4 bini aşkın çocuk, gözetim altına alındı ve/veya 2 ay ile 4 yıla varan sürelerde hapisshanede kaldılar. Uzun tartışmaların ve eylemlerin ardından 2010 yılında TMK'da yeni düzenlemeler yapıldı ve çocukların bir kısmı serbest bırakıldı. Peki serbest bırakılması ile çocuğun sorunları sona mı erdi?

En başta çocuğun hapisshaneye girmesine neden olan çatışmalı ortamın hala sürdüğüne dikkat çeken rapor, çocukların bu kez Mazlum Erençi ya da Mustafa Malçok gibi mücadele yöntemleri seçtiğine dikkat çekiyor. Çocuklar ve aileleri ile 1 yıl boyunca yapılan görüşmelerin ardından elde edilen bazı sonuçlar şöyle:

30 çocuktan 12'si hapisshaneden çıktıktan sonra okulla ilişkisini kesti. Polis tacizi, baskısı ve takibi sürekli bir terdirginlik yarattı ailelerde ve bu durumda ailelerin çocuklarının başına bir şey gelmemesi için çocuğu eve hapsedme, çocuğu askere gönderme, ağır işlerde çalıştırmaya varan baskı uygulamasına yol açtı.

Dikkat çekilen diğer bir nokta da yasa değişikliğinden önce hapisshanede olan çocukların, 18 yaşını tamamlamış olmakla birlikte, başka bir nedenle yetişkin mahkemesinde yargılanabilecekleri gerçeği. Bu durumda olan onlarca genç var.

Raporda son olarak yapılması gerekenlere dair somut önerilere yer verildi. "Çocuklar Terörle Mücadele Yasası kapsamında tamamen çıkarılmalı, hatta Terörle Mücadele yasası ilga edilmelidir. Yine Türk Ceza Kanununun 220/6. ve 220/7. maddesi kaldırılmalıdır. Ayrıca 2911 Sayılı Yasada halen silah kabul edilen "taş" silah olmaktan çıkartılmalı."

cih ediyor?" Kuşkusuz ki "kendini yakma" eylemi çokça eleştirilen bir eylem biçimi... Ancak burada sorgulanması gereken bu nokta değil! Bu konu ile ilgili araştırma yapan sosyolog Ömer Coşkun "Yakma anındaki acıya fiziki anlamda dirayet göstermek hiçbir insanın kaldıracabileceği bir durum değildir" diyor ve söz konusu eylemin ciddi bir motivasyon istediğine dikkat çekerek, eylemin var olan sistemi yıkmaya dönük verilen "ateşten bir mesaj" olduğunu söylüyor.

Coşkun'un yaptığı şu belirleme de oldukça önemli; "Bu eylem kendini merkeze koyan bencil bir yaklaşım değildir. Ben buradayım, benimle ilgilenin' diyen ergen yaştaki bir kişi kendisine sevdalıdır. Bu yüzdendir ki o ruh ile kendisini ortadan kaldırma girişiminde bulunmaz. Derdi bedeninin ilgi görmesidir. Ancak bu eylemleri yapan jenerasyona eşildiğimizde merkez aslında toplumsallıktır!"

Kürt çocukları erken büyüyor, erken öl(dürül)üyor!

H. Merkezi: T. Kürdistanı alevler içinde. Siyasi ve askeri operasyonlar dur durak bilmeden devam ediyor. Kürt ulusunun seçtiği vekiller meclise giremiyor, her gün gerillalar şehit düşüyor, binlerce kişi tutuklanıyor/gözetim altına alınıyor...

Kürt ulusunun meşru direnişi hayatın her alanında yaşam buluyor. Bunlardan birisi de dilinden, kültüründen, yaşama hakkından mahrum bırakılan **Kürt çocuklarının direnişi**.

Yaşamının başlı başına bir direniş olduğu T. Kürdistanı'nda mücadeleyi en net biçimde hisseden kesimlerden biri de Kürt çocukları oluyor. Bilmedikleri bir dilde eğitim almaya mecbur bırakılıyorlar, sürekli tacize ve baskıya uğruyorlar. Panzerlerin, silahların gölgesinde oyunlar oynamaya çalışıyorlar. Birçoğunun abisi, ablası, yakın bir akrabası ya dağda ya da şehit olmuş. Böyle bir ortamda Kürt çocukları mücadeleden kopuk olmazdı. Erken büyüyen çocuklar anbean mücadeleye devam ediyorlar.

Bu meşru mücadeleyi sindiremeyen TC devleti ise, elinden gelen her şeyi yapıyor. Yaşlı, çocuk, hasta demeden her yere gaz bombası atıyor. "Bazen" de hedef gözeterek atıyorlar bombalarını/kurşunlarını. Ceylan, Baran, Uğur, İbrahim... Aklımıza ilk gelen Kürt çocukları. Katledildiler. Bugün de 13 yaşındaki **Doğan Teboğa** gaz bombasının isabet etmesiyle hayatını kaybetti. Doğan'ın hikayesi de çoğu Kürt çocuğu gibi sancılarla dolu.

Doğan'ın ailesi köyleri yakıldığı için Silopi'ye sürülmüş. Annesi Van'da ırgat, babası Irak Kürdistanı'nda şoförmüş. 6 kardeşine bakma işi Doğan'a kalmış. O da dondurma satarak geçimlerini sağlamaya çalışmış. Zulme isyan eden Doğan çıkmış sokağa, almış eline taşı, fırlatmış düşmana.

Katledildikten sonra kanlar içinde yatıyordu. İnsanlar hastaneye götürmek istediler, polis izin vermedi. O sırada evinin balkonundan görüntülere tanık olan birisi şöyle anlatıyor:

"Olayların olduğu sırada pencerede izliyordum. Polislerin attığı yoğun gaz bombaları sonucu çocuğun yere yığıldığını gördüm. Yerde yatan çocuk kanlar içinde olduğu sırada dört sivil polisin çocuğa doğru koşarak yerde yatan çocuğun karnını tekmelediğini ve fotoğrafını çektiklerini gördüm."

Kürt halkı Doğan'ın cenazesini sarı-kırmızı-yeşil bayrağa sararak taşıdı. Doğan'ı bağrına basan halk hep bir ağızdan haykırdı: "**Şehid namirin!**"

Halkı Doğan'ın acısını yüreğinde taşıırken, protesto gösterilerinde yine gaz bombasının isabet etmesi sonucu 8 ve 13 yaşlarında iki çocuk daha yaralandı.

"Barışın sesi" bedenini ateşe verdi!

'80 AFC'si sonrası Amed zindanlarında yaşanan baskı ve zulme karşı bir direniş oldu "ateş"! Mazlum Doğan ve Dörtler'le "bedenini ateşe vermek" bir silaha dönüştü işkenceciler karşısında.

O günden bu yana zulme karşı bir cevap şekline dönüştü Kürt gençleri nezdinde... Önce Müslüm Doğan, ardından Mustafa Malçok ateşledi bu silahı; şimdi de 18 yaşındaki **Evrım Demir!**

Muş Bulanık'ta 18 yaşındaki Evrım Demir, Diyarbakır 5 No'lu Hapisshanesi'nde yaşanan vahşete karşı 14 Temmuz 1982'de başlatılan ölüm orucunun yıl dönümünde bedenini ateşe verdi. Demir, günlüğünde yazdığı son notta, "Bu eylemle barışın sesi olmak istiyorum" dedi ve "Beni Amed'de

Mustafa Malçok'un yanına gömersemiz çok sevinirim." Son isteği oldu.

Demir, küçük yaşlardan itibaren Kürt ulusunun haklı mücadelesi içinde zulmü de direnişi de gördü, yaşadı. Yüreği hep dağ kartallarının yanında atıyordu, ama aile razı değildi bu duruma. Çok ağrına gidiyordu Evrim'in... 3 kardeşini şehit vermişti Kürdistan dağlarında ve her gün artıyordu baskı... "Barış" a ihtiyacı olduğunu düşünüyordu halkının. Bu mücadeleyi nasıl vereceğinin yollarını arıyordu ve 14 Temmuz günü direnişin tarihi ona bir yol göstermişti. Evrim "alev topuna" çevireceği bedeniyle yanıt olacaktı bu mücadeleye...

Demir'in ardından bu kez Antalya'da **Mehmet Ayık** isimli bir Kürt genci bedenini ateşe verdi.

Ardı ardına gelen "kendini yakma" eylemleri bir kez daha bu tartışmayı gündeme getirdi: "**Kürt gençleri neden kendini yakma eylemini ter-**

Yeni Kadın

2011 Türkiye Değerler Araştırması ve sonuçları

Kadın-erkek eşitsizliği, ücrette cinsiyetçi uygulamalar, toplumsal cinsiyet, kadın cinayetleri, şiddet vs. tartışır, kadının konumunu ortaya koyarken bu ay içinde yayımlanan bir araştırma sonucu durumun vahametini tüm çıplaklığıyla ortaya koydu. Kuşkusuz bu köşenin sınırları içinde tüm yönleriyle inceleme ve değerlendirme yapmak imkansız ancak özellikle Yeni Demokrat Kadın hareketi bu sonuçlar üzerinde tartışmalı ve mücadele hattında önemli veriler olarak kabul etmelidir.

Yapılan kamuoyu araştırmalarının yüzde 100 doğruluğunu tespit-test etmek mümkün değil elbet ama “**Dünya Değerler Araştırması (DDA)**” gibi önemli bir saygınlığa sahip araştırmanın parçası olması nedeniyle verilerin gerçeğe en yakın olduğunu kabul edebiliriz.

Madem o kadar önemli bir saygınlık atfettik, DDA hakkında biraz bilgi verebiliriz. 1981 yılında 25 ülkede başlatılan araştırma, 1991, 1996, 2001 ve 2006 yılında tekrarlandı ve Türkiye bu araştırmaya ilk olarak 1991 yılında dahil oldu. Ve bugün de dünyanın ilk küresel ve sürekli sosyal bilim araştırma projesi olarak araştırmalarına devam ediyor.

“2001 Türkiye Değerler Araştırması” 54 il ve 128 ilçede 1605 kişi ile yüz yüze görüşmelerden elde edilen sonuçları içeriyor.

Araştırmada temel değerler arasında yaşama bakış ve hayatın anlamı, yaşam felsefesi içinde bireysel özgürlükten, dünyanın sorunlarına, ahlaki değerlerden, mutluluğa, bireysel güvenlikten siyaset, insan hakları, dini değerler ve kadın erkek eşitliğine kadar birçok konu ele alınmış.

Biz kadınları ilgilendiren maddelere baktık ve oldukça önemli veriler olduğunu gördük. Örnek mi, hemen!

Kadınların konumu, kadın-erkek eşitliği başlığı altında şu veriler yer alıyor: Araştırmaya göre Türkiye'nin yaklaşık dörtte üçü, **ailenin reisinin erkek olması gerektiğini** düşünüyor! Yani araştırmaya katılanlar yüzde 74'ü ailenin reisinin erkek olması gerektiğini ifade etmiş. Bu oran 1996 yılında (15 yıl önce) yapılan araştırmada yüzde 73 olarak tespit edilmiş. Yani 15 yılda zihniyetlerde değişen bir şey olmadığını gösteriyor veriler.

Konuyla ilgili bir başka değerlendirme de “**Kadın her zaman kocasına itaat etmeli, onun sözünden çıkmamalıdır**” üzerine. Bu ifadeyi doğru bulanların oranı yüzde 62 ve yine 1996'nın sonuçlarıyla hemen hemen aynı.

Bunlar 1996'dan bu yana pek değişmeyen sonuçlar. Ama bir de derinleşen ayrımcılık örnekleri var, ki bunlar çok büyük bir vahameti gözler önüne seriyor.

Örnek: “**Bir erkeğin, birden fazla eşinin olması kabul edilebilir**” ifadesini doğru bulanların oranı 1996'da yüzde 10'ken, 2009'da bu oran yüzde 11'e çıkmış, 2011'de ise yüzde 23 olarak tespit edilmiş. Bu artış zaten başlı başına bir sorunken, araştırmaya katılan kadınların yüzde 19'unun (beşte birinin) bu ifadeye katılmış olması daha da büyük bir sorun teşkil ediyor.

Kadına yönelik şiddette ise çıta bir kez daha yükseliyor: “**Bazı kadınlar kocalarından dayak yemeyi hak ediyor**” ifadesini doğru bulanların oranı yüzde 30 olarak çıkmış araştırmada. Bu oran 1996'da yüzde 19'ken yüzde 11'lik bir artışla yüzde 30'a çıkmış.

Araştırma sonuçlarında kadınların bu oranlardaki yeri, çıkarılması gereken en önemli veri. Zira kadınların kurtuluşunun en öncelikle kendi ellerinde olması olgusuyla birlikte konuya baktığımızda meseleye ilk yönelinmesi gereken kesimi de ortaya koyuyor.

Kadınlar açısından ortaya konan tabloyu elbette diğer verilerle birlikte incelemeyiz. Zira araştırmada muhafazakarlaşmanın, dine yönelmenin, ayrımcılığın artışı ile birlikte ele alındığında bu tablo daha bir anlaşılır olmaktadır.

Bunlar sadece veriler. Konu üzerinde daha fazla durmak, araştırmada yer alan verileri özellikle de pratik görevleri ve sürecin yönelimini belirlerken dikkate almak gereklidir.

“Kadın cinayetlerinden sorumlusunuz”

Ceylan'ın ölümüne diz çökertil-diği, sığınmaevi önünde kurtulmaya çalışan kadının kurşun yağmuruna tutulduğu, bir başka kadının çocuğu ile birlikte yakıldığı günlerden geçiyoruz, acı içimize işleye işleye...

Artan kadın cinayetleri/katliamları bizi her gün biraz daha isyana sürüklerken, kadınların katillerinin yalnızca onları vuran erkekler olmadığını gösteren sayısız örneği de yaşıyoruz. Sığınmaevi ya da koruma talepleri karşılanmayan kadınların öldürüldüğünde, şiddete uğrayan kadın bir de yargı önünde mağdur edildiğinde, toplumun “kanaat önderlerinin” cinsiyetçi ve kadını aşağılayan açıklamaları/uygulamaları ayrımcılığı ve yok saymayı derinleştirdiğinde; bizim bu kanaatimiz bir kez daha doğrulanıyor ve her doğrulandığında bir kadın daha acı çekiyor.

Son zamanlarda yaşanan artış, Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu (KCDP) tara-

findan 24 Temmuz günü yapılan kitlesel bir eylemle protesto edildi ve kadına yönelik şiddete karşı mücadele için çağrı yapıldı. KCDP bileşenleri, aralarında **Yeni Demokrat Kadın**'ın da bulunduğu destek veren kadın örgütleri; Beren Saat, Nur Sürer gibi kadına yönelik şiddete karşı duyarlılık gösteren sanatçıların katıldığı eylem Beyoğlu Tünel'den başladı.

Eylemin en önünde kadına yönelik şiddeti temsilen bir tabut ve gelinliğin yanı sıra, son zamanlarda öldürülen kadınla-

rın resimleri de taşındı. “**Kadın cinayetlerini durduracağız**”, “**Jin jiyen azadı**”, “**Gelsin baba, gelsin koca, gelsin cop; inadına isyan, inadına özgürlük**”, “**Kadın cinayetlerinden sorumlusunuz**” sloganlarının atıldığı yürüyüş, Taksim Meydanı'nda sona erdi. Burada kurulan kadın kürsüsünde kadına yönelik şiddete karşı devletin sorumlu olduğuna değinen ve kadın isminin bakanlıktan çıkarılmasını kınayan açıklamaların ardından eylem sona erdi.

(İstanbul YDK)

**Y I R M U
O U S U Z**

19 Temmuz: İzmir'de yaşayan Neslihan A., kendisine “kötü yola düştün” diyen eşi, eşinin kardeşi ve kendi kardeşi tarafından kaçırılarak öldürüldü.

20 Temmuz: Mersin'de yaşayan A.K, silah zoruyla kaçırıldığı dört kişiden ikisinin tecavüzüne uğradı.

20 Temmuz: Kütahya'da Raziye Doğan isimli kadın, kendisine daha önce şiddet uygulayan, bıçaklayan, annesinin üzerine kaynar reçel dökerek haşlayan eşi tarafından hem de bir ay önce Savcılığa başvurarak koruma talep ettiği halde sokak ortasında tüfekle vurularak öldürülmekten kurtulamadı. Böylelikle devlet, bir kadın ci-

nayetine daha imza atmış oldu.

20 Temmuz: Hatay'da yaşayan ve bir çocuk annesi olan Ceylan Soysal isimli kadın, eşi tarafından terk edilince Savcılıktan yardım istedi. Ancak istediği yardımı göremeyen genç kadın, çocuğunu da alarak evi terk etti. Bu durum üzerine toplanan kadının ailesi Ceylan'ı öldürmeye karar verdi. Ve diz çöktürülerek, babası tarafından silahla vurularak öldürüldü Ceylan.

20 Temmuz: Konya'da yaşayan bir kadın, sevgilisi tarafından 4 gün boyunca şiddet görenek komalık edildi, ardından bir durağa bırakıldı.

21 Temmuz: Balıkesir Edremit'te yaşayan Aysel U.D, eşi tarafından kıskançlık nedeniyle üzerine asit dökülerek yaralandı. Potansiyel katil, önce gözaltına alındı; sonra bir dahaki sefere eşini öldürmesi için serbest bırakıldı.

23 Temmuz: Adana'da yaşayan Sevda Kantekin isimli kadın, ayrılmak istediği eşi tarafından bıçaklanarak ağır yaralandı.

24 Temmuz: Konya'da yaşayan Dilek Koç-

yiğit, eşi kuma getirince eşini terk ederek, ailesinin yanına yerleşti. Aldatılmayı kabul etmeyen Dilek Koçyiğit, eşinin yanına geri dönmek istemediği için eşi tarafından baba-sıyla birlikte vurularak öldürüldü.

28 Temmuz: Mersin'in Tarsus ilçesinde Ümmügülüm Erdoğan isimli kadın, “bilinmeyen bir nedenle” evdeki av tüfeği ile intihar etti.

28 Temmuz: Mersin'de eşinin babası tarafından sürekli şiddete uğrayan Zübeyde Altunkalem isimli kadın, aşırı dozda ilaç alarak intihar etti.

29 Temmuz: Mersin'de yaşayan Meliha Karaduman isimli kadın, evli sevgilisi tarafından “eşime hakaret edemezsin” denilerek öldürüldü.

30 Temmuz: Van'da yaşayan Gülfiye Erol isimli kadın, daha önce de şiddet görenek ailesinin evine sığındığı ama bir süre sonra tekrar geri dönmek zorunda kaldığı eşi tarafından “tekbir eşliğinde” boğazı kesilerek öldürüldü.

PARDON! SADAKAT MI DEDİNİZ?

İstanbul'da yaşanan bir boşanma davasında, kocasının kendisini aldattığını ve aşağıladığını belirterek boşanmak isteyen kadın, İstanbul 2. Aile Mahkemesi'ne başvurdu. Boşanma sürecinde kadının da kendisini aldattığını iddia eden davalı inandırıcı bulunmadı. Kararda erkeğin aldattığını kabul etmesi göz önüne alınarak daha fazla suçlu olduğu kanaatiyle kadının maddi ve manevi tazminat talebini kabul etti. Karar temyiz edilince dava Yargıtay 2. Hukuk Dairesi'nin gündemine geldi.

Yazıya dava hikâyesiyle başlamamızın nedeni Yargıtay'ın aldığı karar. Her gün yaşanan boşanma davalarında Yargıtay'ın verdiği cinsiyetçi kararlar hatırladığında niteliksel olarak farkı ortaya koyamayız. Erkek yargının verdiği kararların ataerkilliğin namusunu korumaya soyunması da tabiatıyla örtüşmekte.

Yargıda değişmeyen fikir birliği

Verilen karar kadının lehine olsa da altı çizilecek nokta eşi tarafından aldatıldığını beyan eden adamın, bunu "hoşgörülle" karşılayıp dava nedeni yapmamasını yerel mahkeme fazlasıyla yadırgıyor. Dava devam ederken kadının aldattığı iddiası üzerinden erkeğin dava açma hakkının bulunduğunu belirterek erkek davalıya yol yordam gösteriyor.

Yargıtay yerel mahkemenin kararını bozuyor ve alışkın olduğumuz ibretlik kararlara yenisi ekleniyor. Bakın verilen karar, hangi kaygıyı taşımakta: "... Toplanan delillerden sadakatsiz tutum içinde bulunan kocaya karşı boşanma davası açan ka-

dının da dava sırasında bir başka erkekle ilişkide bulunduğu, bu suretle sadakat yükümlülüğüne aykırı davranıldığı anlaşılmaktadır. Gerçekleşen bu durum karşısında davacı kadın da davalı eşi kadar evlilik birliğinin temelinden sarsılmasında kusurludur".

Bizi düşündüren (niyetlerinden şüpheye düşmüyoruz) "ya kadın da aldatmışsa?" sorusu üzerinden gerçekten sadakat temelinde ahlaki kaygıyı mı taşımaktalar yoksa erkek egemen kültürün kadın üzerindeki mutlak hâkimiyetini mi koruyorlar? Ahlaki kaygıyı taşımadıkları gün gibi ortada hâl-buki... İhanet deyince erkek cinsiyetle kimse aşık atamaz çünkü. Erkek egemen güçten beslenip her günahı kendine mubah görmemek olur mu? Atılan sadakat nutuklarının ötesinde herkes birbirini çok iyi tanımaktadır. Yoksa kadın

üzerinde kurulan bu iktidar ilişkisi, erkek dayanışması olmadan bu kadar pervasız kullanılamazdı.

Kadına şiddet uygulayan, aldatan ve çocuklarıyla evden kovulan anlayışla, manevi hiçbir bağı olmayan ve bitirme kararı almış kadının başkasıyla beraberliği (iddia edilen) aynı kefeyle konulamaz.

Belli ki Yargıtay'ın karar aşamasında göz ardı etmediği ve etmeyeceği kadının "iddet müddetini" beklememesi olabilir. Kocasını öldüğünde veya boşandığında kadına konan 300 gün evlenmeme yasağı, gerekçesi ne olursa olsun cinselliğine konulan ipotektir. Gerekçe ise kadının bu süre zarfında hamile olup olmadığını belli olması. "Babası belli olmayan çocuklar sistemin kamburları" çünkü. Böyle bir şeyi sistemle içli dışlı toplumsal ahlakımız da kaldırmaz ya...

Hazır evlilik birliğinden bahsetmişken...

Sahi neydi o evlilik birliği? Yargının cansiperane korumaya çalıştığı? Sözü edilen evlilik birliğinin kadın için nasıl çok yönlü bir şiddet içerdiğini, gelişmesine izin verilmeyen kişiliğinin ve özgüveninin nasıl daha fazla budandığını anlatmaya gerek yok. Bahsedilen evlilik birliğinin kadınlara bir faydası da yok. Böyle bir kıskaç altında kimin kime sadakatini tartışalım? Gerçek bir bağlılık ve sevgiden söz etmek devlet korumasındaki ismarlama evlilikte mümkün görünmüyor.

Devletin yargısı, elinde istediği gibi şekillendirdiği ailenin bütünlüğü karşısında kadını hiçbir zaman bu sistem içerisinde savunmayacak. Adaletten ümidini kesmek istemeyenlere sorulur: Bu ikiye bölünmüş sızın de gözünüze fazlasıyla sokulmadı mı? İsrarla görmemek olmaz! Yargı evlilik birliğini devlete, kadını da evlilik birliğine tabi kılmaya devam edecek. Sistemin baki kılınması, özel mülkiyetin korunması ve gelecek kuşağın istenilen kalıpta yetiştirilmesi

için ailenin birliğinin korunması şart. Birlikteki hiyerarşiye ve yaşananlara bakmaya lüzum görülüyor. Çünkü orası adalet terazimize teğet bile geçmiyor.

ABD'DE 11 SİYAHİ KADIN ESKİ BİR ASKER TARAFINDAN ÖLDÜRÜLDÜ

Amerika'daki yetkililer, ülkemiz yetkilileri kadar parlak fikirler üretmemiş olacak ki, kelepçeli çözümü(!) göremeyip kadınların katledilmesine seyirci kalmışlar. Kadın cinayetlerinin sistem sorunu olduğunu ve kelepçeleri aşarak dünyada çok sık uygulanan bir insanlık suçu olduğunu ortaya koyan bir haber aldık. Habere göre; eski bir ABD'li denizci asker, Ohio eyaletindeki Cleveland'da bulunan evi ve bahçesinde cesetlerini sakladığı 11 kadını öldürmekten suçlu bulundu.

Üç haftalık duruşma sonucunda Ohio Ceza Mahkemesi yargıçları, eski asker Anthony Sowell'e "alıkoyma, tecavüz, cenazeye saygısızlık, hırsızlık ve cinayet teşebbüsü" gibi 82 suçlama yöneltti. Ölüm cezası riski altında bulunan Sowell hakkındaki karar 1 Ağustos'ta verilecek. İddianamede eski askerin tek başına bu kadınları öldürdüğü belirtilirken, cesetlerin Ekim 2009'ta Sowell'in gözaltına alındıktan sonra evinde ve bahçesinde bulunduğu ifade edildi. Bu olayda Amerikalı makamların da sorumluluğu olduğu yönünde şüpheler yoğunlaşmıştı, zira birçok ihbara rağmen yetkililer herhangi bir şey bulamamışlardı. Kurbanların tümü yoksul ve siyahî kökenli iken, bazıları sokakta yaşayan kadınlardı.

Her olayın bir de kadın yüzü vardır!

Hukuk

2009 yılının Mayıs ayında, Van'da "imam nikahlı eşi" tarafından 6 aylık hamileyken bıçaklanarak, daha sonra da araçla üzerinden geçilerek katledilen Eylem Pesen cinayeti ile ilgili açılan davanın görülmesine devam edildi. Pesen'in katili Kerem Kaçan hakkında "Kasten 'adam' öldürmek" suçundan açılan davanın 8. duruşması olan bu duruşmaya sanık, "personel yetersizliği" gerekçesiyle getirilmedi.

Duruşmada Pesen'in avukatı Güven Yarımbatman, annesi Herdem Pesen, VAKASUM, MAVİGÖL, Bikat Koop ve VAKAD'ın temsilcileri de hazır bulundu. Duruşmada Pesen'in, "eşini aldatma ihtimali" üzerinde durularak katile "haksız tahrik indirimi" talebinde bulunuldu. Duruşma, 13 Ekim'e ertelendi.

Cinsel şiddet

Devlet kaynaklı cinsel şiddet, Kürt sorununun tartışmaya açılmayan, kapalı kutu içinde saklanan tabularından biri. 1990'lı yıllarda bunun sayısız örneğinin gözaltı süreçlerinde yaşandığı biliniyor. Özellikle 1997 ile 2000 yılları arasında Kürt illerinde yaşayan kadınlara ve yine politik bir nedenle gözaltına alınan kadınlara yönelik devletin uygulamış olduğu cinsel şiddet gerçeği, çok fazla belgelenmiş değil. B.G. isimli 33 yaşındaki genç kadının 1997 yılında yaşamış olduğu cinsel şiddet, "Savaş hukuku" başta olmak üzere hakikat ve adalet duygularının yeniden gözden geçirilmesini gerektiriyor. Yaşadıklarını DİHA'ya anlatan B.G. bir gün bunları anlatmak düşüncesi ile yaşadığını belirterek, "**Bana bunları yaşatanlar cezalandırılmalı**" diyor.

Şiddet

İzmir'de eşiyile birlikte bir müzikhale eğlenmeye giden Fevziye Cengiz isimli kadın ile kimlik kontrolü için müzikhale gelen polis arasında tartışma çıktı. Eşi, kimliğini arabadan almaya gittiği sırada polisler tarafından şiddete maruz kalan genç kadın; polislerin "dayak cennetten çıkmadı" diyerek kendini dövdüklerini belirtti. Bunun üzerine ertesi gün polislerden şikâyetçi olan kadına, emniyet tarafından "Aşırı alkollü olan, garson ve konsomatris olarak çalışan **Fevziye Cengiz**, polislere ağır hakaretler ederek kimlik ibraz etmemiştir. **Polise mukavemet** etmiş ve saldırmıştır. Yüzündeki izler zorla götürülürken oldu. Tırnaklarıyla kolundan yaraladığı iki polis arkadaşımız kendisinden şikâyetçi olmuştur" denildi!

Panel

2. Vangölü Kültür Sanat ve Doğa Festivali kapsamında "Kadın kırım ve şiddetin dili" konulu bir panel gerçekleştirildi. Van Ticaret ve Sanayi Odası Toplantı Salonu'nda yapılan panele ko-

nuşmacı olarak Ceren Kadın Derneği yöneticisi Figen Aras ile Nusaybin Belediye Başkanı Ayşe Gökkan katıldı.

Ceren Kadın Derneği Yöneticisi Figen Aras, yapılan kampanyalar ile kadın kırımının sorgulandığına dikkat çekerek, 300 eğitim toplantısı düzenlendiğini ve sorunun belli bir aşamaya taşındığını söyledi. Tecavüzün sadece beden üzerinde değil iradeyi kırmaya dönük bir şiddet olduğuna da değinen Aras, "Tecavüz ve kültürü yan yana tutuk. Bunun nedeni ise iktidarların kendini yaşatmak için yaptığı politikalar bir kültüre dönüyor. Bir kültür haline geldiği için buna kültürü ekledik" dedi.

Yaşam

İzmir'de Göğüs Hastalıkları Hastanesi'nde başhekim yardımcılığı görevini yürüten Ferda Ulviye, geçen yıl "eşinden izinsiz" hamile kalarak bir çocuk dünyaya getirmişti. Dokuz Eylül Üniversitesi Rektörü olan eşi Mehmet Füzün, bu olayın üzerine boşanma davası açmıştı. Geçtiğimiz günlerde görülen davada çift resmen boşanmış oldu.

“Bana bir adım gelseniz, size on adım gelirim!”

11. Munzur Doğa ve Kültür Festivali sürerken öncesi ve festival esnasında Dersim YDK olarak ziyaret ettiğimiz, gazete dağıttığımız köylerde, evlerde kadınlarla sohbet ettik. Onları dinledik, onlardan öğrendik. Bazen onlarla anılarına hüznüldük, bazen öfkelenedik. Mazgirt'te yaptığımız bir ev ziyareti sırasında, bize evini açan kadınla bir söyleşi gerçekleştirdik.

- Gününüz nasıl geçiyor? Neler yapıyorsunuz?

- Köy işleriyle uğraşıyorum. Bulaşık, çamaşır, bahçe işi...

- Bir gününüzü anlatır mısınız?

- Saat 05'te kalkıyorum. Yatakları topluyorum, hayvanları sağıyorum, yemek-bulaşık derken bütün zamanım gidiyor. Gel oraya, git buraya... çok iş

oluyor, Kızım okula gitmediği zaman o yardım ediyor. Onun haricinde yardım eden yok. Zaten kızım genelde okulda oluyor, yani her türlü işi ben yapıyorum.

- Erkekler daha rahat görünüyor!

- Evet, erkek daha rahat. Onlar dışarıda bir iş yapıyor ama biz sürekli çalışıyoruz. Hiçbir hakkımız olmuyor. En azından 1-2 saat dışarı çıkarak bir komşumuzla sohbet etsek... Ama erkek hiç düşünmüyor bizim yorulduğumuzu, dinlenmemiz gerektiğini. Hiç düşünmeler kesinlikle, çalış çalış, bizimki boşa gidiyor!

- Bir yere çıkabiliyor musun?

- Yok, ayda bir, bazen senede bir çıkabiliyorum. Ev işi, çocuk falan derken...

- Evde sözünüz geçiyor mu?

- Yok, kadının sözünü kim dinler! Adamlar anlamaz, dinlemez bizi.

- Çocuklarınız okuyor mu?

- Evet, erkekleri yatılıya verdik. Kızlar yanımızda kalıyor, büyük kızım lise sona geçti, küçük orta sona. Ben okusunlar istiyorum, kızlarım özellikle.

- Neden kızlarınızın okumasına daha fazla önem veriyorsunuz?

- Ben çok çektim bir kadın olarak. En azından kendi ayakları üzerinde dursun istiyorum. Ekonomik özgürlüğü olursa daha az ezilirler. Biz çaresizliğimizden her şeye katlanarak çok sıkıntı yaşadık, kızlarımızın da yaşamasını istemiyorum. Erkekler yolunu bulur, ama kızlar çok zorluk yaşar. Ben birçok şeyden mahrum kaldım, çok çile çektim, okusam belki de çok farklı olurdu.

- Kadına şiddet var mı sizce?

Siz şiddet görüyor musunuz?

- Yok, ben eşimden şiddet görmedim ama fiziksel olarak yok, bence eskisi gibi. Eskiden çok fazla vardı.

-Sizce kadınlar eskiye oranla kendini savunmasını nasıl geliştirdi?

- Çevre etkili olabilir, bir kadın bilinçlendi mi diğer kadınlar da ondan görür etkilenir. Yani bilen kadın, diğer kadını etkiler. Eskiden kadın hiç konuşmuyordu ama artık kadınlar da konuşabiliyor.

-Sizce kadınların biraraya gelmesi, konuşması, etkinlik vs. yapması kadınları etkiler mi?

- Tabii! Bunlar güzel şeyler, herkes fikrini söyleyebilir buralarda, tartışır.

- Yani kadınların toplanması, konuşması sorunların çözümünde etkili oluyor mu?

- Hiç öyle bir imkânımız olmadı bizim. Ama olursa güzel olur biraraya gelmek. Halimizi hatırımızı sormak bile çok önemli! Böyle bir şeyin olmasını çok isterdim.

- Bazı yerlerde dernekler var. Kadınlar biraraya geliyor, sorunlarını çözüyor, her konuda yardımlaşıyorlar. Sizin böyle bir imkanınız oluyor mu?

- Bizim köyde hiç böyle olmadı. Böyle bizim burada da olsa, onlar bana bir adım gelse, ben on adım giderim onlara. Eskiden köyler birbiriyle daha fazla görüşüyordu. Gelip giderlerdi birbirlerine. Şimdi yok, kimse kalmadı köylerde.

- Neden?

- Çok çatışmalar yaşandı askerlerle devrimciler arasında. İnsanlar bezdi, baskıdan, yaşadıklarından. Bizler gidemedik, imkanımız yoktu.

- Biraz anlatır mısınız neler yaşadınız o dönemlerde?

- Çok zorluk yaşadık, çok çile çektik, nasıl anlatayım! On kişiye on kilo un veriyorlardı. Kilo ile yiyecek veriyorlardı, kime yetsin!

- Kadınlar bu yaşananlardan daha fazla etkileniyor muydu?

- Tabii kadınlar evde her şeyi düşünen olunca daha fazla etkilendi. Kadın her zaman fazla eziliyor, erkek ise bir şeyi düşünüyor ve sonra yapıyor. Bize gelince “siz ne yaptınız ki hep evde oturuyorsunuz” diyorlar, yaptıklarımızı görmüyorlar!

Devlet yaptı her şeyi. Yaşadıklarımızın suçlusu onlar. Ambargoyu devlet yapıyordu, örgüte yardım edeceğimiz diye çok zulüm etti insanlara.

- Devrimciler gelirdi diyor-sunuz. Peki bölge insanı örgütü, Partizanları sahipleniyor muydu?

- Tabii bize de geliyorlardı, gelip diğer evlerde de kalıyorlardı. Köylüler severdi onları. Kimseye zararı yoktu, yararı vardı onların. Hiç olumsuz bir şeyleriyle karşılaşmadık.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Kadınlar okusunlar, birbirlerine destek olsunlar, daha fazla konuşsunlar. Söz hakları olsun isterim. (Dersim YDK)

Elektronik kelepçe kadın cinayetlerini önler mi?

“Aile ve Sosyal Politikalar” Bakanı **Fatma Şahin**, “*Erkek, aile mahkemesinin uzaklaştırma kararına uymuyorsa, kadını taciz ediyorsa, psikolojik ve fiziksel taciz olabilir, kadının mağduriyetini önleyecek şekilde sosyal devlet olarak yanında olacaktır*” dedi ve yüzyılın en parlak fikirlerinden birini açıkladı: **Elektronik kelepçe.**

Kadın cinayetleri son 7 yılda % 1400 arttı

Adalet Bakanlığı'nın 2010 yılı Ağustos ayında yaptığı açıklamaya göre, kadın cinayetleri son 7 yılda % 1400 artmış durumda.

Hacettepe Üniversitesi'nin 2009 yılında gerçekleştirdiği “**Türkiye’de Kadına Yönelik Aile İçi Şiddet**” araştırmasına göre, ülke genelindeki kadınların % 39'u fiziksel şiddet, % 15'i de cinsel şiddet yaşarken, % 42'si iki şiddetten en az birini yaşadığını ifade etmiştir.

Araştırmaya göre, kadınların yarısından fazlası (% 52) yaşadıkları şiddeti yakın çevreleriyle paylaşırken, sadece % 8'i resmi kurum ve sivil toplum kuruluşlarına başvurmuştur.

Bu rakamların belki de en çarpıcı yönü, şiddete uğrayan kadınların üçte

birinden fazlasının eşleri, erkek arkadaşları, kardeşleri veya yakın akrabalarından şiddet görmeleridir.

Araştırmaların bir kısmı ise sosyo-kültürel ve ekonomik nedenlerin de şiddet eğilimini artırdığına dikkati çekiyor. Ekonomik özgürlüğü olmayan ve eğitim seviyesi (ülke genelinde) erkeklerden daha düşük olan kadınların şiddete uğrama ihtimali artarken, çoğu maruz kaldığı şiddeti dile getirmiyor. Yani devletin ekonomik politikaları ve yapısı bu şiddeti bilinçli olarak besliyor. Şiddet, ailelerde adeta “kalıtımsal” ve “bulaşıcı” bir şekilde sürüyor. Şiddet ortamında yetişen çocukların, erişkin olduklarında eşlerine şiddet uygulama veya onlardan şiddet görme ihtimalleri artıyor. Şiddet sıradanlaşıyor; en kötüsü de gündelik hale geliyor.

Kelepçe, asıl suçluya takılmadığı sürece ne anlam ifade eder?

Şiddet ile ilgili rakamlar bu kadar vahimken ve koşullar değişmediği sürece her geçen zaman daha da artacakken, şunu gözden kaçırmamakta fayda var:

Suçun koşullarının ve insanları suçla iten sebeplerin ortadan kaldırılmaması çözümsüzlük demektir zaten. Zira insanlar cezanın ya da önlem uygulamasının caydırıcı olup olmadığına bakarak

işlemiyorlar bu suçları. Bu nedenle belki bir miktar kadının korunmasında fayda sağlayabilecek olan bu uygulama, toplam rakamları ve büyüme hızlarını düşünecek olursak okyanusta damla biçimindedir.

Ayrıca elektronik kelepçenin uygulanabilirliği; kadının güvende olmadığı andaki vereceği sinyal sayesinde polislerin hızla olay yerine gelmelerinin sağlanabilmesindedir (!). Karakola sığınan kadını katiliyle tekrar barıştıran polislerden mi bahsediyoruz? İşte bu noktanın hiç gerçekçi olmadığını söylersek herhalde yanılmayız.

Elektronik kelepçe ile beraber hadım yasası da yolda...

Kayıt dışı rakamların bir hayli fazla olduğunu düşünecek olursak; kendisine uygulanan şiddeti cesaret edip de şikâyet edebilen kadınları, yetersiz kaldığı için değil, korumaya gerek duymadığı için cellâdına teslim eden devlet anlayışına vurulmadığı sürece bir anlam ifade etmeyen elektronik kelepçe yasasının mantığı, hadım yasasından hiç de farklı değildir.

Hadım mantığının esas amaçlarından biri de asıl suçlunun üzerini örte-

bilmek çabası dışında başka bir şey değildi.

Tecavüz ve şiddetin mesafeye ilgisi ne kadarsa bu yasaların çözümle olan ilgisi o kadardır

Kadına yönelik şiddet, taciz ve tecavüz suçlarının, sadece kadına fiziki yakınlıkla uygulanabilecek suçlar olmadığını gözden kaçırmamak gerek. Çocuk istismarından tutalım da kadın bedeninin metalaştırılarak teşhir malzemesi haline gelmesi kadar geniş skalalı bir konudur bu. Kökeninde yüzyılların ideolojisi ve onun yarattığı yozlaşma yatan bu insanlık suçunu önlemek ne kelepçeyle mümkündür ne de hadımla (ki hadım; çözüm olarak düşünülemeyecek kadar insanlık dışı, aşağılayıcı bir uygulamadır). Ne zaman tüm bunların kaynağı olan anlayış çözülür, işte o zaman kadınlar, çocuklar rahat bir nefes alır.

Giriş: işte bir sabah uyandıgında... olsa da Nakarat hep aynı: Dağ başını duman almış!

Gerçekten kolay değil CHP gençliği olmak!

Hem halkçı olacaksınız hem de milliyetçi... Zıt kutuplarda yaşamak gibi bir şey bu! Hem halkın çıkarları için mücadele eden olacaksınız hem de milliyetçilik (ki bunun masumane bir yanı yok) yaparak halk düşmanlığı yapacaksınız.

"CHP Genel Merkezi'ndeki salon ağızına kadar dolu. CHP'li gençler ayakta, sol yumruklar havaya sıkılı, 'Dağ başını duman almış' marşına eşlik ediyorlar. Tüm bina inliyor. CHP Gençlik Kolları'nın düzenlediği 1. Gençlik Sempozyumu'nun başlamasını bekliyorlar.

'Dağ başını duman almış'tan, 'Çav Bella'ya geçiyorlar. Yumruklar yine havada. Arada bir 'Devrimci Kemal' diye slogan attıktan sonra '68 ruhuna' geçiyorlar: 'Gün doğdu, Hep uyandık, Siperlere dayandık'"

23 Temmuz günü böyle yazıyordu köşesinde Milliyet yazarı Fikret Bila. CHP'nin tarihinde ilk defa gerçekleştirdiği "Gençlik ve Siyasal Katılımcılık" konulu 1. Gençlik Sempozyumu'nu anlatıyordu. 3 oturumdan oluşan bu sempozyuma, çeşitli illerden toplam 850 genç katılmıştı. CHP, gençliğe verdiği önemi (ki o önemi, daha önce, CHP milletvekili Süheyl Batum kendisini protesto eden gençlere "faşist" diyerek göstermişti! Varın siz ölçün o önemi!) göstermeye çeviriyordu bu etkinlikle...

"Sol"cu CHP yine sahnede!

Etkinliğin başlangıcından itibaren CHP'nin gençliğe oynadığı kartın "sol değerler" olduğu görülüyor. Bir yandan Çav Bella okunurken bir yandan "Dağ başını duman almış..."tan devam ediliyor. Bir yandan Gündoğdu haykırılırken bir yandan "İstiklal Marşı"na giriş yapılıyor. Sol yumruk-

larsa zaten hep havada. Sahneden biri bağıyor: "Ya hep beraber ya da hiç birimiz/Kurtulmak yok tek başına/Yumruktan ve zincirden/Ya hep beraber ya da hiç birimiz!"

Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu demek geçiyor içimizden...

Tam o sıra "Umudumuz devrimci Kemal" peydah oluveriyor. Diyor ki; "CHP gençliği olmak kolay değil.

Çünkü özünüzde ve ruhumuzda Mustafa Kemal'in devrimci kişiliğini yaşatmak durumundasınız. Milliyetçi olmak durumundasınız, halkçı olmak durumundasınız." Kılıçdaroğlu'na hak vermek lazım şimdi! Gerçekten kolay değil CHP gençliği olmak! Hem halkçı olacaksınız hem de milliyetçi... Zıt kutuplarda yaşamak gibi bir şey bu! Hem halkın çıkarları için mücadele eden olacaksınız hem de milliyetçilik (ki bunun masumane bir yanı yok) yaparak halk düşmanlığı yapacaksınız. Hem halkın yanında olacaksınız hem de sınıfları reddedip kurt ile kuzuyu aynı kefeye koyacaksınız. Valla zor iş! Ayrıca bir de Mustafa Kemal'in sahip olmadığı o "devrimci kimliği" yaşatma zorunluluğu yok mu? Kolay değil gerçekten...

CHP neden "solcu" değerlerle oynuyor?

İdeolojiler öldü, sınıflar bitti demogojisi yapanlardan biri de CHP iken (keza Kılıçdaroğlu sempozyumdaki konuşmasında bile "Altı okumuz sizin felsefenizdir, bizim felsefemizdir, bu toplumun felsefesidir. İşçinin de felsefesidir, sanayicinin de, köylünün de, çöpten kağıt toplayan yurttaşın da" sözleri ile de "sınıfsızlığa" vurgu yapıyordu.) neden devrimcilikten dem vuruyor hala? Gençliğe gidiş yolu olarak neden dev-

rimci değerleri tercih ediyor? Yeterince etkili değil mi bu demogoji? '80 AFC'sinin ardından gençliğin apolitize edildiği ve özellikle postmodern darbeye iyice bireyci-bencil bir gençliğin yaratıldığı gerçek olmakla birlikte hala devrimciliğe ilgi duyan ve bu değerleri sahiplenen, kendi sorunlarına sahip çıkan ciddi bir gençlik potansiyeli de mevcut... Keza Dolmabahçe'de yaşanan olaylar, YGS protestoları, YÖK'e karşı gençliğin tepkiseliliği, Yükseköğrenim Kongresi'ne karşı eylemler bu durumun çok yakın tarihimizden küçük yansımaları. Ki bütün sınıflar, bütün kesimler bilir ki gençliğe sahip olmak geleceğe sahip olmak demektir. CHP de bu gerçeğin farkında halile ve "devrimci" maskesi altında halk düşmanlığı yapma mirasını sürdüren bir çizgide. Yani bu potansiyele sahip olmak için gerekirse "Gandi" olur, gerekirse "Che", gerekirse de "Deniz"!

Bütün bu maskeleri takmasının diğer bir nedeni de, var olan bu potansiyeli sisteme yedekleme ve ileride devrimcileşme ihtimallerini "kendi CHP devrimci gençliği"ni yaratarak ortadan kaldırma... Hele de "Arap Baharı" gibi bir dönemde, K. Afrika ve Ortadoğu halklarının direnişinde önemli bir yer tutan gençliğin Türkiye'deki halk gençliğinin dinamizmini ortaya çıkarma ihtimali varken bu yedeklemenin öneminin arttığını tahmin edebiliriz. Devrimci gençlik açısından da CHP'nin

gençliğe karşı politikalarını teşhir etmek önemli bir görev olarak önümüzde duruyor. Keza hemen her etkinliklerinde Che ve Deniz posterleri taşıyan, 18 Mayıs'ta Adana'da yaşandığı gibi İbrahim Kaypakkaya anmaları düzenleyen bir "CHP gençliği" var karşımızda. Bu potansiyeli iyi görmeliyiz!

"Ahh! Bir de şu Kürtler olmasa!"

"Sorunun çözüm adresinin CHP olduğunu her yerde söyleyin. Kürt sorusunda da, işsizlikte de, ekonomik krizde de, aydınların, medyanın sorunlarında da çözümün adresi CHP'dir" diyor Kılıçdaroğlu.

Ama şimdi olmadı ki! Hadi siyasette gençleri önemsedimize kandık, "sol"cu maskenize de aldandık diyelim... Ama hem milliyetçi olup hem de Kürt sorununu çözebileceğinize nasıl inandırabilirsiniz bizi? 30 senedir yaşanan çatışmalı ortamda katledilen/kaybedilen/yok sayılan ve siyasette varlıklarını "taş" ile "silah" ile göstermek zorunda bırakılan gençlerin sorunlarını çözebileceğinize nasıl kanalm? 30 yıldır Kürt gencinin kanının dökülmesine imza atan siz CHP'nin, Mazlum Erenci gibi dağ kartalları şehit düşerken, Evrim Demir gibi gençler bedenini ateşe verirken, Doğan Teyboğa gibi çocuklar sokak ortasında katledilirken, linçlere destek verirken değiştiğinize ve Kürt sorununa çözüm olabileceğinize nasıl bir iman getirebiliriz ki?

Genç işsizler çoğalıyor

H. Merkezi: Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) dünya genelinde 15-24 yaş arası nüfusun işsizlik oranının rekor düzeye ulaşarak yüzde 13'e yükseldiğini açıkladı. Açıklamaya göre yaklaşık 620 milyon gençten 81 milyonu işsiz.

Türkiye'deki genç işsizlerin oranı ise dünya ortalamasının iki katı.

Türkiye İstatistik Kurumu Başkanlığı'nın (TÜİK) açıklamasına göre Türkiye'de her dört gençten biri işsiz. TÜİK'in Mayıs ayında aktardığı verilere göre çalışanlar yüzde 51'i lise altı eğitimindeyken son aktarılan verilerde bu oran yüzde 59.7'ye yükseldi. Önümüzdeki süreçte ekonomik krizin yakıcı hale geleceği tespi-

tinden yola çıkarsak, Türkiye'de işsizliğin daha yüksek oranlara varacağı su götürmez bir gerçek. Geleceksizlik çemberine alınmış gençliğin sorunları her geçen gün daha da artmakta. Diplomalı işsizler ordusu giderek büyümekte. Güvencesiz çalıştırma ve ağır çalışma koşullarını da eklersek, kendisine "iş bulan" insanların durumunun da iyi olduğunu söyleyemeyiz.

Erdoğan'ın Kıbrıs'ta efelenmesinin "tamamen duygusal" sebepleri

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Erdoğan, 12 Haziran genel seçimlerinden sonra ülke dışına ilk gezisini Kıbrıs'a yaptı.

1974 yılında Türkiye tarafından Kıbrıs'ın bir bölümünün işgal edilmesine Türk egemenleri tarafından "Barış Harekatı" denilmiş, böylelikle dünyanın bütün egemenlerinin barış adı altında çeşitli haksız savaşlar ve işgaller geleneğinin sürdürücüsü olduğu bir kez daha gösterilmişti. İşte böylesi bir hareketin 37. yıldönümü vesilesiyle Erdoğan, Kıbrıs'a genel seçimler sonrası ilk ziyaretini gerçekleştirdi.

Erdoğan en son ziyaretini 28 Ocak 2011'de gerçekleştirmişti. Erdoğan'ın Kıbrıs'a gelişini protesto eden Kıbrıslılar, mitingde açtıkları pankartlarla "Türkiye'nin elini Kıbrıs'tan çek" mesajını istiyor ve "Kıbrıs'ın Kıbrıslılara ait olduğu" vurgusunu öne çıkarıyordu. Türk egemenlerinin "yağız" sözcüsünü çıldırtan bu ifadeler karşısında Erdoğan, bütün Kıbrıslıları **besleme** ilan etmiş ve herkesin gözü önünde Kıbrıslılara hakaret etmekte bir sakınca görmemişti.

Gel zaman git zaman Erdoğan bu ziyaret öncesi imaj tazeleme operasyonuna başvurdu. Kıbrıs'a gelirken ilk defa hiçbir "masraftan" kaçınmadı. İlk kez Kıbrıs'a gelirken profesyonel bir reklam kampanyasıyla birlikte çalışmalara önceden başladı. Herhangi bir protestoya karşın da yoğun bir güvenlik önlemi alınmıştı. Zaten Erdoğan'ı protesto etmek isteyenler Kıbrıs'ta pek alışık olmadıkları ama ülkemiz insanının fazlasıyla alışık olduğu polis şiddetiyle karşı karşıya kaldılar.

Kıbrıs kendisine özgü koşullarından kaynaklı 19. ve 20. yüzyıllar boyunca sömürgeci ülkelerin ilgisini çekmiştir. Akdeniz'in doğusunda önemli bir noktada bulunmasından kaynaklı zaten stratejik bir pozisyonu vardı. Kıbrıs yakınlarında doğalgaz rezervinin bulunması Kıbrıs'ı hiç olmadığı kadar önemli bir pozisyona soktu. Bu yüzden ada halkı Yunanistan,

Türkiye, İngiltere gibi ülkelerin çıkarları uğruna bölünmüş, birbirine düşürülmüş ve gün yüzü görmemiştir. Türkiye'nin o kadar yavru vatan olarak adlandırdığı Kıbrıs'ın, Kıbrıslılar tarafından benimsenmediği, dahası Türkiye'nin pek sevilmemesi de utanmadan iki ülkenin bir olduğu, çıkarlarının ortak olduğu yalanını söyleyebiliyor.

Erdoğan'ın mitingde topladığı kitleye bakarak Kıbrıslıların Türkiye'yi ve Erdoğan'ı benimsediği sonucuna ulaşmamalıdır. Türkiye'nin Kıbrıs'ın demografik yapısını değiştirmek için Türkiye'den o tarafa göçü teşvik ettiği bilinmektedir. İşte Erdoğan'ın mitingde topladığı kitlenin Türkiye'den Kıbrıs'a göç edenlerden oluştuğu bilinen bir gerçek. Şöyle Kıbrıs gazetelerini göz ucuyla taradığımızda bunu anlarız yahut Kıbrıs üzerine az çok bilgisi olanların da zaten bildiği bir gerçektir bu. Türkiye'nin Kıbrıs'ın demografik yapısını değiştirmek için çabalamasının sonucu, Kıbrıs'ta Kıbrıslılarla Türkiyeliler arasında sorunların oluştuğu da biliniyor.

Türkiye karışıklığının yoğun olduğu Kıbrıs'ta, normal şartlar altında Türk egemenlerinin yapacakları ziyaretler çok dikkat çekmez. Ancak bu seferki ziyaret farklı bir içerik taşıyordu. Çünkü bu ziyaret, "Avrupa Komisyonu Genişleme ve Komşuluk Politikası"ndan sorumlu üyesi Stefan Füle'nin Türkiye'ye ziyaretinden hemen sonrasında "denk" geliyordu. Dışişleri Bakanı Davutoğlu, ziyaret çerçevesinde kendisiyle görüşen Stefan Füle'ye Güney Kıbrıs'ın AB dönem başkanlığına kadar Kıbrıs soru-

nunun çözülmemesi karşısında Güney Kıbrıs'ın başkanlığını tanımayacağını ve ilişkileri donduracağını söylediği kamuoyuna yansıdı. Bunun doğal sonucu olarak Erdoğan'ın Kıbrıs'ta yine efelenmesi bilinmeyen bir sır değildi.

Öngörülen oldu ve Erdoğan Kıbrıs'ta efelendi. Emperyalistlerle masa başında anlaşmaya vardıkları meşhur Annan Planı'nda vurguladığı birçok şeyin geçerliliğinin kalmadığını söyledi. Bu konudaki satırbaşları şöyle:

- "Türk askeri adadan çekilemez. Şartlar değişti. Bu yeniden konuşulmalı..."
- "Rum tarafı çözüm olarak eşit statüde iki devletli bir yapı kabul edilirse ne âlâ. Yoksa kendileri bilir..."
- "Hiçbir yerde taviz söz konusu değil. Güzelyurt Rumlara verilemez. Karpaz bölgesinde en ufak bir oynama yapılamaz. Maraş'ın açılmasını daha çok beklerler..."

Erdoğan'ın bu "ilkeli" duruşu, "uzlaşmaz" hattı kendisinde olan bir nitelik değildir. Aksine tam da bu konularda uzlaştığı da malumdur. Ancak bugün için bu kadar uzlaşmaz görünmesinin nedeni nedir?

Bilindiği gibi Kıbrıs'ın mevcut hali Türkiye açısından da kabul edilebilir değildir. Şu haliyle gitmeyeceği için Türkiye de, diğer ülkeler gibi bir "çözüm" arayışı içerisinde. Sorunun Türkiye'nin tezlerine yakın bir şekilde çözülmesi için uygun şartların oluşmasına kanaat getirdiler Türk egemenleri.

Birinci olarak dünya genelindeki ekonomik kriz daha atlatılmadı. AB olduğundan bu yana en sert krizini yaşıyor. AB üyesi birkaç ülkenin ciddi bir krizle uğraşması Türk egemenlerine hamle olanağını fazlasıyla sunuyor.

İkinci olarak sorunun direkt muhatabı olan Yunanistan da kendi tarihinin en büyük ekonomik kriziyle uğraşıyor. Yunanistan ekonomisinin zor durumda olması ve bu Yunanistan ekonomisiyle sıkı bağları olan Rum ekonomisinin de sıkıntılar yaşamasına neden oluyor.

Kıbrıslı Rumlardan ekonomisi yıllık 23 milyar dolar gelir sağlayan bir yapıya sahip. Yunanistan'daki krizin Rum tara-

fına etkisi de ciddi düzeyde. BIS (Uluslararası Ödemeler Bankası) verilerine göre Yunanistan'ın Güney Kıbrıs'tan alacağı 2010 sonu itibarıyla 10,6 milyar dolar. Bu oran Güney Kıbrıs'ın ulusal gelirinin yüzde 50'sine denk geliyor. Yunanistan'ın mevcut durumda diğer emperyalist ülkelerden borç isterken, Güney Kıbrıs'tan alacağını es geçmesi pek düşünülemez. İkinci ve üçüncü sırada ise Almanya ve Fransa geliyor, toplamda 13 milyar dolar ile. Güney Kıbrıs'ın ise toplam borcu 50,7 milyar dolara denk geliyor ki, bu da milli gelirin yüzde 220'si demek. Kredi derecelendirmesi yapan kuruluşların Güney Kıbrıs'a giderek olumsuz bakması da bu yüzden. Güney Kıbrıs'ın bu durumu Türk egemenlerini, planlarının yaşam bulması konusunda umutlandırıyor.

Güney Kıbrıs'taki elektrik enerjisi üreten santralin tahrip olması, ciddi bir elektrik ihtiyacını doğurdu. Gelirinin yüzde 80'i turizmden olan ülkenin ciddi bir gelir kaybına uğraması bekleniyor. Dahası bütün tahminler Güney Kıbrıs'ın bu yıl ekonomik olarak küçüleceği yönünde. Ayrıca tahrip olan santralin tekrar işlerli hale gelmesi için de yaklaşık 1 milyar dolara ihtiyacı var ülkenin. Bu durum da ülkenin bütçe açığını artıran bir unsur oluyor. Kamu borcunun GSYH'ye oranı yüzde 60'a ulaşmış durumda.

Bu durumda Türk egemenleri'nin planı belli. Türk egemenleri, Güney Kıbrıs'ın AB için ekonomik olarak küçük de olsa politik anlamda büyük bir yük haline geleceği tahmininde bulunuyor. Bu yüzden de bu kadar efelenabiliyorlar. Restleşmenin altında yatan kendi tezlerini kabul ettirme olasılığını ufukta görüyor olmalarıdır. Şunu açık bir şekilde ifade etmek gerekir ki, Türk egemenleri ilk defa bu kadar "avantajlı" bir pozisyonda bulunuyorlar.

Avrupalı emperyalistler bu resti nasıl karşılar bilinmez. AB, Türk egemenlerinin "sert" söylemini suskunlukla geçiştiriyor. Ancak büyük ihtimalle Türk egemenlerinin söylemine pek prim verilmeyecek gibi görünüyor.

Türk egemenlerinin mevcut şartlarda "daha aktif" bir dış politika yürütmesi, önümüzdeki günlerde Kıbrıs üzerinden önemli gelişmelere sahne olacak. Bütün emperyalist ülkelerin ve uşaklarının Kıbrıs'tan elini çekmesiyle çözülebilecektir bu sorun. Kıbrıs Kıbrıslıların. Türkiyeliler devrimciler olarak bize düşen görev de Türkiye'nin Kıbrıs'tan elini çekmesi için çalışma yürütmektir. Kıbrıs ne Türkiye'nin bir parçasıdır ne de yavru vatani. Bu konuda Türk egemenlerin teşhirlerini her tarafta bütün gücümüzle yapmalıyız.

Kriz, kimi "teğet" geçmez ?

İlk AKP Genel Başkan Yardımcısı Bülent Gedikli verdi kötü haberi: "Kötü haberi veriyorum; dünya ekonomisinde kara bulutlar gözükmeye başladı. Dünya daha büyük krizlerle karşı karşıya kalacak. Bunlar da oluyor. Muhtemelen dünya ekonomisinde bir kriz olacak. Türkiye'ye olumsuz etkileri olacaktır. O yüzden tedbirli olun. Ne varsa onu tutun. Fazla harcamayın. Dünyada kriz olacak, Türkiye'de bundan olumsuz etkilenebilir. Gelişigüzel harcamamak lazım. Biz toz pembe bir tablo çizmiyoruz, gerçekleri konuşuyoruz."

Ardından Ekonomiden Sorumlu Başbakan Yardımcısı Ali Babacan konuştu: "Avrupa'daki kriz ile ilgili olumsuz senaryolara hazırlıklı olun" şeklindeydi onun açıklaması da.

Sanki ikisi de eş zamanlı olarak Amerika'yı yeniden keşfediyorlardı. Tüm dünya kriz ve krizin daha da yayılmasına dair yüksek olasılığı konuşurken; Avrupa borç kriziyle sarsılırken, Yunanistan, İtalya, Portekiz derken tüm Euro bölgesinde çaresizlik içinde önlem paketleri açıklanırken, emperyalist-kapitalist sistemin motoru kabul edilen ABD'de bile kredi notu düşüp borçlanma krizi yaşanırken dünyanın en önemli buluşunu ilan ediyorlar sanki.

İş dünyasından da benzer açıklamalar geliyordu ki Başbakan her zamanki üslubuyla noktayı koydu kriz tartışmalarına.

İkisi de belki de hayatlarında ilk kez doğru bir şey konuşuyorlardı ama Başbakan'dan tam da kendisinden beklenebilecek bir son nokta açıklaması geldi. Azerbaycan dönüşünde oradan İsrail ve Ermenistan'a savurduğu havaya kendini fena kaptırmış olacak ki, krize de meydan okudu ve incilerini sıraladı: "Kriz teğet bile geçmeyecek!", "Biz yere çok sağlam basıyoruz!", "Hiç endişeniz olmasın!" Ama Erdoğan aslında doğru şeyler de söylüyordu. Yeter ki kime hitap ettiğini doğru belirleyelim.

Diyor ki Erdoğan: "Biz bugün eğer güçlüyse, bilesiniz ki kamu harcamalarında yaptığımız tasarruflardandır. Biz de öncekiler gibi buna devam etmiş olsaydık, bugün bu noktada olmazdık!"

Yani neymiş? Kamudan yani emekçi-

lerin haklarından ve paralarından tasarruf edersen, yani örneğin işsizlik sigortasında biriken parayı patronlara devredersen, kamuya ait ne varsa özelleştirirsen, SSGSS ve Torba Yasa gibi düzenlemelerle halkın elinde ne var ne yok alırsan, emekçilerin örgütlenmelerine saldırırsan, işten atmayı kolaylaştırırsan vs. vs. kriz teğet bile geçmez. Ama kimi teğet geçmez! Başbakan aslında kendisi söylüyor: Büyük sermaye sahiplerini... Büyük patronları...

Krizin teğet geçtiğinin iddia edildiği zamanların üzerinden çok zaman geçmedi. O dönem de hükümet de başbakan da aynıydı. Ve bu 2008-2009 döneminde bir milyondan fazla işçi işinden oldu. Ekonomi yüzde 8 oranında küçüldü. Ve sonuç olarak büyükler daha fazla büyürken, toplumsal yapının en altındakilerin gelirleri daha da azaldı, gelir dağılımındaki uçurum büyüdükçe de büyüdü.

2008-2009 krizi ne zaman sona ermişti?

Bir büyük yanıltmaca da yaşananın, yeni bir kriz olduğu yönündeki söylemlerde yaşanıyor. 2008'le birlikte özellikle emekçilerin iliklerine kadar hissetmeye başladıkları ekonomik kriz, ne zaman sona ermişti, hatırlayan var mı?

Başbakandan, bakanlara ve burjuva ekonomistlere kadar bir dizi "büyük adam" bir süredir bize krizin sona erdiğini, artık düze çıktığını, ekonominin büyüdüğünü, bütçe açığı kapatılıp fazla verdiğini, enflasyon ve işsizliğin düştüğünü, ayaklarımızın yere bastığını vs. vs. söylüyor. Ama her ne hikmetse biz bunu hiç hissedemedik.

Kriz var denilen dönemde işinden olan 1 milyondan fazla emekçinin üzerine yeni birlikler eklenirken, sofralardaki ekmek küçülürken, haklar her gün biraz daha törpülenirken krizin bittiğini kim fark edebilirdi ki?!

Yeni bir krizin gelme "olasılığı" tartışılırken, Türk-İş ise bir araştırma sonucunu açıklıyordu: 26 Temmuz'da açıklanan araştırma sonucuna göre Temmuz ayı için dört kişilik bir ailenin aylık sınırı, yani sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapılması gereken gıda harcaması tutarı 873,08 lira olarak tespit ediliyor. Yoksulluk sınırı, yani gıda harcaması ile birlikte giyim, konut, ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması gereken zorunlu harcamaların sınırı ise 2843,92 lira olarak hesaplanıyor.

Bu rakamlardan sonra işsizler ordusunu geçelim, asgari ücret (658,95 lira) alanların durumunun aylık sınırının çok altında olduğu gerçeğiyle karşı karşıyayız. Yani emekçiler için kriz hep vardı!

Kapitalist sistem yama dahi tutmayacak derecede bunalımdadır ve krizin ilk günlerinde de söylendiği gibi üç beş yıllık bir süreç değildir yaşanmakta olan. Yani 2008 krizi bitmemiştir, bugün de yeni bir krizle falan karşılaşmış değiliz. Ki uzmanlar krizin dalga dalga ve derinleşerek yayılacağı öngörülerinde bulunmaktadır.

Kriz açıklamalarının bir hedefi de kıdem tazminatlarıdır!

Krize karşı "uyarı"larla hemen hemen eş zamanlı olarak dillendirilen bir konu oldu emekçilerin patron karşısında elindeki belki de son haklardan/güvencelerden biri olan kıdem tazminatları.

Başbakanın "kriz teğet bile geçmeyecek" açıklamasının büyük patronlara yönelik bir açıklama olduğunu yukarıda ifade etmiştik. Ve bunun için ilk elden yapabilecekleri şey ise kıdem tazminatlarının kaldırılmasıdır. Nitekim

devlet katından peşpeşe yapılan açıklamalarla kıdem tazminatlarının fona devredileceği dillendiriliyor. Fondan kimin faydalanacağını söylemeye gerek yoktur herhalde.

İşçi sınıfının örgütsüzlüğünün bir sonucu olarak bu kadar pervasızlaşabilen egemen sınıfların sözcüleri, "yaklaşan kriz"e karşı patronların elini güçlendirerek, istedikleri kadar ve hiçbir yükümlülüğe girmeden işçi

atabileceklerinin mesajını veriyor bu şekilde. Kıdem tazminatı varken "kriz var" diye 1 milyon işçiyi işsiz bırakan patronların,

herhangi bir tazminat ödemeksizin nasıl bir işçi kıymına gidebileceğini görmek için fazla beklememize gerek kalmayacak muhtemelen. Elbette çok güçlü ve birleşik bir hareket yaratamazsak.

Nitekim özellikle Avrupa'daki borç krizine yönelik alınan tüm önlemler emekçileri hedef alırken, bu önlemleri gerçek anlamda uygulayamamalarının nedeni de emekçiler cephesinde oluşturulan muhalefet olmaktadır.

İşte Başbakan Erdoğan'ın rahatlığının nedeni de burada yatmaktadır. Kamu harcamalarından yaptıklarını ifade ettikleri "tasarruf"ların Avrupa'da yapılmasına emekçiler izin vermemektedir ama kendileri böyle bir tehlike görmemektedirler.

Cari açık rekorda!

Temmuz ayının ilk haftasıyla birlikte en çok konuşulan ekonomik göstergelerden biriydi cari açıktaki rekor yükseliş. Cari açık meselesi devletin her dönem başının belada olduğu bir konu olmakla birlikte, herhalde bu meseleye de en pervasız yaklaşabilen bir hükümetle karşı karşıyayız.

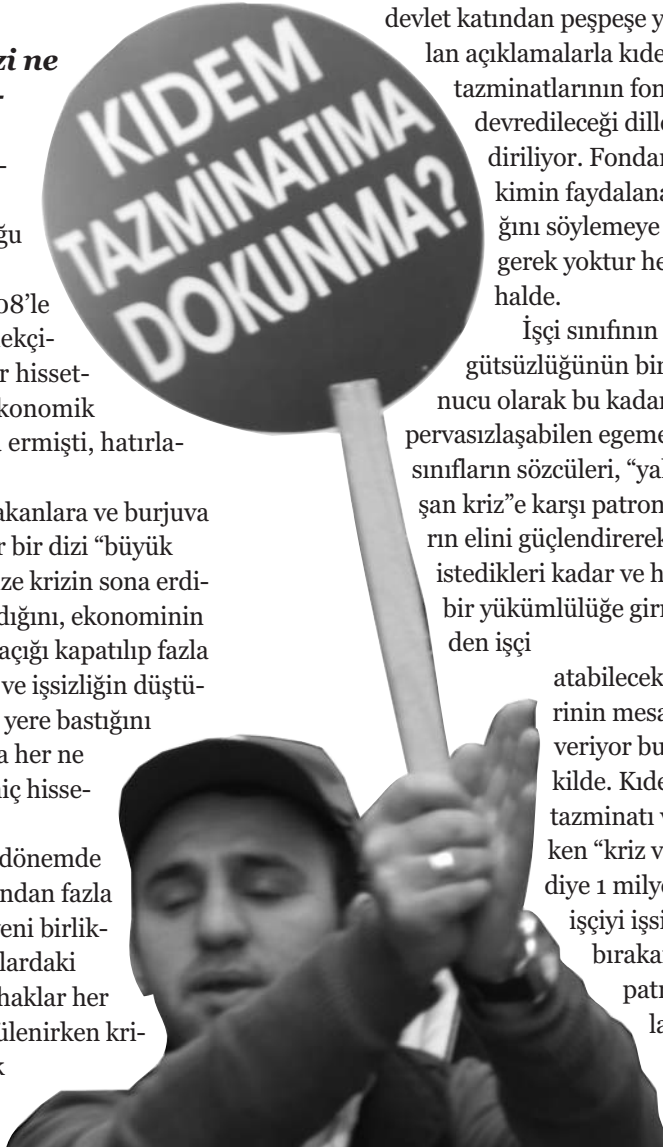
Erdoğan, cari açık konusunda "kayıya gerek yok" diyerek yılın son çeyreğinde onun da "icabına bakacaklarını" rahatça dillendirmesine karşın krizlerin ana tetikleyici unsuru olması itibarıyla sermaye açısından en önemli göstergelerden biri olarak değerlendiriliyor. Özellikle de sermaye dolaşımının giderek en üst seviyeye çıkmasıyla birlikte...

İhracat değerlerinin ithalat değerleri karşısında verdiği açık ya da ürettiğinden fazlasını tüketme olarak ifade edilebilecek cari açık, 1994 ve 2001 krizlerinin de nedeni olarak gösterilmekteydi. Şimdiki rekor seviyeye, başka bir deyişle cumhuriyet tarihinin en yüksek seviyesine ulaşmış bulunuyor. "AKP'nin geldiği 2002 yılında 1,5 milyar dolar olan cari açık 2011 yılı itibarıyla 50 milyar dolara ulaştı. 1923-2002 yılları arasında toplam 42,8 milyar dolar olan cari açık 2010 yılında 200 milyar dolara ulaştı. 80 yıldaki cari açık 9 yılda 5'a katlandı." (Korkut Boratav)

Tüm ekonomistler buldukları yere göre bir değerlendirme yapmakta, kimi cari açığın çok da önemli olmadığını ifade ederken kimisi kriz sebebi saymakta. Sonuçta her halükarda tüm açıklar gibi bunun da halka karşı önlemlerle kapatılmaya çalışılacağından şüphe duymamak gerek.

Halktan bağımsız olarak yürütülen kriz tartışmalarının özü ise elbette kıdem tazminatlarının kaldırılması gibi, esnek çalışmanın yaygınlaştırılması ve hatta bölgesel asgari ücret gibi saldırılara dayanmaktadır.

Ve bir kez daha; birleşik ve güçlü bir muhalefet ve karşı koyuş yaratılmadığı sürece de daha önceki örneklerde olduğu gibi bu saldırıların en kısa zamanda yaşama geçirileceğini görmek için kahin olmaya hiç gerek yoktur.

“Aman! Komşum eşcinsel olmasın!”

Geçtiğimiz günlerde Bahçeşehir Üniversitesi tarafından “2011 Türkiye Değerler Araştırması” sonuçları yayınlandı. Milliyetçilikten kadına yönelik bakış açısına, devlete ve orduya güvenden dine yaklaşım konusuna kadar birçok konunun incelendiği ve yüz yüze görüşme şeklinde yapılan bu araştırmaya 18 yaş üstü, çeşitli bölgelerden seçilen toplam 1.605 kişinin katıldı.

Bu araştırma, aslında “Dünya Değerleri Araştırması”nın Türkiye ayağı. İlk olarak 1981 yılında dünya üzerinde 25 ülkenin katılımı ile gerçekleştirilen “Dünya Değerleri Araştırması”na, Türkiye 1991 yılında katıldı. Ülkede bu araştırma Bahçeşehir Üniversitesi üzerinden yürüyor.

O araştırmadan birkaç sonucu paylaşalım:

- * Kendisini “mutlu” hissedenler (çok + biraz mutlu toplamı): % 77
 - * Hükümete güvenenler (tamamen + biraz güvenenlerin toplamı): % 61
 - * Orduya güvenenler (tamamen + biraz güvenenlerin toplamı): % 75
 - * “Bugün ülkemizde insan haklarına büyük ölçüde saygı gösteriliyor” diyenler: % 15
 - * “Bugün ülkemizde insan haklarına hiç saygı gösterilmiyor” diyenler: % 16
 - * Kendisini “dindar” olarak tanımlayanların oranı: % 81
 - * Tek doğru dinin kendi dinleri olduğunu söyleyenler: % 79
 - * Yaşlıların gereğinden fazla siyasi güce sahip olduğunu düşünenler: % 57
 - * İşini kaybedip, yeni iş bulamamaktan endişe duyanlar: % 68
 - * Bazı koşullarda, adaletin sağlanması için savaşın zorunlu olduğunu düşünenler: % 43
- Araştırmada göze çarpan başlıklardan biri “Öteki’ne hoşgörü”... Bu konuda bilgi edinebilmek için sorulan soru, “komşu isteme/istememe” ve 1981’den beri dünyada ve Türkiye’de de en istenmeyen komşu % 84 ile yine eşcinseller oldu.

“Gerekirse ülkem için savaşırım” diyenlerin oranı, son beş yılda 11 puanlık bir düşüş göstererek, % 97’den % 86’ya indi.

Araştırmada ortaya çıkan en ilginç sonuçlardan biri “Bir erkeğin, birden fazla eşinin olması kabul edilebilir” sözüne katılma oranı... Bu oran 1996’da % 10, 2009’da ise % 11’di. 2011’de bu oran % 23 olarak ölçüldü. Üstelik örneklemdaki kadınların % 19’u da (yani her beş kadın denekten biri) bu görüşe katıldıklarını belirttiler. Eee Sibel Üresin gibi aile danışmanlarımız olduktan, kadınlara sosyal yaşam olarak “aile düzenlemesi” konusunda eğitim verildikten ve bu “görüş” ifade özgürlüğü kapsamında değerlendirildikten sonra bu oranın yükselmesi şaşırtıcı olmamalı!

“Gereksiz yere etnik duygular tahrik” olmasın*

Kürt sorunu, ülkenin temel gündemleri içerisindeki ağırlığını artırmasına paralel, bu soruna “çözüm” raporları da ardi ardına yayınlanıyor. Cengiz Çandar’ın TESEV’e hazırladığı rapordan sonra, bir rapor da **Bilge Adamlar Stratejik Araştırmalar Merkezi (BİLGESAM)** hazırladı. Her ne kadar araştırma merkezinin adında “bilge adamlar” gibi bir ibare bulunuyorsa da raporun içeriğinden de anlaşılacağı gibi belge bilgece bir şeyler içermiyor.

Raporun girişinde belirtildiği üzere Kürt sorunu ülkenin en temel sorunu olarak görülüyor. Ancak Kürt sorununu devletin temel mantığı içerisinde yorumluyor. Kürt sorunu güvenlik ve “terör” üzerinden ele alınıyor. Böylesi yaklaşımların sorunu çözmeyeceği de açıktır.

Raporun amacı zaten şöyle konulmuş: “ ‘Ülke içinde birlik ve beraberliği korumak’ maksadıyla, ‘terör örgütünün günlük hayatı etkilemeyecek şekilde marjinal duruma getirilmesi’ ni hedefleyen terörle mücadelenin ağırlık merkezi, ‘Kürt kökenli vatandaşlarımızın aidiyet duygusunun geliştirilmesi, ayrılıkçı düşünce ve faaliyetlerin entegrasyonu engellemeyecek şekilde zayıflatılması’ ”.

Rapor çok ilginç ön kabullerle yola çıkmıştır ve bunları bizim de kabul etmemiz istenmiştir. Mesela “Türk ordusu bizim ordumuzdur” sorusuna Kürt hareketinin etkin olduğu yerlerde halkın yüzde 75’inin, etkin olmadığı Kürt illerinde yüzde 90’ının olumlu bir yanıt verdiği gibi. Belki yapılan anketlerde bir ihtimal böylesi bir yanıt ortaya çıkmış olabilir. Ancak bu Kürt halkının “Türk ordusunu kendi ordusu” olarak sahiplendiğini göstermez. Devletin zorba karakteri karşısında anket yapanların isteyeceği cevabı verdiğini gösterir. Bunun gibi bir çok ön kabul var. Hepsine ne yazık ki yerimiz yetmez.

Raporun çözüm önerilerinde göze çarpan hususlar şunlar: Yerel yönetimlerin güçlendirilmesi, seçim barajının düşürülmesi, anadilde eğitim mümkün değil (çünkü terörle mücadele stratejisine aykırı) ama seçmeli olması, değiştirilen yer adlarının yerine eski adları verilmesi, eğitimin artırılması (bundaki amaç olarak halkın “ayrılıkçı” düşüncelerden arındırılması), anaokulu uygulamasına hız verilmesi, örgütün okullarda etkisinin

kırılması, farklı etnik ve kültür gruplarıyla evliliklerin teşvik edilmesi, toplumsal entegrasyonun güçlendirilmesi, devlete karşı minnet ve güven duygularının geliştirilmesi, hapishanelerdeki tutsakların rahat hareket etmesinin engellenmesi ve hapishanelerin örgüt okulu olmasının önüne geçilmesi.

Yaklaşık 150 sayfalık raporu okuduğumuzda yukarıdaki gibi daha nice “çözüm önerisi”nin olduğunu görüyoruz. Ancak rapor, Kürt sorunu üzerine hiçbir şey demiyor. Raporun tüm derdi Kürt Hareketi’nin tasfiyesi ve etkisiz kılınması. Tüm öneriler bildiğimiz, devletin uzun zamandır yaşama geçirmeye çalıştığı faşist, ırkçı önermeler. Kürt sorunu bu ülkenin kırmızı çizgisi olduğu sürece böylesi “çözüm önerilerine” ve bunun karşılığı olan pratikleri daha çok göreceğiz.

* Başlıktaki bu vurgu raporda aynen şöyle geçiyor: “İlköğretim ikinci kademe “Andımız” okunurken bazen gönülsüz okuma ile karşılaşmakta bazen de “Ne Mutlu Türküm” ve “Ne Mutlu Kürdüm” sesleri birbirine karışmaktadır. Bu da gereksiz yere etnik duyguların tahrik olmasına neden olmaktadır.”

Aksoy’a özgürlük eylemi 4. haftasında

gerçekleşen oturma eyleminde “Hediye Aksoy’a özgürlük”, “Hasta ve tutuklu Hediye Aksoy serbest bırakılsın” pankartları açıldı ve “Jin jıyan azadî”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur”, “Hediye Aksoy serbest bırakılsın” dövizleri taşındı. Aksoy’un fotoğraflarının da açıldığı eylemde, “Hediye rûmeta me ye”, “Devrimci tutsaklara özgürlük”, “Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük” ve “Yaşasın kadın dayanışması” sloganları atıldı.

Hediye 1994’te 18 yaşında bir

bomba patlaması sonucu gözlerini kaybeder ve 14 gün boyunca işkenceye maruz kalır. Yıllarca hapishanede kaldıktan sonra meme kanserine yakalanır. 2007 yılında hapishaneden çıkar ve tedavi edilmek için geldiği İstanbul’da “canlı bomba” suçlamasıyla tutuklanarak Bakırköy Kadın Hapishane’ye konulur.

Demokratik Özgür Kadın Hareketi ve BDP Kadın Meclisi Hediye Aksoy’un tahliye edilip tedavi edilmesi için İstanbul, Van, Siirt, Mardin, Urfa gibi illerde eylemler örgütleyor.

H. Merkezi: Demokratik Özgür Kadın Hareketi’nin (DÖKH), sağlık durumu giderek kötüleşen, iki gözünü kaybeden ve kanser hastası tutuklu **Hediye Aksoy**’un serbest bırakılması için başlattığı eylem, 4. haftasında da devam etti.

Taksim Meydanı’nda dördüncüsü

Kayıp yakınları adalet arayışlarını sürdürüyor

İstanbul-330. Hafta: 22 Temmuz günü de Galatasaray Lisesi önünde adalet arayışlarını sürdüren Cumartesi Anneleri, bu hafta 1992’de gözaltında kaybedilen **Hasan Gülünay**’ın akıbetini sordu. Haftanın açıklamasını oyuncu **Nur Sürer** yaparken, Gülünay’ın yakını **Zeki Egi** de, kısa bir konuşma yaptı. Gülünay’ın “Kendisini halkına adanmış olan bir devrimci” olduğunun dile getirildiği eylemde devletin bu nedenle de onu kaybettiğini söylendi.

331. Hafta: Cumartesi Anneleri bu hafta 1993’te Bitlis’te gözaltına alınarak kaybedilen Özgür Gündem gazetesi muhabiri Ferhat Tepe’yi anarak failerin yargılanmasını talep etti. Burada bir konuşma yapan anne **Zübeyde Tepe:** “Siz de annesiniz, benim oğlumun elbiseleri askıda asılı kaldı, sofrada çatal bıçakları kaldı, ya sizin çocuklarınızın başına bu gelseydi tepkiniz ne olurdu?” diye sordu.

Amed: İHD Amed Şubesi ve kayıp yakınları, 129. haftada da Koşuyolu Parkı’nda Yaşam Hakkı Anıtı önünde oturma eylemi yaptı. Haftanın açıklamasını okuyan İHD üyesi **Necibe Güneş Perinçek**, son günlerde gelişen linç girişimlerine dikkat çekerek, bunun sorumlusunun sorumsuzca açıklama yapan devlet yetkililerinin olduğunu belirtti. Ardından 29 Kasım 1994 yı-

lında Amed gözaltında kaybedilen **Ender Toğucu**’nun eşi ise yaşadıklarını anlattı. Toğucu, “Yıllarca kızımı yalan söyledim. Baban İstanbul’da çalışıyor dedim. Gerçeği anlatamadım. Kızım bakamıyorum utanımdan. Eşim ölü mü sağ mı bilmiyorum” dedi.

Şirnex: Cizre İlçesi’nde bu hafta 1989 yılında Cifanê Köyü’nde mayına basarak yaşamını yitiren Sinem Dal’ın hikâyesini anlatan Dayikên Şemiyê, Kürt halkına yönelik başlatılan bütün askeri ve siyasi operasyonların derhal son bulması talebinde bulundu.

Alevilere karşı ayrımcılık sürüyor!

Ülkemizde Türk ve Sunni-Müslümanların oluşturduğu büyük çoğunluğa üye değilseniz, bütün yaşantınız baskı ve zulüm altında geçer. Bu ülkede Kürt olmak katledilmek için bir nedendir. Bu ülkede Türk olmamak katledilmek için bir nedendir. Aleviler de devlet baskısını her zaman yaşamış bir topluluktur.

Her ne kadar Aleviler üzerindeki baskı politikaları geçmişe göre azalmış görünse de, egemenler Aleviliği dinsel bir inanç olarak tanımamakta, cemevlerini ibadethaneden saymamaktadır.

AKP'nin sözde demokratikleştirme paketleri geçmiş süreçte birbiri ardına açıklandı. Ülkede toplumsal muhalif kimliğini sürdürenleri "kandırmayı" amaçlayan, sistem içerisinde eritmeyi hedefleyen politikalarından Aleviler de üzerine düşeni aldı. Egemenler her ne kadar Alevileri sistem içerisine çekmek istese de, arzuları ve istekleri Aleviliğin gereklerine saygı duyarak yapmak istemiyor bunu. Amaçları geçmişte sürdürdükleri asimilasyon politikalarını daha inceltmiş bir şekilde sürdürmektir. Bunun örneklerini sürekli görüyoruz ve yaşıyoruz.

Alevi Bektaşî Federasyonu Başkanı **Salahattin Özel**, Alevilerin yaşadıkları sorunları ortaya koymak için üç ayda bir "Alevi Raporu" başlıklı bir çalışma hazırlayacaklarını kamuoyuyla paylaştı.

Ankara Mülkiyeliler Birliği'nde düzenlediği basın toplantısında Özel, "Türkiye'de hem birey hem topluluk hakları ihlal edilen, özel sektörde veya kamuda açık bir ayrımcılığa uğrayan Alevilerin maruz kaldığı sorunların çözümü için demokratik bir mücadele veren Alevi Bektaşî Federasyonu olarak yeni bir uygulama başlattıklarımızı" belirterek "Bugüne kadar, uğramış olduğumuz ayrımcılıklar, ülkemizdeki kurulan baskı politikaları, hakkımızda oluşturulan ön yargı örnekleri sistematik bir değer-

lendirmeye tabi tutulmamıştı. Ancak geldiğimiz noktada hak ihlallerini, kin ve nefret söylemlerini düzenli bir şekilde kamuoyu ile paylaşma ihtiyacı ortaya çıkmıştır" diye konuşmasını sürdürdü.

Açıklamanın devamında Özel, "Alevi Bektaşî Federasyonu, bu nedenlerle Alevilerin hak ihlallerini izlemeye aldı ve Alevi raporu yayımladı. 3 ayda bir hazırlayacağımız raporla, Alevilerin ülkemizde karşılaştıkları eşitsiz ilişkileri ortaya koyacağız ve bu eşitsizliğin nasıl köklü bir zihniyetin ürünü olduğunu, sistematikleştirdiğini iktidar ilişkilerinden beslenerek güç aldığını gözler önüne sereceğiz" diyerek "Alevi Raporu"nu kamuoyuyla paylaştı.

Raporda öne çıkan noktalar şöyle:

Cemevi derneğine kapatma davası açıldı...

24 Mart 2011: Tüzüğünde "Cemevi ibadethanedir" maddesine yer verdiği için Çankaya Cemevi Yaptırma Derneği'nin kapatılması amacıyla açılan davada mütaalası sunan savcı Ali Özdemir, "Aleviliğin bir din, cemevinin de bir ibadethane olmadığını" belirterek, "Bu davada kamu yararı yoktur. Kamuoyunu kaosa sürüklemek çabası görülmektedir" dedi.

Melih Gökçek'ten Alevilere "nikah" aşığılaması...

5 Nisan 2011: Gökçek twitter'da "İskender Çolak'ın CHP'li ve Alevi olduğunu bildiğim halde nikahını kıydım" dedi.

Kutlu Doğum Haftası MEB genelgesinde

7 Nisan 2011: Milli Eğitim Bakanlığının ilk ve ortaokul öğretim kurumlarında kutlanmasını istediği haftalara "Kutlu Doğum Haftası" da eklendi.

Ayrımcılık mahkeme kararıyla belgelendi

10 Nisan 2011: Uşak Üniversitesi'ne İnşaat Teknisyeni olarak atanan Derya Togacar "Alevi ve Tuncelili" olduğu için psikolojik baskı ve manevi işkence gördüğü, alanı dışında işlerde çalıştırıldığı ve sicil notlarının kasıtlı olarak düşük verildiği iddialarıyla ilgili Uşak Üniversitesi aleyhine açtığı davaları kazandı.

Alevi olan üniversite öğrencisine saldırı...

25 Nisan 2011: 25 Nisan'da ANF'de yer alan habere göre, Uşak Üniversitesi'nde okuyan Hüseyin Arık, Kutlu Doğum Haftası etkinliğine katılmadığı için bir grup tarafından

Hopa'da faşizm iş başında!

H. Merkezi: 31 Mayıs günü Başbakan'ın Hopa'ya gelmesinden sonra çıkan olaylarda Metin Lokumcu katledilmiş, birçok kişi de gözaltına alınmış ve işkenceye uğramıştı.

Son olarak 25 Temmuz günü Lokumcu'nun akrabası olan Eğitim-Sen Hopa Temsilcisi **Osman Lokumcu** ile **Mehmet Mete Cihan** gözaltına alındı. Lokumcu ve Cihan'ın "2911 sayılı Gösteri ve Yürüyüş yasasına muhalefet, devlet malına zarar vermek, polise mukavemet, kasten adam yaralama" iddialarıyla sorgulanmaları bekleniyor.

Havasına, çayına, suyuna sahip çıkan Hopalılar devletin baskı ve yıldırma politikalarına rağmen direnip saldırılara karşı koyuyorlar. Gözaltılar faşizmin ne ilk ne de son saldırısı olacak. Fakat Hopa halkı da havasına, suyuna, toprağına sahip olana kadar mücadelesine devam edecek.

linç edilmek istendi.

Zorunlu din dersinde çifte standart

20 Haziran 2011: Mahkeme kararıyla Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersinden muaf tutulan ilköğretim okulu 5. sınıf öğrencisi Nazlı Şirin El'e zayıf not verilerek sınıfta bırakıldığı iddia edildi.

Sivas'ta mitinge katılanlara "Biber Gazı" sıkıldı

2 Temmuz 2011: 2 Temmuz 1993 Madımak katliamını protesto etmek ve katliamda öldürülen 35 kişiyi anmak için, Madımak Oteli önünde miting yapan binlerce kişinin üzerine polis biber gazı sıkarak, bir kişinin yaralanmasına, yüzlerce kişinin de gazdan olumsuz etkilenmesine neden oldu.

Lütfetti balkabağı, koy tabağa, ye sabaha!

20 Temmuz günü Ermenistan'dan gelen bir grup Ermeni yetkili ile görüşen Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, Ermeni yetkililere "lütuf"ta bulundu. "Bir gün siz de Türkiye'ye yerleşebilecek ve buradan ev alabileceksiniz" şeklinde açıklama yapan Davutoğlu'nun söylemleri tam bir pervasızlık. Zira o AKP'nin sürece dair "açılım"larının dış ayağını oluşturuyor. Yani "Dış (Açılım)işleri Bakanlığı"ndan bahsediyoruz. Özellikle Ermenistan ve Kafkasya ilişkilerinde çalışmaları olan Davutoğlu'nun Ermeni sorununa dair yaklaşımı her ne kadar burjuva-feodal basına iyimser, kap-

sayıcı bir havada yansısı da toplantı sonunda bu kapsayıcı perdenin arkasındaki öz ortaya çıktı.

Davutoğlu "toplantıda adil bir hafızanın yaratılması üzerine konuştuk" şeklinde bir ifade kullanarak tarihin kanlı mirasının yargıcı konumuna erişme gayretini ispatladı. 1915 soykırımında katledilen Ermenilerin yaşadıkları tam anlamıyla kendi acı kulesini kurmuştur. Derzor yollarında yaşanan sürgünler, ölümler, Hrant Dink'in katledilmesi ile tazelenirken adil bir hafızanın yaratılması perdesiz bir ifade değil de nedir?

Yaklaşımın özü soykırımın inkârıdır. Egemenler cephesinde ise her inkar bir imhanın temeli, kaynağı olmuştur çoğu zaman. Davutoğlu'na göre "yaşanan soykırımında her iki kesim de biraraya gelecek, hatalar ortaya konularak Ermeni ve Türkiye toplumu nezdinde adil bir hafıza yaratılacak." Soykırımı inkâr etmekten başka bir şey değil bu. Ankara'da biraraya gelen Ermeni temsilcileri ve Türk hâkim sınıf temsilcilerinin bu konuda birbirlerine yağdırdıkları iltifatlarla yaratacakları hafıza Ermeni ve Türkiye halkının yargılanması ve sömürülmesinin bir tezahüründen başka bir şey değil.

Tarihimizden bir deneyim:

“Hüseyin ağa baktı Partizanlarla baş edilmiyor, Erzincan’ı da terk etti, Pülümür’ü de!”

Ülkemizde köylülerin toprak ağalarına karşı verdiği ve tarihe not düşen çok sayıda mücadele deneyimi bulunmaktadır.

Köylülerin toprak talebi ile ve toprak ağalarının boyunduruğuna karşı yürüttüğü mücadelelerde Partizan da önemli bir deneyim biriktirmiştir. Bunlardan biri de T. Kürdistanı’nda köylülerin iliklerine kadar sömüren Hüseyin ağaya karşı verilen mücadeledir. Partizan olarak bu süreci yaşamış bir okumuza ağaya karşı verilen mücadelenin nasıl geliştiğini sorduk?

- Hüseyin ağa kimdir?

- O dönemde Pülümür’den ta Erzurum Çat’a kadar olan Hüseyin Şahinler diğer bir deyişi ile Mir dedikleri -Çarekan aşiretinin Mir’i dedikleri- bu aile çok eskiden bu yana köylüler üzerinde hüküm süren bir aileydi. 366 pare köyü olan, bu köylerde bunlara çalışan marabaları, yarıcılar, icarcıları hemen hepsi bu ailenin baskısı altında idi. Aile, bu köylüler üzerinde yıllar boyu öyle bir feodal baskı ve otorite kurmuş ki köylüler ağaya “gözünün üzerinde kaşın var” diyemezdi. Daha evvelinde darağaçları bile olan bir ağadır. Mesela, bir gün çoban akşam geri dönüp geldiğinde ağa soruyor “nereye götürdün koyunları” diye. Ağanın söylediği yere götürmediği için adamı çırılçıplak soyuyorlar. Hayvanların yanına bağlıyorlar. Üstüne bir tencere tuzlu su bırakıyorlar. Hayvanlar onu sabaha kadar yalayarak öldürüyorlar. Bu kadar korkunç uygulamaları olan bir ailedir. 1957’lere kadar böyle yaşıyor.

Bunların ailesi Pülümür’de kaymakamlık da yapıyor. O süre içinde bu saydığım 366 pare köyü kendi üzerine geçiriyor. Köylüleri ta o zamandan kendilerine bağlıyorlar. Mesela, Kırdım’ın Bostanyurdu köyünde, burada ağaya karşı geldiği için, icarını vermediği için adamlarını göndererek evin içindeki inekleri, küçük hayvanları ile ateşe vermiştir. Hüseyin Şahin’in annesi olan Hacer Hatun da çok zalim biriymiş. Hasat mevsimi olduğu zaman bu 366 köyden her aile bir teneke süzme yoğurt, bir teneke yağ, bir teneke peynir, bir teneke kavurma ve birer koç veriyor. Devletin toprak ağalığını ve derebeyliğini korumasının arkasında da bu yatıyor. Yarıcılardan toplanan gelirin tümü devlete akıyor, Ankara’ya akıyor, orduya akıyor. Dolayısı ile bu aileyi tamamen koruma altına alıyor.

Bu süreçte Hüseyin Şahin Demokrat Parti’den milletvekili oluyor, Yasıada’ya atılıyor. Burada Menderes’le birlikte idamla yargılanıyor. Alishan bey (kardeşi) köylülerden topladığı tüm varlığı orduya aktarıyor. Kardeşini böyle kurtarıyor.

Her seferinde ülkede başa gelen hükümetler “toprak reformunu mutlaka

yapacağız” dediler, 57’lere gelinmiş hala toprak reformu olmamış. Ama köylülerin toprak talebi hiç kesilmiyor. Sonuçta köylülük var. Bu olduğu sürece toprak talebi de olacaktır.

- Köylülerin toprak talebi somut bir eyleme dönüşüyor mu?

- 57’lerde Baba Gali diye biri bunlara başkaldırıyor. Baba Gali yanında köylüleri de örgütleyerek ağaya karşı konulması gerektiği üzerinden birliklik oluşturuyor. Baba Gali, Hacer Hatun tarafından öldürülünce hareket dağılıyor.

- Partizan’ın bölgedeki faaliyeti nasıl gelişti?

- 1980’den daha evveli Erzincan-Tercan-Çayırılı gibi yerlerde Partizan’ın faaliyeti vardı. Ama esas olarak Pülümür’le Tercan arasındaki bölgelerde dağlık alanlarda, kırsal bölgelerde çok yoğun bir faaliyeti yoktu. Sadece şehir merkezlerinde vardı. Ama sıkıyönetimin ilanı ile birlikte beraber Partizan kırsal alanlara doğru faaliyetini açtı. Bu bölgeleri özellikle seçti.

Köylülerin yoğun toprak talebi söz konusuydu. Hele de ağa ile çelişkileri bizim de Partizan’ın da politikasına denk düşen bir durumdu. Baba Gali’nin ağalığa karşı mücadelesini bir başkaldırı olarak değerlendirdik. Hatta Partizan bölgeye ilk girdiğinde Baba Gali’nin çevresinde ondan etkilenmiş köylülerle ilişki kurdu. Çok kısa bir sürede de bu ailelerle hızlı bir diyalog geliştirdi.

Diğer kurumlar bu süreci değerlendirdikleri zaman toprak talebinin olmadığı, devrimin özünün toprak devrimi olmadığını dile getiriyorlar. Ama biz o dönem bakıyorduk 1980’lere gelinmiş hala köylülerin toprak talebi var. Bu da Partizan’ın özellikle sosyo-ekonomik yapıda yaptığı belirlemenin ne kadar doğru olduğunu gösteriyor. Partizan bunu kendi mücadele pratiğinde görmüştür, yaşamıştır.

- Köylülere yönelik nasıl bir çalışma yürütüldü? Ağaya yönelik bir eylem girişiminiz oldu mu?

- Ağaya icar vermemeleri, yarıcılık

yapmamaları, dediklerini yapmamaları şeklinde ajitasyon-propaganda faaliyeti yürüttü. Yaklaşık olarak bir yıl böyle devam etti. Daha sonra köylülerden gelen yoğun talep, “biz ne yapsak da bunların üstesinden gelemiyoruz, dediklerini yapmasak, adamları var, gönderir evimizi yakar” şeklinde söylemleri oluyordu.

Bu da yılların vermiş olduğu, getirdiği korku ve baskıdan kaynaklanıyordu. Köylüler, ağadan korkuyordu. Bölgedeki Partizan iradesi bu gelişmeleri değerlendirerek ağanın cezalandırılması kararı aldı. 1981’in sonbaharında alındı bu karar. Partizancılar cezalandırmaya gidiyorlar. Bu eylemde ağa kurtuluyor. Arabası delik deşik olmasına rağmen ona bir şey olmuyor. İkinci bir eylem daha yapıldı. Bu eylemde de şans eseri kurtuldu. Ama artık ağa Partizancıların soluğunu ensesinde hissediyordu. Tercan’ın Yastık köyüne kolay kolay gelemez oldu (en büyük köylerinden biridir). Pülümür’ün Kabael (Fem) köyüne giremez oldu. Kırdım’a gelemez oldu.

- Devlet, bu faaliyetinize nasıl yanıt verdi?

- ’81 sonlarında yoğun operasyonlar yapılıyordu. O dönemler daha çok kara operasyonu oluyordu. Partizancıları sağ veya diri yakalamayı hedefliyordu. 3. ordu, ağanın bir dediğini iki etmiyordu. Çünkü ağa onları sürekli beslemiş.

Zaten devlet bu bölgelerde toprak ağalarına yaslanıyordu. Devletin güvenlik gücüdür, paşasıdır, askeridir; bunların, ağaları korumakla görevli oldukları biliniyor. O süreçte bu durum daha açık yaşıyordu. Yaklaşık iki ay boyunca sürekli operasyon yapıldı. Partizan, bu operasyonu atlattı. Bu bölgede Partizan dışında herhangi bir hareket de yoktu. Ağa, en sonunda 82’lere geldiğimizde özellikle kışın helikopterle yine operasyon yaptırdı. Ama sonuç alamadı. Köylüler ise Hüseyin ağanın finanse ettiği operasyonlara karşı Partizanları himaye etmiştir, beslemiştir.

- Ağa bölgeden kovulabildi mi?

- En sonunda Hüseyin ağa baktı Partizanlarla baş edemiyor. Erzincan’ı

Tarihten kısa kısa...

★ **6 Ağustos 1975:** İstanbul Alibeyköy’deki Sungurlar Fabrikası’nda işçiler çalışma koşullarını değiştirmek için direnişe geçti. İstanbul geneline yayılan direniş çeşitli eylemler ile desteklenerek büyüdü.

★ **7 Ağustos 1997:** İstanbul Ümraniye E Tipi Hapishane’den 5 devrimci tutsak firar etti.

★ **10 Ağustos 1992:** Özgür Gündem gazetesi köşe yazarı Hüseyin Deniz Ceylanpınar’da katledildi.

★ **11 Ağustos 1978:** Sağmacılar Hapishane’de devlet destekli faşistler tarafından devrimcilerle saldırı düzenlendi. Bir tutsak katledildi.

★ **11 Ağustos 1987:** Eskişehir, Gaziantep ve Sağmacılar’dan sonra Çanakkale ve Erzincan hapishanelerinde de 300 tutsak süresiz açlık grevine başladı. Grev ülke genelinde büyük yankı yarattı. Birçok aydın direniş destek vermek amaçlı 48 saatlik açlık grevine başladı. Yine direniş destek vermek isteyen 5 kadın İstanbul’da kefen giyerek yaptıkları yürüyüşte saldırıya uğradı. Gözaltına alınan kadınlar daha sonra tutuklandı.

★ **13 Ağustos 1966:** Mao Zedung önderliğinde ÇKP (Çin Komünist Partisi) Büyük Proleter Kültür Devrimi’ni ilan etti. Ülke genelinde başlatılan çalışmalarda sosyalimsin bir kale gibi savunulması ve bu çerçevede kapitalist ve feodal kalıntıların kültürel vb. çalışmalarla etkisizleştirilmesi hedeflendi. Bu çalışma Mao Zedung’un bilimsel sosyalizm alanında Marksizm’e en önemli katkılarından.

da terk etti, Pülümür’ü de. Ankara’ya yerleşti. Köylülerin büyük bir çoğunluğu rahat etti. Partizan’ın Hüseyin ağaya karşı yürüttüğü bu mücadeleden sonra ağanın bırakıp gitmesini köylüler sevinçle karşıladı. Tercan’ın Yastık, Pülümür-Tercan sınırında Kırdım (çok büyük bir köy, 200’e yakın mezrası var) Bostanyurdu, Barbaç, Derindere, Kabael, çok geniş bir bölgeyi içine alan bir bölgede köylüler çok sevindi. Hüseyin Şahin, diğer Çarekan ağalarının en büyüğüdür. Bu eylemler diğer ağaları da korkutmuştur.

Sinan Güven gibi Balpayam’ın ağasıdır. Kızılmececi’nin ağasıdır. Bunlara geri adım attırılmıştır. Partizan’a daha fazla yakınlaşma durumu yaşandı. Sonrasında kimse vergi vermedi. Köylüler artık icar vermemeye başladı. Gönderdiği haberleri kimse dinlemedi. 1984’lere gelindiğinde birçok köy yakıldı. Sonradan öğrendiğimize göre bölgede tapular değiştirilirken ağalar geri gelmiş, topraklara yeniden el koymak istemiş ama köylüler buna izin vermemiş.

Evrensel Bakış

ABD'nin değerlerinin taşıyıcısı Türkiye'nin "değeri" artıyor

"Türkiye'nin Ortadoğu'da, Kuzey Afrika'da hakikaten çok önemli bir örnek olması için de biz elimizden geleni yapıyoruz. Gerçekten diğer ülkelerin Türkiye'den öğreneceği pek çok şey var. Türkiye'yi dünyanın en heyecan verici ülkelerinden biri olarak görüyorum."

Bu sözlerin sahibi, ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'ın da belirttiği üzere Türkiye'nin gerek Ortadoğu gerekse de Kuzey Afrika'daki değeri emperyalistler açısından artıyor. ABD'nin BOP'da hedef ülkeden model ülkeye evrilmesi, Türk egemenlerin emperyalistlerin (bilhassa ABD) politikalarına "uyum sağlama"nın sonucudur. "Arap Baharı"nın yarattığı ortamda, emperyalistler Ortadoğu ve Arap halklarının değişim isteğini "karşılatabilmek" açısından "hazır değiştirilmiş" Türkiye'yi daha fazla öne çıkarıyorlar. İlerleyecekleri yolun en fazla Türkiye kadar olmasını vurguluyorlar. Bu anlamda Türkiye-ABD ilişkileri gün geçtikçe geliyor. Tabii ki bu gelişme iki eşit gücün ilişkilerinin gelişmesinden ziyade, efendileri tarafından Türkiye'nin kendisine biçilen rolü oynayabilmesinin temel sonucudur. ABD-Türkiye ilişkileri siyasi ve Türk Ordusu'na başta Kürt hareketine karşı olmak üzere istihbarat desteği sağlamasının ötesinde de geliyor.

Zaman zaman özellikle burjuva basında Türkiye'nin ile ABD'nin politikalarının uyuşmadığı, Türkiye'nin ekseninin kaydığı yönlü tartışmaları hepimiz duyuyoruz. Türkiye'nin eksenini zaten emperyalistlerin etrafında dönmek olduğundan eksen kaymasından ziyade ABD'yle gayet uyumlu bir politika yürüttüğü açıktır. Zaten Clinton'ın CNN Türk'e verdiği röportajda belirttiği üzere "Türkiye ve ABD olup bitenler hakkında çok benzer stratejik değerlendirmeler yapıyor. Her zaman taktikler konusunda mutabakat içinde olmayabiliriz ama (...) elden gelen her şeyin yapılması konusunda aramızda hiçbir ayırım yok" diye belirtebiliyor.

Aynı şekilde ABD'nin Türkiye büyükelçisi Francis Ricciardone, ABD ve Türkiye'nin Libya'daki askeri harekât konusunda "nere-deyse" aynı görüşleri paylaştıklarını, tarihi ve kültürel nedenlerden dolayı Türkiye'nin bölgede eşsiz bir rol oynadığını, özel bir uzmanlığa sahip olduğunu belirtti.

Bunun içindir ki, İsrail'le olan ilişkilerinde Türkiye lehine değişimler gözlenebiliyor. Son dönem İsrail'de tartışılan (ordu radyosu ve İsrail başsavcısı bilhassa önerdi) Türkiye'den özür dilenmesini bu eksende değerlendirebiliriz.

Bununla birlikte Libya Temas Grubu'nun Türkiye'de toplanması, Türkiye'nin tezlerine olan ilginin yoğunluğunu, "Arap Baharı"nın yaşadığı ülkelerdeki muhalefet toplantılarının ekseriyetle Türkiye'de gerçekleştirilmesi, Türk egemenlerinin diğer ülkelere "örnek" gösterilmesi içindir. Erdoğan'ın Kıbrıs'ta efelenmesini ve Gazze restini göstermesi de hep bunlarla alakalıdır.

Türk egemenleri kendisine biçilen role uyum sağladıkları oranda bölgede ABD emperyalizminin en önemli dayanağı rolünü oynuyor. Türkiye'nin bu rolü oynamasının, Türk egemenlerini daha da pervasız yapacağı ise ufukta beliriyor. Bunun en bariz göstergesi ülke sorunlarına yaklaşımda kendisini gösteriyor.

Afrika açlık tehlikesi altında

Emperyalizmin, kapitalizmin olduğu her yerde ciddi toplumsal sorunlar kendisini gösteriyor. Düzenin kokuşmuşluğu yüzünden, dünya halkları geleceğe umutla bakamıyorlar. Son örnek Afrika'da baş gösteren kuraklık oldu.

Doğu Afrika'da etkisini gösteren kuraklık Kenya, Somali, Etiyopya, Cibuti ve Uganda'da etkili oldu. Özellikle Somali'de durumun oldukça vahim bir boyut aldığı kamuoyuna yansdı.

Somali'nin güney bölgelerinde yaşayan halk, kuraklık sonucu yardım ulaşmadığı için ölümler yüz yüze yaşıyor. Tüm tehlikelere rağmen 500 km yol yürüyerek başkent Mogadişu'ya göç ediyorlar. Ancak yapılan bu tehlikeli yolculuk, bir nevi ölüm yürüyüşü gibi. Nasıl ki toplama kamplarına kapatılanlar, Nazi subayları tarafından tahliye adı altında ölüm yürüyüşüne çıkartıldıysa buradaki durum da bir nevi bu. Her ne kadar başlarında faşist subaylar olmasa da, emperyalist-kapitalizmin dünyada yarattığı tahribattan kaynaklı artık dünya intikamını alıyor. Bu ölüm yürüyüşünde her aileden yaklaşık 1 kişi yolda hayatını kaybediyor.

Birleşmiş Milletler, Afrika'nın son 50 yılın en büyük kuraklığını yaşadığını belirterek, Somali'nin bazı bölgelerinde açlık salgını olduğunu belirtti. Açlık salgınının birinci dereceden nedeni olan emperyalistler ve onların kuruluşlarının ikiyüzlülüğünü bir kenara bırakırsak, bu veriler bizlere, kuraklığın bölgede en az 10 milyon kişiyi etkilemiş durumda olduğunu gösteriyor.

1992'deki iç savaşın ardından yaşanan açlık durumunda 200 bin kişinin öldüğünü biliyoruz. Kamuoyuna yansıyan "kaygı"ya göre bu

açlık salgınında çok daha fazla sayıda insanın hayatını kaybetmesi bekleniyor.

Emperyalizm, bulunduğu her alanda eşitsizlik ve bağımlılık ilişkilerini çoğaltıyor. Kapitalizmin temel olan bu yaklaşım, emperyalizmle birlikte boyutlanmıştır. Bütün burjuva yazarlar ve akademisyenler, "küreselleşmenin" nimetlerinden bahseder dururlar. Elbette dünyada küreselleşmenin bazı kesimler için nimet olduğu tartışılmaz bir gerçektir. Ancak dünya halklarının çoğunluğu için büyük bir sefalet olduğu da bir o kadar gerçektir. Dünya çapında en zengin yüzde 20'nin en yoksul yüzde 20'ye göre gelir farkının tarihsel seyri şöyle gerçekleşmiş: 1820'de 3 kat, 1913'te 11 kat, 1950'de 35 kat, 1973'te 44 kat ve 1992'de 72 kat. (Meryem Koray; Eğitim, Bilim ve Toplum Dergisi).

Kuraklığa bağlı açlık salgınları bir doğa olayı gibi görünebilir ama bu ancak görünüşte böyledir. Kapitalist sistem koşullarında dahi, tüm dünyanın doyabileceği kadar ürün üretilebiliyor ancak, kapitalizmin özündeki özel mülkiyet ve kâr hırslından kaynaklı her yıl sayısız insan açlık nedeniyle ölüyor.

Özellikle tarım ürünlerinin üretimi ve evrensel boyutta bu ürünlerin ticaretinin denetimi birkaç büyük çok uluslu şirketin denetimi altındadır. Bunun dışında çok uluslu şirketlerin doğa ve genetiği değiştirilmiş tohumlar, su ve biyoçeşitlilik üzerindeki özel mülkiyet durumu, dünyanın her yanında besinlerin kayıt altına alınması ve bir standart oluşturulması gibi insanlığa hiçbir yararı olmayacak uygulamalar geliştiriliyor. İnsanlığın tek beslenme kaynağını kayıt altına

alınmış gıdalar oluşturmaktadır. En azından insanlığa dayatılan budur. (Joao Pedro Stedile, Mülkiye dergisi).

Bu uygulamaların hepsi, birkaç büyük şirketin çıkarları uğruna milyonlarca insanın açlığa terk edilmesidir. Kapitalizmin çevre tahribatıyla birleşen "doğa olayları" yoksul ezilen insanları büyük bir felakete sürüklemektedir. Somali'deki açlık salgınının esas nedeni kapitalist-emperyalist sistemdir ancak bütün burjuva yazarlar söz birliği etmişçesine bu durumu doğa olaylarına bağlamaktadır.

Ancak kapitalizmin doğal sonucu olan dünya gelir dağılımı şöyledir: Dünya nüfusunun yüzde 85.2'sini teşkil eden yoksul ülkelerin dünya gelirinden aldığı pay yalnızca yüzde 21.5'tir (Bu dağılımda aslan payını da yoksul ülkelerin zenginlerini aldığı göz önünde bulundurmak gerekir). En zengin yüzde 14.8 nüfus payına sahip ülkelerin dünya gelirinden aldığı pay ise yüzde 78.5'tir. (Chossadovsky, aktaran Meryem Koray, agd.)

Dünya genelinde bugün açısından "açlık riski 1990 ortalarından bu yana artarak yaklaşık olarak 1 milyar insanı tehdit" eder duruma gelmiştir. Aynı şekilde günde 2 doların altında çalışan nüfus, dünyanın yarısını oluşturmaktadır. UNICEF'in raporlarına göre, dünyada her gün 26 ila 30 bin çocuk yoksulluktan, gıdasızlıktan ölmektedir. Aynı şekilde 1.8 milyon çocuk ishal nedeniyle ölmektedir. Buna karşın dünyadaki dolar milyarderlerinin (497 kişi) geliri 3.5 trilyon dolar olup dünya GSYH'nin yüzde 7'sine denk gelmektedir.

Somali'deki açlık salgınına doğa olayları diyenler, bu veriler de mi doğa olaylarının sonucudur? Kesinlikle hayır. Kapitalist emperyalist sistem, dünyanın doğal dengesini bozarken, dünya halklarına da büyük bir sefalet dayatmaktadır. Bir de utanmadan bu sorunun yaratıcıları, Somali'ye yardım çağrılarını yapmaktadır. İnsan olanın, birazcık vicdanı olanın bu sistemi savunamayacağı açıktır.

kese diyaloga ve müzakerelere katılma çağrısı yaptı.

Daha öncesinde Bildu ittifakının, ETA'nın bir kolu olduğu gerekçesiyle Ulusal Mahkemenin kararıyla seçimlere girmesi yasaklanmıştır.

Eski ETA lideri Txeroki'ye 377 yıl hapis !

H. Merkezi: ETA'nın eski askeri lideri "Txeroki" lakaplı 37 yaşındaki Garikoitz Aspiazu, 2002 yılı Şubat ayında, dönemin Portogale Belediye Başkan Yardımcısını öldürmeye teşebbüsten yargılandı ve 377 yıl hapis cezası aldı. İspanya'daki ilk cezasını alan Txeroki, İspanya yasalarına göre hapishanede en fazla 30-40 yıllık bir süreyle tutsak kalacak.

İspanya'nın Bask bölgesinde 40 yılı aşkın süredir ulusal kurtuluş

mücadelesi veren ve 2009 yılından beri eylem yapmayan ETA, bir süre önce ateşkes ilan etmişti. Son yerel seçimlerde ETA'nın bir uzantısı olan "Bildu" ittifakı çok önemli bir başarıya imza atarak 100'ün üzerinde belediye başkanlığı kazandı ve Bask bölgesindeki ikinci büyük parti oldu. Bunun üzerine ETA "siyasi partilerin yasadışılaştırılmasına yönelik ideolojik ve siyasi savaşı kazandığını" belirterek ateşkes sürecini uzattı. Ve çözüm için her-

Norveç'te saldırı ve faşizm tartışmaları

Norveç'teki saldırı ve katliamdan sonra gözler tekrar Avrupa'da aşırı sağ partiler olarak adlandırılan faşist partilere döndü. Saldırı ilk olduğu anda, artık Avrupa toplumunda "kronikleş(tiril)en" sorun olarak İslam düşünülürken, saldırı bambaşka bir yerden geldi. Herkeste bir şaşkınlık oldu. Norveç gibi "barışçıl" bir ülkede böyle bir saldırı nasıl olabilirdi? Oysa Norveç'in barışçılığın tartışmalıdır. Afganistan'a ve Irak'a asker gönderen bir ülkenin barış siyaseti izlemediği ortadadır. Norveç'in "barışçı" bir ülke olması bir yana saldırıyı yapan kişinin faşist bir dünya görüşünün olması, Avrupalı yöneticileri kaygılandırarak, "aşırı sağ partiler" karşıtı açıklamalar yapıldı.

Avrupa'da özellikle 1990'ların başından itibaren faşist partilerin yükselişe geçtiğini görüyoruz. Peki bunun altında yatan neden nedir? 1990'ların başından itibaren yükselmesinin nedeni, RSE ile birlikte modern revizyonizmin tarih sahnesinden silinmesi sonucunda, "tarihin sonu" geldi palavralarıyla, neo-liberal saldırıların yoğunlaştığı bir dönemin başlangıcı olmasıdır.

Dünyanın egemenlerinin, 20. yüzyılın sonlarına doğru, 21. yüzyıl için öngörülerini ayaklanmalar yüzüyle olacağı şeklindeydi. Buna rağmen, özellikle burjuva yazarları tarafından faşizm sanki 20. yüzyıla ait bir kavrammış gibi yaklaşıyor. Zaten faşizmden ziyade aşırı sağ kavramı tercih ediliyor. Ancak faşizm kesinlikle geçmişe ait bir kavram değil.

Ülkemiz açısından faşizm zaten

her zaman günceldi. Ancak burjuva demokrasinin gelişkin olduğu ülkeler açısından güncel olmamakla birlikte her daim dikkatli olunması gereken bir durumdur. Dimitrov, Faşizme Karşı Birleşik Cephe kitabında şöyle söylüyor: "Çok iyi bilinmelidir ki faşizm yerel ya da geçici bir olgu değildir. Faşizm, emperyalizm ve toplumsal devrim döneminde, kapitalist burjuvazi ve diktatörlüğünün sınıf hakimiyeti sistemidir."

Dimitrov'un vurguladıklarından faşizmin, emperyalizmin dünya üzerinde olduğu sürece yok olmayacağını çıkartmak zor olmasa gerek. O halde faşizmi ortaya çıkartan belirli tarihsel süreçler vardır. Özellikle 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra, dünya genelinde kapitalistlerin uyguladığı politikalar sosyal-devletin geliştirilmesi üzerine olmuştur. Buradaki amaç, kendi ülkelerindeki halkın refahını yükseltmekten ziyade, dünyanın üçte birinin sosyalist kampa geçmesi karşısında sosyalizm tehlikesini önlemektir. Nitekim tehlike ortadan kalktı ve sosyal devlet uygulamalarına gerek kalmadı.

Neo-liberalizmin temel taşlarından birisi de kazanılmış sosyal hakların gasp edilmesidir. Maksimum kâr için fabrikaların ucuz işgücünün olduğu yerlere taşınması, ekonomik krizlerin artması, buna paralel burjuva demokrasilerin olduğu ülkelerde halkın sosyal standartlarında düşmeyi de beraberinde getirdi. Bütün bunların Avrupalı emekçi kitlelerde huzursuzluk yarattığını gör-

memek ise mümkün değil. Avrupalı burjuvazi emekçi kitlelerdeki huzursuzluğun kendilerine yönelmesini engellemek için, emekçilere bu sorunun kaynağının Avrupa'ya gelen göçmenler olduğu vurgusunu yerleştirmeye çalışıyor. Şu an için emperyalistler arası çelişkilerin keskinliği, bu ülkelerdeki faşist partilerin ülkenin yönetimine gelmesi için uygun bir durum oluşturmuyor. Ama gün geçtikçe de kitlelerde etki yarattıkları da bir gerçeklik olarak önümüzde duruyor.

Avrupalı burjuvalar, emekçilerin hoşnutsuzluğunun kendilerine yönelmemesi için, ellerinden geldiği oranda -ama şu an için belirli bir çerçeve içerisinde kalmak kaydıyla-şovenizmi ve milliyetçiliği körüklemeye çalışıyorlar. Dimitrov aynı eserinde şunları söylüyor: "Faşizmin kitleleri etkilediği kaynak nedir? Faşizm kitleleri çekebilir, çünkü demogoji yoluyla onların en acil ihtiyaçlarına ve isteklerine seslenir. Faşizm, kitlelerin özünde kökleşmiş ön yargıları alevlendirmekle kalmaz, onların duygularına, adalet anlayışlarına ve hatta bazen de devrimci geleneklerine el atar."

Her ne kadar günümüzde burjuva demokrasilerinin olduğu ülkelerde faşizmin iktidara gelmesi emperyalistler arası çelişkilerden kaynaklı gerçekleşmiyorsa da, emperyalistlerin krizleri ve çelişkilerinin derinleştiği oranda faşizm daha görünür bir şekilde dünyada karşımıza çıkacaktır/çıkabilecektir.

Genel af var ama Kürtlere yok!

Suriye'nin Halep kentindeki hapishanede 200 Kürt tutsak açlık grevine başladı. Genel af ilan edilmesine rağmen serbest bırakılmayan tutsaklar, tutukluluk koşullarının kötüleştiğini belirterek 15 Temmuz'dan beri açlık grevinde olduklarını duyuruyor.

Tutuklu Aileleri İnisiyatifi adına açıklamada bulunan Mehmed Osman, tutsakların hapishane koşullarını protesto ettiğini söyledi.

Görüş sırasında bu bilginin tutsaklar tarafından kendilerine verildiğini belirten Osman, "Kürt tutsaklar bize 'hapishane yetkililerinin Suriye Devlet Başkanı tarafından ilan edilen genel affın kendilerini de kapsadığını söylediğini' aktardı. Ancak affın üzerinde üç ay geçti halen hiçbir bırakılmadı. Serbest bırakmak bir yana, daha kötü bir muameleye maruz kaldıklarını, aralarında hastaların da olduğunu ancak tedavi edilmediklerini söylediler. Bu nedenle açlık grevinde olduklarını belirttiler" dedi.

Koşullar düzeline kadar açlık grevini sürdürmekte kararlı olduklarını belirten tutsaklar, özgürlüklerine kavuşmak istiyor.

İspanya'da muhaliflerin yürüyüşü sonlandı

İspanya'da ekonomik ve siyasi sisteme karşı olan muhalifler, eylemlerinin yankısını genişletmek ve nasıl bir sistem istediklerini halka anlatmak için bir ay önce İspanya'nın yedi farklı yerinden yollara çıktılar ve Madrid'e yürüdüler. Sayıları beş yüze bulan muhalifler protestoların ilk başladığı yer olan Madrid Sol Meydanında büyük bir ilgi ve coşkuyla karşılandı. Böylece fitilinin 15 Mayıs'ta ateşlendiği protestoların merkezi olan Sol Meydanı yeniden gösterilerin merkezi haline geldi.

Madrid'e yürüyerek gelenleri karşılayan ve çeşitli etkinliklerle toplantılar düzenleyen muhalifler, İspanya'daki krizi ve bu krizin nasıl sonlanacağını tartıştılar.

Sol Meydanı'nda toplanan muhalifler ayrıca Yunanistan, Fransa, Hollanda, İtalya gibi ülkelerde eylem ve gösteriler düzenleyen diğer sistem karşıtlarıyla video konferansı yaptılar.

Ayrıca başka bir grup da Madrid'den yürüyüşe başlayarak Brüksel'e ulaşmayı planlıyor. Avrupa'nın farklı ülkelerinden gelen muhalifler 8 Ekim'de Brüksel'de buluşarak gösterileri genişletmeyi hedefliyorlar.

Zeytinburnu'nda "koruma değil hedef gösterdiler!"

Gerginlik bitmiş değil. Zeytinburnu'nda oturanlar, dua ediyor ki; akşam olmasın, olaylar çıkmasın! Geri çekileceğimizi zannediyorlar. Bizim mücadelemiz bir günlük bir mücadele değil. Süreklilik isteyen bir mücadeledir.

İstanbul: Amed'in Silvan ilçesi kırsalında TC ordusu ile HPG arasında çıkan çatışmada 20 askerin ölmesinin ardından devlet eliyle linç organizeleri yapılmaya, bizzat hükümet temsilcileri ağzından yapılan açıklamalarla BDP ve Kürt ulusu hedef gösterilmeye başlandı.

Özellikle 17 Temmuz'da 46 ilde eş zamanlı olarak organize edilen "Şehitlere Saygı" yürüyüşü, polis güdümündeki sivil faşistlerin linç girişimine dönüştürülmüş ve onlarca insanın yaralandığı saldırılarda BDP binaları taşlanmış, yakılmaya çalışılmıştı. İçinde barındırdığı milliyetçiliği, böylesi zamanlarda lince dönüşen "Türk şehirleri"nde Kürt işçiler de linçlere maruz kalmış ve burardan kovulmuştur.

Aradan birkaç gün geçmeden İstanbul'un Zeytinburnu ilçesinde meydana gelen olaylar linç saldırılarının giderek organize hale getirilmeye ve Kürtlere gözdağı vermenin bir yöntemi olarak halkın canını daha fazla yakmaya başladığını gösteriyordu. Önce "yunus" ve "sivil" polis araçları öncülüğünde provokatif ve Kürt halkına yönelik hakaretlerin slogan olarak atıldığı eylemler örgütlendi üst üste... Üstelik bunun içinde bölgedeki Afgan mültecileri ve Arnavutlar maşa olarak kullanıldı. Yetmedi, Kürtlerin yoğun olarak gittiği kahvehanelere onlarca polis aracı ile gidilerek, kahvehanede bulunan herkesi GBT kontrolünden geçirip, isimlerini de ayrı bir deftere kaydettiler. Bölgedeki halk, hedef haline getirildiklerinin, Kürt oldukları için "terörist" muamelesi gördüklerinin farkındaydı. Bu duruma tepki gösterdiler.

O gece sivil faşistler çevik kuvvet eş-

liğinde, ellerinde sopa, taş ve satırla kahvehanelere ve oradan da BDP ilçe binasına yürüdü. Halk binanın etrafında toplandı ve faşistlerin birşey yapmasına izin vermedi. Aynı olay iki gece üst üste tekrarlandı. İnsanlar artık akşam 8 olmasın ve bu çatışmalı ortam tekrar başlamasın diye dua ediyordu. Bölgedeki Kürt halkının ise sabrı taşmak üzereydi. Onurları ve kimlikleri ayaklar altına alınıyordu, hakarete uğruyor, işyerleri taşlanıyor, canları tehdit ediliyordu. BDP de onlardan sağduyu göstermesini, provokasyonlara gelmemesini istiyordu, çünkü biliyorlardı ki o "sağduyu" kaybettikleri an, ortaklık Maraş'a ya da Gazi'ye dönecekti. Kan dökülecekti. Oysa BDP ilçe başkanının da belirttiği gibi "halkımın kanı ucuz değildi!" Olayların ardından Zeytinburnu'na gittik ve sokakları gezdik. Kapıları çaldık ve şimdilik yatışmış görünen olayları sorduk:

"Bu konuda konuşmak istemiyoruz!"

Zeytinburnu'na, o meşhur 58. Caddede'ye indiğimizde gözümüze ilk çarpan BBP, MHP, CHP, BTP ve AKP binalarının yan yana bulunuşu oldu.

Caddeden aralara sapıp arka sokaklara indik. Havada dokunsak hissedeceğimiz bir "tedirginlik" hakimdi. Evlere, insanlara ve hatta çocuklara bile bulaşmıştı sanki bu duygu. Keza kapısını çaldığımız her ev, "Bu konuda kesinlikle konuşmak istemiyoruz" diyerek bunu kanıtliyordu. Elimizde muhabir çantasını gören ve ona yaklaştığımızı hissedenden birçok insan ya başka bir işle meşgul oluyor ya da kesin bir dille röportaj yapmayı reddediyordu.

Böylesi olayların ardından "alışıldık" bir görüntü haline gelmişti evlerin, derneklerin, dükkanların camlarına Türk bayrağının asılması... Linç organizesinin büyüklüğüne paralel olarak bir de binalar arasında onlarca metrelik büyüklüğünde bayraklar da asılmıştı. "Bakın işte biz bu kadar büyük milliyetçiyiz! Biz bu kadar büyük linççiyiz! Biz bu kadar büyük katliamlar yapmaya hazırız!" diyorlardı adeta...

Su almak bahanesiyle girdiğimiz bir market sahibine neden kimsenin konuşmak istemediğini sorduk. "Korkuyorlar" dedi. Olaylar hakkında ne düşündüğünü sorunca "İnsanlar haklı, tepkilerini gösteriyorlar, ne var bunda!" diye yanıt verdi. Alaycı gözlerine bakınca ister istemez o linççi güruhun içinde yer alıp almadığını düşündük. Olası bir durum!

Sokak aralarında gezerken bir süre sonra caddeyi bulmakta zorlandığımızı fark edince, yoldan geçen bir kadına yolu sorduk. "Benimle gelin, tarif edeyim" dedi, peşine takıldık. Yürürken olaylar karşısındaki düşüncelerini sorduk. Arnavut olduğunu söyleyen kadın, "valla ne yalan söyleyeyim, hiçbir şey anlamadım ben bu işten. Ne istiyorlar birbirlerinden? Herkes istediği gibi yaşasın..."

Bize tarif edilen yere ilerlerken, iki kişinin dikkatlice bize baktığını fark ettik ve bir süre sonra yanımıza gelip kim olduğumuzu ve neden geldiğimizi sordular. Kendilerini polis olarak tanıtan bu kişiler, polis kimliği göstermeyince BDP binasına yürüdük. Anlaşılan polis ile kendisini polis olarak tantacak kadar içli-dışlı bir kesim oluşmuş!

"Polis bizi hedef haline getirdi!"

rasi Bloğu iyi bir sonuç aldı. Devrimciler, demokratlar, aydınlar bir zafer kazandıkları zaman sistem bunu hazmedemez, bu zaferi boşa çıkartmaya çalışır ve müdahale eder. Bizim durumumuz da böyle oldu. Vekillerimizin meclise girmesi engellendi, yemin töreni krizi oldu ve çözüm için

adım atıldığını düşünürken, AKP, bloğun zaferini boşa çıkarmaya çalıştı. Operasyonlar oldu. Tabii ki operasyonlardan sonra başbakanın,

Cemil Çiçek'in, CHP'nin, MHP'nin açıklamaları ile BDP hedef alındı. Başbakanın "Kimse bizden iyi niyet beklemesin" sözünden sonra, İstanbul Zeytinburnu da hedef seçildi.

Basının yazdığına ve Zeytinburnu'ndaki bazı insanlara göre "terör örgütü yandaşları bazı vatandaşların dükkanlarının camlarını kırdı, arabalarına zarar verdi." Böyle bir imaj verildi.

Alakası yok. Yalnızca Garanti ve İş Bankasının ve BİM marketinin camlarının kırıldığını duydum. Asıl

BDP Zeytinburnu İlçe binasının etrafı hala onlarca panzer ve polis otobüsüyle çevrili durumda!

- Olaylar nasıl başladı, neler oldu?

Nezir Erdemci: Seçimlerden sonra Emek, Özgürlük ve Demok-

olaylar bu olanlardan iki gece evvel başlamıştı (Özellikle Çırpıcı Mahallesinde). Halkımızın dediğine göre iki motorlu polis ve ekip arabasının korumasında "Kürtlere, Apo'ya ölüm" gibi sloganlar atılmış. Olaylar emniyetin kontrolünde başladı yani. İkinci gün de böyle oldu. Ertesi gün de dediğim gibi bankaların ve marketin camları kırıldı. Bu olayda yakalanan bir çocuk linç edilmek istendi, hastaneye kaldırıldı. Gittik onunla görüştük.

Salı günüydü, halkımız bir aile sorunundan kaynaklı yanımıza gelmişti ve yardım istemişti bizden. Oraya giderken bir kahvenin önünde bir sürü polis aracı olduğunu gördük ve biz de oraya gittik. Polis kahvedekilerin GBT'sine bakıyordu. Ben de "Kolay gelsin memur bey! Bu genel bir arama mıdır yoksa buraya özgü mü" dedim. Polis "Genel" dedi. "Genel bir arama böyle olmaz, karşıdaki kahveleri aradınız mı? 150 polisin sadece burayı araması doğru değil, bu ayrımcılıktır, Kürtlere gözdağı vermek mi istiyorsunuz? Yaptığımız doğru değil" dedim. Polis de "Zaten bitti gidiyoruz" dedi.

Kısa bir süre sonra bir kalabalık geldi. Hepsi çevik kuvvetin arkasına toplanmış, ellerinde kürek, satır, sopa var. Slogan atıp yürüyüşe başladılar. "Size doğru geliyorlar" dediler. Ben de "gelmezler merak etmeyin" dedim ama bir yandan da tedirgin olmuştum. Emniyete gittik. Beni oradan oraya göndererek dalga geçtiler. Kürtlere karşı yürüyüş yapıldığını, küfür edildiği-

ni söyledim. Önlemelerini istedim ve kötü şeyler olacağını söyledim. "Kürtler o kadar onursuz değil, onlar da buna karşılık verir. Böyle olsun istemeyiz" dedim. "Sen bizi tehdit mi ediyorsun" dediler. "Thedit etmiyorum, halkların karşı karşıya gelmesini istemiyorum" dedim.

Bizimkiler de faşistler yürüyüş yapıp ilçeyi basacak deyip ilçenin önüne geldiler. Bu sefer çevik kuvvet bizim kitleyi abluka altına aldı. Biz kitlemizi sakinleştirip, evlerine gönderdik.

"Mağdursan da sokağa çıkma hakkın yok, bilesin!"

Ertesi gün Kaymakam beni aradı. (Zeytinburnu kaymakamı yoktu, onun yerine Bakırköy Kaymakamı gelmişti.) Siyasi parti başkanlarıyla toplantı olduğunu söyledi ve beni çağırdı. Gittim, bir de baktım ki siyasi partilerden sadece ben bir de Diyarbakır Çermik Derneği'nin başkanı vardı. (O da Kürt!) "Dün hoş olmayan hareketler olmuş, bunu engellemek için seni çağırdım", "Biliyoruz Kürt vatandaşlarımız mağdur olmuş, ama onlar da bilsin ki kendilerini mağdur görüp de sokağa çıkma hakları yok" dedi. Daha dikkatli konuşmasını istedim, "Madem mağdur, onların mağduriyetini gidermek senin görevin" dedim.

Emniyet amiri de oradaydı. "Emniyet amirlerinden şikayetçiyim" dedim. O gün kahvede arama yapılırken ayrımcılık ya-

pıldığını, çocukların fişlendiğini, kitle toplanıp kışkırtıldığını söyledim. Durumu izah etmeye çalıştım, kimse beni dinlemedi. "Sizin polisleriniz bunlar. Sorunu çözmekte ciddiyseniz sadece niye beni çağırıyorsunuz? MHP'yi, CHP'yi, AKP'yi de çağırseydiniz ya!" dedim. O akşam 5-6 panzer ilçeyi sardılar. Panzerleri çekmelerini istedim, bu kez gidip o kahvenin önüne koydular. Ben de "Buradan da çekin" dedim. "Sizi korumaya geldik" dediler. "Korumaya değil, hedef göstermeye geldiniz" dedim.

Akşam evlerimize döndükten sonra tam da dediğimiz gibi olmuş, milliyetçi kesim gelmiş, slogan atmış, küfür etmişler. Çatışma çıkmış! Polis gaz bombası ve plastik mermi atıyor. Bir mermi arkadaşımızın ağzına geldi, beş dişi kırıldı. Tazyikli su da atıyorlar. Bizimkiler de taş toplamış meşru savunmasını yapıyor. Öbür tarafta satırlar, kürekler, küfürlü uçuşuyor. Ben de il başkanını aradım. Durumu anlattım.

O gece de bu kahveyi paramparça etmişler. Kahvenin karşısındaki internet kafeyi de tahrip etmişler. Gerginlik devam etti. Sonraki gece il başkanı da geldi, biz de mümkün olduğu kadar bu oyuna gelmeyelim, bu tezgahı bozalım dedik. Mahallenin yaşlıları heyet oluşturdu, Kaymakama gitti. Kaymakam da dalga geçer gibi uyduruk bir kağıt imzalatmış. O akşam daha da berbat oldu.

Bizim kitlemizi gaz atıp dağıtıyorlar, öbür grup Diyarbakırlıların iki tane kahvesini tahrip ettiler. İnternet aracılığıyla eylemler düzenliyorlar. Emniyete "Bunlar adres veriyor, şurada buluşalım eylem yapalım diyorlar. Neden gidip bakmıyorsunuz? Madem sizinle alakası yok neden önlemiyorsunuz?" diyoruz. "Biz önlem alıyoruz" diyorlar sürekli. Biz kitlemizi dağıtıyoruz, sokaklara çıkıyor. Bu sefer diğer mahallere sığıyor olaylar. Artık halkımız bizi suçluyor. Bize "Siz bizim onurumuzu ayaklar altına altınız. Siz bıraksaydınız onlara cevabı verirdik" diyorlardı.

- Gözaltı yaşanmadı mı hiç?

- Hafta sonuna kadar gözaltı olmadı

hiç. Önce bizim gençleri telefondaki bir mesajı kullanarak gözaltına alıyorlar. Ev baskınlarıyla aldıkları 22 kişiyi Terörle Mücadele Şubesi'ne; onlardan aldıkları 102 kişiyi Güvenlik Şube'ye götürüyorlar. Ayrımcılık böyle başlıyor. Sonra bizden 7 kişiyi, onlardan 3 kişiyi tutukluyorlar. Her şey ortada.

- Peki sizce neden Zeytinburnu seçildi?

- Zeytinburnu eskiden faşistlerin bölgesiydi. Bir tane devrimci-demokrat buralara kolay kolay giremezdi. Zeytinburnu kozmopolit bir yapıya sahip ayrıca. Burada Arnavutlar, göçmenler, Araplar, Kürtler yaşıyorlar. Halklar karşı karşıya gelebilecek bir konumda. Ayrıca hem ekonomik hem siyasi olarak Kürtler burada güçleniyor, örgütleniyorlar.

Biz seçim döneminde burada iki tane seçim bürosu açtık. Her açılışa 4-5 bin kişi katıldı. Arnavutların sokağınan yürüyüşler yaptık seçim bürolarına. Kimse bize bir şey demedi. Konvoy yaptık, 150 araçtık, kimse bir şey demedi. Kutlamalar yaptık 8-10 bin kişiyile. Yine bir sorun çıkmadı.

Bugüne kadar kimse bunu yapamıyordu Zeytinburnu'nda. Sistem bunu gördü. Başbakanın açıklamaları da olunca onlar da destek buldular. Sultanazade'deki faşistler de "Kürt avına çıkıyoruz, gelen var mı?" diye Zeytinburnu'na geliyor.

İkinci Gazi'yi yaratmak istiyorsunuz. Değil Gazi, Maraş'ı geçerdik. Çünkü Kürtlerin sabrı tükendi.

Ama gerginlik bitmiş değil. Zeytinburnu'nda oturanlar, dua ediyor ki; akşam olmasın, olaylar çıkmasın! Geri çekileceğimizi zannediyorlar. Bizim mücadelemiz bir günlük bir mücadeledir. Süreklilik isteyen bir mücadeledir. Eğer bir devrimci gerçekten devrimi yapmak istiyorsa bunu kiminle, nasıl, hangi yöntemle yapabileceğini çok iyi bilmelidir. Ve bir devrimci kolay ölmemeli, ucuz kahramanlık yapmamalı. O yüzden Arnavut halkını da, Laz halkını da, Türk halkını da kazanmalıyız. Başarı halkların olacak!

"Saldırının ardından günlük cırom % 60 azaldı!"

Başkan Erdemci ile yaptığımız röportajın ardından, linççi faşist güruhun bir gecede 3 kez gidip saldırdığı kahvehaneye yeri göstermek için gelen BDP'li genç bir kadın arkadaş ile gittik. Yolda olaylarla ilgili düşüncelerini sorduk. "Bizi bırakmadılar, bir bıraksalardı..." diye sitem ediyordu. "Devlet yönlendiriyor bunları, onlardan bu cesareti alıyorlar" diyordu.

Kahvehaneye vardığımızda aradan 5 gün geçmiş olmasına rağmen hala o linç saldırısı canlı canlı karşımızda duruyordu. Masalar devrilmiş, tek parça sağlam cam kalmamış, televizyon kırılmış ve mekan tam bir harabeye çevrilmişti. Kahvehanenin hemen ilerisinde yine bir polis aracı duruyordu. (Bu aracın, Kürt-

lerin saldırıların ardından, orada bulunan Giresunlular Derneği'ne yapılabilecek "olası" bir saldırıyı önlemesi için konulduğunu(!) Giresunlu bir kadın ile yapacağımız sohbette öğrenecektik.) Genç kadın arkadaş, bizi, kahvehanenin sahibi Ender Taşkıran ile tanıştırdı:

Ender Taşkıran: Birkaç grup toplanmış, saldıracaklar etrafına. Polis de onlara destek vermiş "sağolun, varolun" demiş. O grup da güç alıp mekanlara saldırmaya başladı. Saat gece 01 civarı kahvenin oraya gelip taşladılar. Saat 02 ve 03'te bir daha gelip taşladılar. Kahvenin içine girip, herşeyi dağıttılar. Polisten ekip göndermesini istedik. Cevap veren olmadı. Kimse gelmedi. Buradaki birkaç esnaf gelip, yardım etti. Saldırı-

nın ardından günlük cırom % 60 azaldı.

Son olarak Zeytinburnu'ndan ayrılırken yol sorduğumuz ve konfeksiyon işçisi olduğunu söyleyen Giresunlu bir kadın, bize durağa kadar eşlik etti. Yolda ona da linç saldırıları ile ilgili fikirlerini sorduk. Bir komşusunun Batmanlı birinin de Bitlisli olduğunu söyleyen kadın, bunun bir sorun olmadığını, beraberce yaşayabildiklerini söyledi. Saldırıların ardından Giresunlular Derneği'ne saldırı olma ihtimaline karşı oraya polis aracı yerleştirildiğini

ama aslında böyle bir sorun olmayacağına inandığını anlattı. Olayların olduğu bir akşam tekbir sesleri, bir akşam "Bijî serok Apo" sloganlarını duyduğunu söyleyen kadın, espriyle karışık "Ben hem Apocu hem Allahçım" dedi.

Pusula

Analizlerimiz durum tespitini değil, değiştirmeyi içermelidir

Tecrübe ve ders bir önceki pratiği tekrarlamayı değil, aşmayı içerir. Şüphesiz doğru bir tarzda yapılan analizler küçümsenemez. Yani hatalara ve yetersizliklere kaynaklık eden ideolojik, siyasal ve örgütsel problemlerin tespiti önemlidir. **Ama asıl olan değiştirmektir.** Tüm kararlar, söylemler pratiğin değiştirici-dönüştürücü sürecine tabi tutuldukça anlam kazanır. Pratiğin ikna edici gücü de burada ortaya çıkıyor. Örneğin herhangi bir sorunda bir faaliyetçinin kendi veya temsil ettiği kurumun yanlış veya yetersiz pratiklerine dair özeleştiril bir tutum takınması mevcut olanı aşmaya dönük yapılan bir **irade beyanıdır**. Ama ileriye dönük yapılan hamlenin kendisi değildir. Aşmak veya değiştirmek, yapılan hatayı tekrarlamamaktır. Çıkarılan tecrübeler ışığında yetersizlikleri aşma pratik çabalarını görülebilir-hissedilebilir bir duruma dönüştürmektir. Buna, söylemle pratiğin uyumu da diyebiliriz. Bunu, güvensizlikleri güvene dönüştürmenin pratik adımları olarak da nitelendirebiliriz.

Değiştirmeden, pratik çabadan yoksun özeleştiril tutum geçici olarak yapılan veya yapılmaya çalışılan pansumandır. Bu yaklaşım kısa vadede sükuneti sağlayabilir ama uzun vadede büyük gürültülere, güvensizliklere neden olur. O halde **geçici “çözüm” projelerinden uzak durmalıyız.** Ve karşılaştığımız her sorunun çözümünde bilimsel yöntem kullanmalıyız. Kendi hatalarımıza ne kadar vurgu yapıyorsak, muhattap olduğumuz haksız ve yanlış eleştiriler varsa onları da mahkum etmeliyiz. Gelebilecek tepkilerden çekinmek veya eleştirilerin önünü kesebilecek pratik tutumlar içine girmek devrimci çalışmaya her bakımdan zarar verir.

Bu demektir ki; özeleştiril yapılan yanlış düzeltmek, yetersizlikleri gidermek için ortaya konulan bir irade beyanıdır. Devrimci sözdür. Bu sözün mutlaka arkasında durulmalıdır. Arkasında durulamayacak söylemlerin sarfedilmesi samimiyetin, güvenin teminatı değil, samimiyetsizliğin, güvensizliğin teminatı olabilir.

Güvensizliği güvene dönüştürmek ise, **pratik** bir sorundur. Bazı çalışma alanlarımızda ileriye dönük yapılan her hamlenin olumlu sonuçlara yol açtığını yaşayarak görüyoruz. Bu aynı zamanda iç güvenin pekişmesi, dışa dönük devrimci hamlelerin daha da yoğunlaşması anlamına gelir. Bu da kitlelerle zayıflayan bağlarımızın güçlenmesine ve kitlelerin, çağrılarımıza kayıtsız kalmamasına yol açacaktır. Karşılıklı güveni geliştiren bu pratik çaba devrimci coşkuyu ve fedakarlığı tetikler. Böylesi bir atmosferin oluşması her sorunun, her problemin örgütlü bünye içinde büyük bir sorumluluk ve karşılıklı olarak birbirini anlama-dinleme olgunluğu ve güveni içinde ele alınmasını sağlar.

Bu eksenli bir çabayla hemen ileri düzeyde somut sonuçlara ulaşamayabiliriz. Çünkü bu yalnız bizim çabalarımıza bağlı değildir. Var olan nesnel koşulların rolü de asla göz ardı edilemez. Ama somut sonuçlara ulaşmak için de militan bir mücadele zorunludur.

Eğer mücadelede militan bir duruş sergilenmezse, nesnel koşulların olgunluğu, alınan kararların doğruluğu bir anlam ifade etmez. Diğer bir anlatımla teorik olarak doğru bir hedef belirlemiş olabiliriz ama mevcut subjektif güç bu hedefi gerçekleştirecek ideolojik, siyasal, örgütsel, askeri bir niteliğe sahip değilse, belirlenen yönelimin sakatlanması kaçınılmaz olur. Dolayısıyla burada bütünsellikli doğru bir analizden söz edemeyiz. Eğer pratik görevler insan “malzemesiyle” yerine getirilecekse, görevlerin belirlenmesinde var olan insan “malzemesinin” değiştirme ve dönüştürme gücü de hesaba katılmak zorundadır.

Özgürleşen kadının adı; Mehtap Kara

*Uzayan yol
Tamdık anılara doğru uzanıyor
Ve toprak
Ve gök
Ve gece, bizi ölümsüzleşen Mehtap Kara yoldaşın ilk geldiği güne, gerilla birliğimizle çıktığı ilk yolculuğa, randevuya götürüyor.*

Komutanımız öğle yemeği sonrası gece göreve gidenler arasında benim de olacağımı söylüyor. Göreve gidecek diğer yoldaşlarla göz göze gelip gülmüşüyoruz. Zaman kendi içinde ağır, bir o kadar da hızlı akıp gidiyor. Hazırlıklarımızı tamamlayıp yola koyulduğumuzda heyecan yerini dikkate bırakıyor. Sessizce randevu yerini kontrol ediyoruz. Komutanımız randevu yerinin temiz olduğuna karar verdiğinde uygun yerlere mevzilenip randevuya gelecek yoldaşlarımızı bekliyoruz. Bir süre sonra kuryelerimizi ve gerilla birliğimizin yeni kadın ve erkek üyelerini karşılıyor.

Yolumuz uzun, sarılma-tanıma fashını kısa keserek hemen yürüyüş kolunu oluşturup yola koyuluyoruz. Yürüyüş boyunca yeni yoldaşlarımızı, hem korumalığını, güvenliklerini almaları hem de temel gerilla kurallarına uyabilmeleri için tecrübeli gerillalara zimmetleniyor. Bana zimmetlenen kadın yoldaş da arkamda yürüyor. Onu gecenin karanlığında çok iyi seçemsem de, heyecanı, coşkusu, merakı bir şekilde yansıyor. İlk molada komutan yoldaş yeni yoldaşlarımızın hangi kod ismi almak istediklerini sordu. Zimmetimdeki kadın yoldaş da önceden tasarlanmış olmalı ki, hiç düşünmeden **“Hatice olsun benim adım”** diyor. Hatice Dilek yoldaştan ve Dersim’de şehit düşmüş Fehiman Bozgurt yoldaştan dolayı.

Hatice yoldaşla karşılaşmamız ve ilk yolculuğumuz oluyor bu. Yolumuzun uzun olması ne-

deni ile fazla mola vermiyoruz. Hatice yoldaş çok zorlanıyor. Fakat şikayet etmeden bize uyum sağlıyor.

Yeni gelen bütün yoldaşlarımıza verildiği gibi Hatice yoldaşa da temel askeri eğitim verildi. Hatice yoldaşın askeri eğitim sürecinde unuttuğum, unutmadığım anılarından biri de; askeri eğitim komutanımızın gözetleme konusunu anlattığı bölümde yoldaşın ağaca çıkma konusunda zorlanmasıydı.

Gerilla yaşamında güvenliğin vazgeçilmez olan gözetleme yapmak her zaman önemlidir. Karadeniz’de ormanların sık, gürgen ağaçlarının yüksek olması gözetleme yapmayı zorunlu ve önemli kılar. Eğitim komutanımız gözetlemenin nasıl yapılacağını anlattıktan sonra, eğitimin pratik bölümünde Hatice yoldaşın yükseklik korkusunun ağaca çıkması önünde engel olması, **“ben yapamıyorum, olmuyor”** yanıtını sıklıkla tekrarlaması üzerine; komutan, bıkmadan Hatice’ye yükseklik korkusunu nasıl yenebileceğini anlattı. Böyle sohbetlerin birinde komutan yoldaş, Hatice’yi alıp konaklama yerinde bulunan, pek de yüksek olmayan çam ağacına ilerlemeye başladı. Biz de merakla olacakları seyretmeye koyulduk.

Komutan yoldaş; “hadi Hatice ben yanıdayım, korkma” deyip çevik hareketlerle hızlıca çıkıp indi. Sıra Hatice’ye geldiğinde çam ağacını celladına bakar misali isteksizce süzdükten sonra tırmanmaya başladı.

İlk denemesinde dalları iyi tutup kendini yukarı çekemediği için başarısız oldu. İkinci denemesinde çamı yarıya kadar çıktı. O arada eğitim komutanımızın isteği üzerine gerilla birliğinin hinlerinden biri pala testereyi kaptığı gibi çamın alt dallarını kesti. Hatice’nin aşağıya bakarak, “ben şimdi nasıl ineceğim yoldaş” deyip veryansın etmesiyle birlikte, bizler dayanamayıp kakkahayı bastık. Eğitim komutanımızın yardımıyla Hatice zıplayarak kendini aşağıya attı. Ağaca çıkmasını engelleyen yükseklik korkusunu da yenmiş oldu. İlerleyen günlerde hızlıca ağaca çıkıp gözetleme yapabildi.

Gerilla yaşamı insana “bakma” yetisi kazandırır. İnsan kendisine, çevresine, yaşamın her alanındaki ayrıntıya, ayrıntıda gizli olana bakmayı öğrenir. Bu yeti gerilla yaşamının bir parçası olur.

Hatice yoldaş da tecrübeli bir gerilla olduğunda “bakma” yetisini doğallığında kazandı. İyi bir gözlemci olması, yaşamda kendinde var olan olumlu ve olumsuz özellikleri rahatça dillendirdi. Özlü, akıcı konuşur ve mutlaka son sözlerini atasözleri, halk deyimleriyle bitirirdi.

Kendinde ve yoldaşlarında gördüğü eksikliği rahatça dillendirirdi.

Mehtap Kara yoldaş gerilla yaşamında bedensel zorluğun çaba ve emekle aşılabileceğinin en güzel örneklerinden biri oldu.

Yüzünüz güneşin, yüreğiniz sonsuzluğun yolcusudur...

(Bir yoldaş)

Yurdal Yıldırım unutulmayacak

Londra

29 Haziran’da Dersim Çemişgezek’te çıkan çatışmada HPG’li Mazlum Erenci ile şehit düşen TİKKO gerillası Yurdal Yıldırım Londra’da Partizan okurları tarafından düzenlenen bir anma programıyla anıldı.

Yapılan anma etkinliğine Yurdal ve Mazlum şahsında tüm dünya devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Anma programı, Yıldırım ve Erenci yoldaşların ha-

yatı ve mücadelesini anlatan yazılarla devam etti. Daha sonra, Partizan adına yapılan açıklamanın ardından, Britanya Halk Meclisi adına bir konuşma yapıldı. Halk Meclisi adına yapılan konuşmada devrimci dayanışma vurgusu yapıldı. Programa ayrıca MKP İngiltere taraftarları ve MLKP İngiltere yönetimi de mesajlarıyla destek sundu. Anma sinevizyon gösterimiyle son buldu.

(Londra Partizan okurları)

İstanbul

* Elimize e-mail yoluyla ulaşan bir bilgiye göre 17 Temmuz 2011 gecesi TKP/ML militanları

tarafından İstanbul Esenyurt Sonevler’de anayol üzerine **“Yurdal Yoldaş Ölümsüzdür”** yazılı TKP/ML TİKKO imzalı pankart asılmıştır.

* Sarıgazi’de de TKP/ML TMLGB militanları yazılama eylemi gerçekleştirdi. “Yurdal Yıldırım ölümsüzdür”, “Yaşasın partimiz TKP/ML TİKKO, TMLGB”, “Gerillalar ölmez, yaşasın halk savaşı”, “Beşler yaşıyor, TİKKO savaşıyor”, “Savaş, öğren, ilerle, gücümüz TMLGB”, “Ovacık şehitleri ölümsüzdür” ve çok sayıda parti, ordu ve komsomol imzaları yazıldı.

Karadeniz'den Munzurlara Emekle Örülü Bir Gerilla Yaşamı; Yurdal Yıldırım (Muharrem)

Ne kadar farkındayız bilinmez ama mücadele birçok alanda kendi kırgın pratiği içerisinde sürüyor. Hem de ağır bedeller ödenerek... Sürekli ölüm haberlerinin geldiği, işkencenin, tutuklamaların hız kesmeden sürdüğü, genç, kadın, yaşlı ve çocuk halkın her kesiminin bir şekilde baskı ve sömürüye maruz kaldığı bir ülkede yaşıyoruz. Her geçen gün talan edilen bir coğrafyanın ve halkın insanları. Hapishanelerde, dağlarda ve sınıf savaşının çetin koşullarının göğüslediği tüm alanlarda sabırla ve inatla bir mücadele sürdürülüyor.

Beşler'in; Sefagül'ün, Nurşen'in, Fatma, Gülizar ve Derya'nın acısı daha dinmemişken Yurdal'ın şehitlik haberiyle yüreğimize bir sızı daha saplandı. Ama ilk olarak görevlerimizi yerine getirmeliydik. Mücadeleye ve mücadelenin şehit nefeslerine karşı görevler... Acı ve üzüntü bastırılmalı, göz yaşları gemlenmeli ve kavgamızın içerisinde tutulmalıydı. Çünkü biz sevinci de acıyı da bir kez değil defalarca, sadece bugün değil gelecekte de yaşayacak yoldaşlarıydık. Birlikte harcanan onca emeği, üretilen ortak değerleri, paylaşılan sınırsız anları içimizden koparamazdık. Artık biz onlardık, onlar da biz.

Yurdal yoldaşı anlatan en iyi kelimeler herhalde **emekçiliği, mütevaziliği** ve **yoldaşlarına bağlılığı** olabilir. O Yozgat'ta başlayıp Avrupa'ya, oradan Karadeniz'de ve Dersim'de gerilla mücadelesine uzanan koca bir yaşamın sahibi; Karadeniz'in Memo'su, Dersim'in Muharrem'i'di. Aslında çok söze de gerek yok. Onüç yıllık gerilla pratiği her şeyi anlatmaya yetiyor.

Gerilla emektir; halka duyulan sevgi, devrime ve yoldaşlara sınırsız bir bağlılıktır. Buna arşınlanan sıradağları, propaganda faaliyetini, onlarca çatışmayı, düşmandan ve işbirlikçilerinden sorulan hesabı, taşınan yükleri, devrimci dayanışmayı, öncülüğü, komutanlığı, savaşçılığı, doğanın güzelliklerini ve zorluklarını, şehit yoldaşların emek ve

anısını, en derinden yaşanan sevinci ve acıyı katın... 13 yıllık gerilla yaşamında bunların her birinde Yurdal da vardı, her birine kendinden bir şeyler kattı, her birinden bir şeyler aldı. Bize çok "tanıdık anlatımlar" gibi gelse de yıllara yayılan, gün gün örülen, kendi özgünlüğünü, bilincini, ruhunu ve derin hissini içinde taşıyan yaşanmışlıklar bunlar.

Tokat'ta, Samsun'da, Amasya'da neredeyse Karadeniz gerilla mücadelesinin her alanında görevler üstlendi. Barış Aslan yoldaşla aynı köylüydüler ve her ikisi de aynı dönemde katılmışlardı gerillaya. Emekçilikleri, sevgileri ve mütevazilikleri ortak özellikleriydi. Barış "zor" bir görev üstlenmiş, gerilla birliğinin işçilik görevini yerine getiriyordu. Gelişimiyle umut taşıyor, öğreniyor ve öğretiyordu. Kendisi de eski sayılmazdı ama yeni yoldaşların hızlı bir şekilde adaptasyonu ve gelişimi için bıkmadan anlatıyor, her işe kendisi de koşturuyor ve yaratıcı (!) yöntemleriyle pratikte kavratmaya çalışıyordu. Odunlarla ateş yakmanın mümkün olmadığı bir durumda küçük çöplerle dumansız ateş yakmanın inceliklerini öğretmeye çalışması onun özgün metodlarından biriydi. Yeni gerillalar; Aşkın, Nurşen ve diğerleri için ne kadar oyun ne kadar gerçek bir eğitimdi o an idrak etmek zordu. Fakat önemli olan Barış yoldaşın görevlerini sahiplenmesi ve sorumluluk duygusuydu.

Yurdal köylü özellikleriyle de bütünleşen bir biçimde askeri gelişime daha yatkın bir yoldaştı. Sürekli olarak bir göreve gidip gelen Hasan Akyol komutasındaki "hızlı" ekibin öncülerinden biriydi. Öyle ki

konaklama yerine giriş çıkışları bile yürüyüş tempolarını düşürmüyordu. Büyük bir sevk ve gururla faaliyet yürüttükleri her hallerinden belli oluyordu. Yurdal fiziken yapılı olmanın avantajlarını bütün ağır işlerin altına girerek kullanıyordu. Gerçi gerilla yaşamında yapılı olmanın dezavantajları da yok değildi, en başta çatışma anında hedef küçültmek zorlaşıyordu, fakat askeri özellikler geliştikçe bu dezavantajın etkisi de azalıyordu. Depo, barınak, yük taşıma, eylem...

Yurdal yoldaşın emekçi ve askeri özellikleri gerilla yaşamında değeri tartışılmayacak bir katkıyı içinde barındırıyor da bununla yetinilemezdi. Okumak, araştırmak, ideolojik ve siyasi olarak donanmak bu koşullarda gerilla savaşında ısrarın temel halkasıydı. Yurdal yoldaş da böyle bir süreçte öne çıkması istenen, bu yönde çaba harcayan yoldaşlardan biriydi. Önemli bir mesafe de kaydetmiş hem gerilla birliği hem de köylüler karşısında Partili görüşler etrafında kendisini daha rahat ifade edebilir bir noktaya gelmiş, görev ve sorumlulukları da artmıştı.

Şimdi bize onun ders alacağımız bir yaşam öyküsü ve uğruna canını feda ettiği mücadelesi kaldı. Dile kolay, 13 senelik bir gerilla yaşamı... Her anı sonsuz bir anlamı içinde barındıran, onca badire ve anıyla dolu bir yaşam. Devlet baskısını bağrında taşıyan, Sünnileştirme politikalarına maruz kalmış, dedeleri Kemalist cumhuriyete başkaldırmış Yozgat'ın bir Alevi köyünde başlayan yaşamı Dersim'de, yine bir isyan

Umutlarını sırtlayıp yola düşenlere...

Katip Saltan: Almanya'da Proletarya Partisi saflarında mücadele yürüten Katip Saltan, 19 Ağustos 80'de MİT tarafından 27 bıçak darbesiyle katledilerek ölümsüzler yürüyüşüne katıldı.

Hüseyin Doğan: 1944 yılında Dersim'in Pülümür ilçesinde dünyaya gelen Doğan, 72 yılında Almanya'ya işçi olarak gider. 76 yılında ATİF içinde örgütlenir. Ulm Halk Ocağı'nın kurucularından olan Hüseyin Doğan diğer devrimci anlayışlardan ve halktan insanlarla ilişkilerinde alabildiğine alçakgönüllü ve saygılıdır. 16 Ağustos '82'de ölümsüzler kervanına katılmıştır.

Hasan Ataç: 1960 yılında Dersim'de dünyaya gelen yoldaş, çok genç yaşta devrimci düşüncelerle tanıştı. Tutsak düştüğünde "ser verip sır vermeme" geleneğine bağlı kalarak işkencelere kök söktürdü. Ağustos 85'de İstanbul'da çatışmada ölümsüzleşti.

Ordu Mesudiye Çatışması: 16 Ağustos 93'te Ordu'nun Mesudiye ilçesi Topçam Nahiyesi'nde konaklayan Halk Ordusu gerillalarının, bir ihbar sonucu TC güçleri ile girdikleri çatışmada **Nurgül Bölükbaş** ve **Muzaffer Kahraman** şehit düşmüştür. Nurgül yoldaş, '70 Ordu Fatsa doğumludur. Proletarya Partisi ile üniversite

yıllarında tanışır. '93 Nisan'ında da Halk Ordusu saflarına katılır. Muzaffer Kahraman ise, '73 Ordu Gürgentepe doğumludur. '93 Temmuz'unda Halk Ordusuna katılır.

Düzgün Öztürk: 1937 Dersim Geçimli köyünde dünyaya gelen Öztürk, ailesi ile birlikte 38 sürgününde Afyon'a göç ettirilir. 65 yılında çalışmak için Almanya'ya gider. 78 yılında Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanışan Düzgün Öztürk, ATİF ve Ulm Halk Ocağı içinde faaliyet yürütür. Ulm Tohum Kültür Merkezi kurucuları arasında yer alan Öztürk yakalandığı kanser hastalığı sonucu Ağustos 99'da ölümsüzler kervanına katılır.

Muharrem Horoz: Belirli tarihsel kişilikler vardır, içerisinde buldukları zorlu süreçlerde en önde gider,

Yurdal'a...

*Henüz on beş yaşındaydı dağları
kucaklarken,
gencecik bir fidandı.
Karadeniz dağlarında düşenlerin
bayrağını devralırken
ufacak, ürkek yüreğiyle adımlarken
patika yolu
karşılık gözetmiyordu
o mazlum yüreği
ezilen halkın sesiydi, Dersim dağla-
rında Muharrem...
Bitimsiz değil yoldaş,
bitecektir bir gün acılar
kurulacaktır parça parça iktidar.
Vurdular kör gecenin
kahpe karanlığında seni,
gözün arkada kalmasın
bıraktığın bayrak bayrağımız,
boşalan mevzii mevzimiz
sahipsiz kalan silahın
silahımız olacaktır...*

(Dersim'den bir Partizan okuru)

coğrafyasında son buldu. Hem de varlığının inkar edilmesine, haklarının yok sayılmasına başkaldıran, bunun için mücadele veren Kürt yurtsever gerillalarla ortak bir görevi yerine getirirken.

Şehit Mazlum Erenci binlerce Kürt genci gibi daha çocuk yaşta devlet baskısını ve işkencesini yaşamış, kendini Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine adanmış Amedli bir gerillaydı. Yurdal ve Mazlum'un yanyana şehit düşmeleri ne bir tesadüf ne de ortak bir görevle sınırlı bir anlama sahiptir. Onların şehitlikleri ezilen, sömürülen, hakları elinden alınan tüm kesimlerin; işçilerin, köylülerin, Kürtlerin, Alevilerin... faşist devlet iktidarına karşı yürütülen mücadelesinde anlamlıdır. Kardeşliğin en güzel örneğini sergilediler onlar. Geride kalanlara ortak düşmana karşı birlikte mücadele etmeyi, birlikte direnmeyi ve birlikte ölmeyi öğrettiler.

Bilirsiniz düşmandan daha büyük hesaplar sorulacak. Adınız andımız ve sözümüz zafer olsun! "Gururla ve sabırla dinlenin şimdi/Kavgamızı sürdürüyor yoldaşlarımız..." **(Bir yoldaş)**

en önce düşer, kararlılığın temsilcisi olma onuruna erişirler. Yaptıklarının övülmesini istemez "biz görevimizi yaptık" mütevaziliğiyle hareket ederler. Halkın gönlünde taht kuran fedakarlıkları ve tavizsiz duruşlarıyla tarihe geçen bir önderdir onlar. İşte bunlardan birisidir Muharrem Horoz. Şehit düştüğü tarihe kadar küçük büyük demeden pek çok görevi omuzlamıştır. 99 yılında düşmana esir düştüğünde Proletarya Partisi MK Yedek üyesi olan Muharrem, 2000 yılında başlayan F tiplerine karşı yapılan Ölüm Orucu direnişinin 236. gününde 3 Ağustos 2001 tarihinde şehit düşerek, son nefesine kadar inandığı yolda emin adımlarla yürüyenlerden, inancın ve azmin kalesine umudun bayrağını dikenlerden olmuştur.

Munzur Festivali çalışmalarından notlar..

11. Munzur Kültür Ve Doğa Festivali öncesinde Partizan okurları olarak yürüttüğümüz festival çalışması kapsamında Pülümür, Nazımiye ve Mazgirt'in köylerini ziyaret ettik.

Pülümür

Her yıl düzenlediğimiz festival çalışmaları bu yıl, erken başladı ve daha geniş bir alana yayıldı. Önceki festival çalışmalarında gitmediğimiz bu üç il-

çeye giderken ne tür tepkilerle karşılaşacağımızın merakı ve heyecanı içindeydik.

Bu duygularla başlayan yolculuğumuzun ilk durağı Pülümür oldu. Devletin göç ettirme, köy boşaltma politikalarından en fazla etkilenen bölgelerden biri olan bu ilçede neredeyse her evin Partizanlara dair anlatacak bir şeyleri vardı.

Bölgede devam eden gerilla savaşının yarattığı sıcak atmosfer köylülerin yaklaşımlarını da etkiliyor. Hemen her köyde özellikle 90'lı yıllarda devletin bıraktığı derin acılara ait izlere, öykülere rastlamak mümkün.

Pülümür'de festivalin yapılmıyor olmasından ve merkezi festivalin hasat zamanına denk gelmesinden dolayı festival gündemine genel bir uzaklığın olduğunu söyleyebiliriz. Arıcılığın oldukça yaygın olduğu ilçede bal üreticileri de dertli. Bombalanan ormanlarla ve yapılan barajlarla doğal dengenin bozulması ve boşlatılan köylerle satış yapılacak kitlenin azalması bal üreticilerini de zor durumda bırakıyor.

Üç gün boyunca sınırsız sohbetlerle, geçmişe yaptığımız uzun yolculuk-

larla ve geleceğe dair güçlü umutlarla, dağların eteklerinden vadilere indik, yolları arşınladık. Bölge halkına derdimizi anlattık, onların dertlerini dinledik, kucaklaştık...

Nazımiye

Festival çalışmamızın ikinci durağı Nazımiye ilçesi oldu. İlçeden geçen Peri Suyu üzerine yapılan barajlar, bölge halkının gündemlerinden.

Özellikle Peri Suyu kenarındaki köyler büyük bir tedirginlik içinde. İnşaat ihalesini alan Limak şirketi, devletin gücünü arkasına alarak ilçede adeta terör estiriyor. Yaklaşık bir yıl önce çalışmaya başlayan ve oldukça hızlı ilerleyen baraj çalışması ile köyleri evleri, mezarları inanç merkezleri su altında kalacak olan köylüler, şaşkın ve öfkeli.

Pembelik Barajı da Dersim, Elazığ ve Bingöl üçgeninin tam ortasına inşa ediliyor. Biz de Partizan okurları olarak köylülerin oluşturduğu inisiyatifin Pembelik Barajı'na karşı yürüttüğü bu çalışmaya destek verdik. Evleri su altında kalacak köyleri tek tek, her köydeki evleri kapı kapı dolaşarak, hem festivale çağrı yaptık hem de barajlar üzerine sohbet ettik, gerçekleştirilecek eylemin duyurusunu yaptık.

Oldukça ağır şartlarda yaşama tutunmaya çalışan köylülerin bizi misafir etmek için gösterdiği çabayı unutmak mümkün değil. Nazımiye 1970'li yıllardan 90'ların ortalarına kadar Partizan'ın yoğun bir faaliyetinin olduğu bir bölge.

Yörede özellikle Armenak Bakır'ın (Orhan Bakır) adeta efsaneleştiğini söyleyebiliriz. Bu çalışma kapsamında 2000'de Ovacık-Mercan'da şehit düşen Hasan Akyol yoldaşımızın ailesini ziyaret ettik.

"CHP'ye değil, Kılıçdaroğlu'na verdik!"

Hemen her ilçede belki de en fazla tartıştığımız konu 12 Haziran seçimleri

oldu. Dersim'de oy patlaması yaşayan CHP, tartışmaların başlıca gündemiydi.

Dersim halkının Kılıçdaroğlu ile birlikte CHP'den ciddi bir beklenti içine girdiği açık. Kılıçdaroğlu'nun "dürüst", "namuslu" ve de "solcu" özelliklerine Dersimli olması da eklenince CHP Dersim'de tarihi boyunca görmediği oy oranına ulaştı. Tartıştığımızda birçok insan CHP'nin faşist niteliğini kabul etse de söz Kılıçdaroğlu'na geldiğinde durum değişiyor. Bölgede bugün için halkın ihtiyaçlarını karşılayabilecek alternatif bir odağın, çekim merkezinin olmaması Dersimlilerin CHP'ye rağmen CHP'ye oy vermesini beraberinde getiriyor.

Mazgirt

Festival çalışmalarımızın son durağı Mazgirt'te de benzer şekilde onlarca köyü dolaşarak, yüzlerce insana kendimiz anlattık, festivale çağrı yaptık. Diğer bölgelere göre köylerin daha kalabalık olduğu ve devletten kaynaklı göç olgusunun nispeten daha zayıf olduğu ilçede köylüler su ve yol sorununu ile boğuşuyor.

Ot ve buğday hasadına denk gelen çalışmamızda köylü-

lerle birlikte tırpan yaptık, ot toplamlarına yardım ettik. Dersim halkının Kureyş'i Hayrettin Bakış yoldaşın ailesini ziyaret ederek, mezarı başında bir anma gerçekleştirdik.

Yörede yoğun bir faaliyeti olan ve iz bırakan yoldaşlardan olan Haydar Aslan (Ali Bom) için bir köylünün "O olsaydı Dersim şimdi böyle olmazdı" sözleri bizim için çok değerliydi.

Çalışmamız sırasında İstanbul-Maltepe'de çatışarak şehit düşen Hüseyin Cevahir'in mezarı başında da bir anma gerçekleştirdik.

12'ler Dersim'de anıldı!

1996 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi direnişinde ölümsüzleşen 12 devrimci Dersim'de devrimci örgütler tarafından kitlesel bir eylemle anıldı.

Yapılan eylemde devrim şehitleri anısına Dersim Devlet Hastanesi önünde başlayan yürüyüş "Şehit Namının", "Devrim Şehitleri ölümsüzdür" sloganlarıyla Seyit Rıza'nın heykeline kadar sürdü. Halk tarafından destek verilen eylem yapılan saygı duruşunun ardından basın açıklamasıyla devam etti. Basın açıklamasında '96 Ölüm Orucu direnişinin devrimci dayanışma ve kararlılık anlamında önemli bir miras bıraktığı dile getirildi.

Kadın kırımına karşı...

Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nin 2. gününü Kadın Kırımına Karşı Kadın Örgütlülüğü ve Toplumsal Sözleşmesi adlı altında bir kadın paneli gerçekleştirildi. SKM, DKH, Yeni Demokrat Kadın, Av. Eylem Sarıoğlu, Hamdiye Akbayın ve Sebahat Tuncel'in konuşmacı olduğu panele ilgi yoğundu. Genel anlamda kadına

yönelik şiddetin konu olduğu panelde konuşmacılar şiddetin türleri, son süreçte kadınların karşı koyuşu sayesinde daha da gündemleşen kadın cinayetleri üzerine konuştu. Ayrıca kadın dayanışmasının büyütülmesi gerektiği; kadın cinayetlerine karşı yoğun çalışma süreçlerinin olacağı ve kampanyaların örgütlenmesinin önemi üzerinde duruldu. Biz de genel anlamda şiddet denilince akıllara fiziksel şiddetin gelmesinden kaynaklı, şiddetin diğer türlerinin görünür olmadığını ancak birçok kadının farkında olma-

dan psikolojik, sözlü vs. şiddete maruz kaldığımız, kadınların değersizleştirildiğini, emeklerinin yok sayıldığını vurguladık. Dersim halkının devrimci demokrat kimliğinden kaynaklı kadın sorununun olmadığı, kadınların özgür olduğu söylenmesine rağmen biz buradaki çalışmalarımızdan da yola çıkarak bunun böyle olmadığını; Dersim kadınlarının şiddetin en katmerlisine maruz kaldığını vurguladık. Panel kadına yönelik şiddete karşı daha çok ortak işlerin yapılması gerekliliği üzerine vurgu yapılarak son buldu.

“Köyümüz olmadan türküler neye yarar?”

Bu yıl 11.si düzenlenen Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nin öncesinde 27 Temmuz'da Nazımiye'de **Düzgün Baba Şenlikleri** yapıldı.

Nitekim şenlik sırasında ve şenliğin programının oluşmasında kaymakamlık ile ortak bir program yapılması, CHP'nin Nazımiye'deki çirkin yüzünü göstermiştir. İlçe merkezinin insan yapısı, sistemle kurduğu ilişkinin yoğunluğu göz önüne alındığında diğer ilçelere oranla daha az bir ilginin olduğunu söylemek mümkün. Yine kaymakama ve ilçe emniyet müdürüne verilen söz hakkı da Nazımiye'nin bugününü göstermesi açısından çarpıcı verilerdir.

CHP genel başkanının bu ilçeden ol-

ması da bölgede etkisini artırmış durumdadır. Birçok kodamana söz hakkının verildiği programa damgasını vuran ise Nazımiye köylüleri oldu.

Baraj eylemlerine devam

Peri suyu üzerinde yapımı devam eden Pembeli barajı, Peri üzerine kurulan 5. baraj. Köyleri su altında kalan başta Nazımiye köylüleri olmak üzere Karakoçan ve Bingöl köylüleri ortaklaşa eylem yapmaya, yürüyüş düzenlemeye başladılar. Barajların iptal edilmesi ve yeni barajların yapımının durdurulması talebi ile yapılan eylemlerin sayısı 3'ü buldu. Köylüler eylemlerine devam edeceklerini ifade ettiler.

Eylem sırasında halkla söyleşi de yaptık.

ÖG: Sizin topraklarınız da su altında kalıyor mu?

Mustafa Yıldız: Çayağzı (Zimtek) köyünde ikamet ediyorum. Baraj yapılıyor köyümüzde. Biz de mağdur olmuş durumdayız, yapılmaya başlandığı andan beri. Mesela kadastro girdikten sonra orman vasfı diye tarlalarımız orman yapıldı. Bir mezramız komple orman gösterildi ve onaylandı mahkemece. Çayağzı köyünde yaklaşık 20 tane tapulu arazi orman olarak kabul edildi. Hepsinin de tapusu var. Baraj avukatları hiçbir hakları olmamasına rağmen mahkemeye girdi.

Ama biliyorsunuz Türkiye'deki adaltsizlik bizi böyle etkiliyor. Hiçbir kimseye, köylüye sorulmadan barajı getirip buraya kuruyorlar. Ayrıca köylüler büyük bir mağduriyet yaşıyorlar.

Ben şu an hayvancılıkla uğraşıyorum. Bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Diyorlar ki “git buradan, sana para da vermiyoruz”. Bir dana parası 3 bin lira, bir dönüm araziye 3 bin lira veriyorlar. Bize resmen defol diyorlar. Bizim 100 dönüm arazimiz su altında kalıyor. 150 kök meyvelik bahçemiz sular altında kalacak. Evler, ahırlarımızla beraber.

“Mücadele etmeye devam edeceğiz, sonuna kadar!”

- Herhangi bir istimlak çalışması yapıldı mı? Arazinin bedeli ödendi mi?

- Hiç para verilmedi. Baraj yarıya gelmesine rağmen. Hiçbir bilgilendirme de yok, şirketten olsun devletten olsun. Baraj yaklaşık 10 aydır çalışıyor. Yol-

larla birlikte iki yıldır şirket burada çalışıyor. Amaç bence Kürt halkını asimile etmek, dağıtmak, birliği-bütünlüğü kırmak, bu vadiyi su altında bırakmak.

- Baraj bu yöreyi nasıl etkileyecek?

- Tunceli-Bingöl-Elazığ'ın birleşme noktası. Üç ili birbirinden koparıyor resmen. Bir de bu çevrenin en güzel vadi burası. Bu güzellik de yok olup gidecek. Bizim şu an bütün köylerle iletişimiz var, bunların hepsini koparacaklar. Bizi öldürüyorlar, boğazımızı tutup sıkıyorlar. Benim içimden geçen buradan oraya yürümek değil. Hepsini paramparça etmek. Biliyorsunuz yasalar doğrudan yana değil. Kim haksızlığa uğrasa onun tarafını tutmuyor, gidip bir şey yapsak birkaç sene ceza verirler bize, hakkımızı savunduğumuz için. Ama mücadele etmeye devam edeceğiz, sonuna kadar.

“Barajı kesinlikle istemiyoruz!”

- Barajdan nasıl etkileneceksiniz?

Sabriye Çiçek: Aşağı Doluca

Düzgün Baba Şenliği'nde de söz hakkı talep eden köylülerin bu talebi geçirilmeye çalışılınca köylüler pankart açıp barajlara karşı slogan attılar. **“Peri halkındır satılamaz”** yazılan pankartı açan köylüler sık sık **“Peri özgür akacak”**, **“Baraj yapma boşuna, yıkacağız başına”**, **“Dersim onuruna sahip çık”**, **“Dersim'de baraj istemiyoruz”** sloganlarını haykırarak sahnenin önünü kapattılar ve kitleye sesli ajitasyon yaptılar. Nazımiye halkının yoğun bir ilgi gösterdiği ve desteklediği eylemde köylülere söz hakkı verildi. Direne direne söz hakkını elde eden köylüler, Nazımiye halkından gözlerini açmalarını ve topraklarına sahip çıkmalarını istedi.

Köylüler adına konuşan temsilci şunları söyledi: **“Bugün burada şenlikler yapıyor, kutlamalar sürüyor, tür-**

küler söyleniyor, siyasetçiler, milletvekilleri çıkıp konuşuyor. Peki, şunu sormak istiyoruz: Köylerimiz, topraklarımız suyun altında kaldıktan sonra türkülerin ne anlamı var? Bizler topraklarımızdan göçertilirken bu haksızlığa sessiz kalmak, Düzgün Babaya sırtını dönmek değildir de nedir? Dersim ile ilgili konuştuklarımızı sanan Belediye Başkanını, Nazımiye derneğini ve milletvekillerini protesto ediyoruz!”

Bundan sonra da eylemlerine devam edeceklerini ifade eden köylüler eylemlerine destek talebinde bulundu. Bizler de Partizan olarak eyleme başından beri destek verip köylülerle birlikte sloganlarımızı haykırdık. Köylülerle giriştiğimiz kürsüyü işgal eylemi köylüler üzerinde ciddi bir heyecan yaratırken aramızdaki bağın daha da güçlenmesini sağladı. **(Partizan okurları)**

“Barajlara hayır diyorum, hayır diyorum, hayır diyorum! Doğamız yok olmasın!”

(Harik) köyüne gelin olarak buraya gelmişim ben. Hayvancılık yapıyoruz. Maddi durumumuz zayıftır. Evimiz gidiyor, tarlamız gidiyor. Yerimiz yok ki başka bir yere gidelim. Baraj istemiyoruz. Çünkü evsiz kalıyoruz, sigortamız yok, SSK'mız yok. 30 dönüm arazimiz su altında kalıyor. Baraj olunca her yer su altında kalacak. Kesinlikle istemiyoruz ve eylem yapmaya devam edeceğiz.

- Barajlarla yöre halkının inanç merkezleri, mezarları da su altında kalıyor. Siz eylemi nasıl buldunuz?

Eylem Can: İki çocuğum var. Burayız. 17 senedir buradayım. Aşağı Doluca'da oturuyoruz. Baraja karşıyız. Doğal güzelliğimiz gidiyor. Mezarlarımız su altında kalacak. Su yaşamdır, güzelliktir ve yok olacak. İklim değişecek, arazimiz, evimiz su altında kalıyor. Her zaman hayır diyoruz.

Bizim araziye hep orman olarak göstermişler. Baraj özel avukatlar tutmuş. Buradan da fazla bir beklentimiz yok. Para vermemek için yapıyorlar. Barajlarla birçok şey değişecek. En önemlisi doğduğumuz yerden olacağız. Bir daha gelip topraklarımızı göremeyeceğiz. Bu bizim için çok büyük bir acıdır. İnsanlar birbirinden uzaklaşacak. Doğa yok olacak. Eylemlerimize devam edeceğiz, kararlıyız. Eylem güzeldi, kalabalıktı kitle. Coşkuluuydu.

“Başbakanın dedesi nenesinin mezarı su altında kalsa ne yapar?”

- Barajla evler, araziler su altında kalacak...

Elif Can: Ben burada doğdum, büyüdüm. Harikliyim (Aşağı Doluca). Buraya büyük emek verdik. Benim babam, amcam büyük haksızlıklara göğüs gerdi. '38 katliamında dedemler yedi kardeşmiş, dedemin altı kardeşi yok oldu. Acı doluyuz. Şimdi yerimiz yurdumuz su altında kalırsa gidecek bir yerimiz yok. Karakoçan'da ev kiraladık, kalacak yerimiz yok, evimiz yıkıldı. Evimiz su altında kalıyor.

Barajların yapılmasını istemiyoruz. Baraj yapılıncaya dedemlerin mezarları su altında kalıyor. Bakalım Başbakanın dedesi-nenesinin mezarı su altında kalsa ne yapar? Düşünmesi lazım bu halk nereye gider diye. Yerimiz yok, yurdumuz yok. Yurtdışındayız geri dönmek istiyoruz, nereye gideceğimizi bilmiyoruz. Para da istemiyoruz, toprağımızı istiyoruz, başka bir şey istemiyoruz. Barajlara hayır diyorum, hayır diyorum, hayır diyorum! Doğamız yok olmasın!

- Eylemi nasıl buldunuz? Bundan sonra ne yapacaksınız?

Cemal Aydın: Aşağı Doluca'yız (Harik). 60 yıldır buradayız. Burada doğduk, köylüyüz. Evlerimiz, arazimiz sular altında kalıyor. Baraj yapılmasını istiyoruz. Kimse sormamış ki bize. Ama arazimiz üzerinde baraj yapılıyor. 45-50 dönüm arazimiz su altında kalıyor. Baraj istemiyoruz, karşıyız. Toprağımızı, yurdumuz hep su altında kalacak. Gidecek hiçbir yerimiz de yok. Biz de şaşırıp kalmışız. Eylem yapmaya devam edeceğiz. İşimizi bırakıp buraya geldik. Sesimizi duysunlar. Daha ne diyelim? Eylem güzeldi kalabalıktı. Ama daha kalabalık olabilirdi.

(Dersim'den bir Partizan)

Sanat evrenseldir, Faşizm her alanda faşizmdir!

İstanbul'un sanat dolu konser-sergi-festival dönemi başladı yine. Özenle tuttıkları şarap kadehinden bir yudum alıp, derin derin sergideki resimlere bakıyorlar. Çoğu "yorucu" işlerinden ayrılmış, pahalı elbiseleri, şık takı ve aksesuarlarıyla birikmişler sergide. Her akşamları sanatsal bir aktiviteyle "dolu" olan bu insanlar, günlük görevlerinin sonucunu da burada tamamlıyorlar. "İşten çıkmalı, kafa dağıtmalı, bir iki kadeh bir şey içip resimlerin derinliğinde kaybolmalıyız" edasındalar.

Yahut bir konserde görüyoruz onları. Hayatlarının anlamı büyük bir çoğunlukta tüketmek olan, bu yüksek zümreden insanlar herkesin dinleyemeyeceği "ağırlıktaki" tınılarla kendilerinden geçiyorlar. Üreten başkaları oluyor, tüketmeye imkânı bile kalmayan bu "başkaları" evlerine giderken çaldıkları ışıkla aydınlatırken mahallelerini, tüketenler tüketmeye devam ediyor.

"Yurtdışından gelen dünyanın en iyi müzisyenleri bize çalıyor, biz zevkle onları dinliyoruz. Müzisyenler alınmasınlar sakın; akşam trafiğine kalmamak için son bir iki şarkıyı dinlemeden mekândan ayrılıyor" diyorlar mahcup mahcup!

İstanbul Kültür Sanat Vakfı'nın düzenlediği 18. İstanbul Caz Festivali başlamıştı. Birbirinden renkli bir sürü konser, yurtdışından gelen onlarca sanatçı vardı programda. Festivallere ilgiyle giden ciddi bir kesim vardır. Bu kesim genelde festival programlarını önceden araştırır, parasını ona göre verir, festivale ona göre gider.

Buika, Aynur Doğan, La Shica ve Sandra Carrasco'nun yer aldığı "Suyun Kadınları-Mujeres de Agua" da bu konserlerden biriydi. Konserde Kürtçe, İspanyolca, Yunanca vd. şarkılar söyleneceği biliniyordu. Fakat ne talihsizlik ki(!) konser gününden önce Silvan'da 20 asker ölmüş, çatışmanın ardından burjuva-feodal basın yoğun şekilde ırkçılık ve faşizm pompalamış, halkın bir kesimi ciddi anlamda provoke olmuştu.

Tam da böylesi bir rüzgarın estiği o akşam Aynur Doğan sahneye çıktı. Beş Latin Grammy'si olan İspanyali Javier Limón, Doğan'ı "dünyanın en yetenekli sanatçılardan birisi" olarak sahneye davet etmişti. Doğan'ın söylediği ilk şarkı Kürtçe'yi doğallığında. Ondan sonraki de, ondan sonraki de... İlk şarkıda başlayan düşük sesli homurtular gitgide yükselmeye başlıyordu her Kürtçe şarkının ardından. Üçüncü şarkıdan sonra pet şişeler, minderler sahneye atılmaya başladı. Anlaşılan Aynur Doğan Kürtçe şarkı "kotasını" doldurmuştu! Konsere hükmeden dinleyiciler biraz da Türkçe söylemesi için çağrıda bulunuyordu! Eee ne de olsa Kürtçe diye bir dil yoktu ve Aynur Doğan "terörist" olmadığını/"teröristleri" desteklemediğini kanıtlamalıydı!

Aslında bu ırkçı tepkiler öncesindeki 20 asker ölümü olmasaydı da içten içe sürecekti. Muhtemelen o tepkileri gösterenler "bilinmeyen dil"i duyduklarında irkileceklerdi. Akıllarına "teröristler" gelecek, Kürtler yüzünden hayatlarının bozulmasına(!) çok sesli olmasa da itiraz edeceklerdi. 20 asker ölümü tepkilerinin linç dönüşmesini meşrulaştırıyordu sanki. Hepsisi bu kadar...

Tepkiler arttı ve Doğan, Javier Limón'un olaya anlam veremeyen bakışları eşliğinde sahneyi terk etti.

Orada ezilen bir ulusun kültürel değerlerini linç etmeye kalkışanlar, kendilerini bir özne olarak göremeyenlerdir. Tabiri caizse teke tek dövüşemezler, dövüşürlerse yenilirler. Korkuları buradan gelir. Gücün kendinden yana olduğunu hissettiklerinde birer ikişer dökülürler faşizm sahnesine. Devletin kendilerine çizdiği "politik" sınırların dışına çıkmadan var ederler kendilerini. Hepsisi bir anda girişirler linçe ve bir anda susarlar.

Aynur Doğan sahneden ayrıldıktan sonra başka bir sanatçı sahneye çıktı, fakat tepkiler durmadı. Hıncını alamayan bir grup İstiklal Marşı söylemeye

başladı. Ne de olsa orada sanatın evrenselliği değil, "vatanın bölünmez bütünlüğü" önemliydi. Sonrasında tepkiler azalmaya başladı ve düne kadar düşman belledikleri Yunanistanlı bir sanatçı, şarkısını söylerken Yunanca eşliğinde dans edip kurtlarını döktü bu insanlar. Bari birazcık tutarlı olsaydılar da Türk "milleti" olarak düşman belledikleri diğer uluslara da kinlerini kusaydılar! O zaman bu "sanat/caz" severlerin milliyetçi duygularının "evrensel müzik değerlerine olan inançlarından" daha yüce olduğunu bir kez daha kanıtlarlardı.

Ezilen bir halkın müziği: CAZ'dan

Ezen bir sınıfın silahı: CAZ'a

Konunun bir diğer garip yanı ise, festivalin "caz" festivali olmasından ileri gelmektedir. Caz müzik; ezilen Afrika halklarının yarattığı bir müzik türüdür. Amerika'ya sürülmesinin ve köleleştirilmelerinin üzerine müzik aletlerini yanına almalarına da izin verilmeyen Afrikalılar; buna rağmen ellerindeki sınırlı olanaklarla çok sesli, farklı ritimlerin olduğu, doğaçlamalarla süslenen bu türü yaratırlar. Buna paralel olarak da caz müzik dinleyicisinin "demokrat", "bilinçli" bireyler olması beklenir. Fakat müzik halktan koptuğu/koparıldığı oranda yozlaşır/yozlaştırılır. Caz müziğin de kaderi böyle olmuştur.

Caz dinlemek, "yüksek zümre"nin harcı olarak bilinmeye başlanmıştır artık. "Yüksek zümre" denilen kesimin de genelde ekonomik durumu oldukça iyi olan kesim olduğu bilinen bir gerçektir. "Yükseklik" sınıfsal durumdan ileri gelir keza! Dolayısıyla bu "yüksek zümre"nin de egemen sınıf politikalarına kayıtsız kalması pek mümkün olmaz. Halk ve halk kültürünü "ayaktakımı işi" olarak görür, gerektiğinde Kürtleri aşağılayıp linç eder! (Konserin sadece bir bölümünün bu ırkçı saldırıyı yaptığını düşünürsek, söylediklerimiz bu saldırıya tepki gösteren diğer dinleyiciler için geçerli değildir.)

Yani anlayacağınız müziği satın alan bu kesim, dili ve kültürü de

satın alabileceğini düşünür.

*Ehmedo ronî
heyran tu ne mîr î ne hekîm î
Kuro gede tu ne mîr e, ne hekîm e
Li bala dilê min evdala xwedê de
Tavî kî ji tavî ya biharê
Meha gulan û nîsan û adar e
Li ser sing û berê min
evdala xwedê de
Ne dixûricî ne dibarî
Ehmedo lo lo...*

Aynur Doğan'ın anadili ezilen bir ulusun dili. Ve Aynur Doğan kendi dilinde şarkılarını söylüyor. Hem de kendi ulusu gibi ezilen başka bir halkın yarattığı müzik olan "caz"ın festivalinde. Bu ezilen halkın müziğini tüketmek için gelenler, ezilen başka bir ulusun dilini duyduğu için köpürüyor, ağzından salyalar akıtarak linçe girişiyor. Durumun ne kadar vahim bir hal aldığı ortada.

Linç kültürüne cevabımız: Em li virin !

Aynur Doğan'a yapılan saldırıdan sonra burjuva-feodal basın kışkırtmalarına devam etti. "Türkçe söylemesi için yapılan isteklere kulak asmayan Aynur Doğan" şeklindeki ifadelerle rastladık, şaşırmadık. Şovenizm zehrinin burjuva basın tarafından daha bir hızlı yayılması ile birlikte artan saldırılar bir tahammülsüzlüğün emarelerini gösteriyor bizlere. Özellikle Silvan'da 20 asker ölümünden sonra Kürtlere karşı uygulanan linç girişimleri yeni bir boyut kazanmaya başladı. Boyutun çapı polis ve sivil faşistlerin eliyle o kadar genişledi ki Zeytinburnu'nda sivil faşistler tarafından kimlik kontrolleri yapıldı. Eskişehir'de tarım işçileri yine saldırıların hedefinde yer aldı. Bu açıdan Aynur Doğan'a yönelik bu saldırıyı sadece Aynur Doğan ile sınırlamak doğru olmaz. Bu saldırı bir bütün olarak Kürt halkına yönelik imha ve inkâr saldırılarının bir ifadesidir. Toplumun üst yapı dinamiklerinde önemli bir etkiye sahip olan sanat çalışmalarını o toplumun kültürel gelişmelerine, siyasal yapısına da etkide bulunur. Bu açıdan bu saldırı Kürt ulusunun siyaset hakkına yönelik bir saldırıdır ayrıca. Bu ve buna benzer birçok örnek daha sayabilir/çoğaltabiliriz.

Pertek

Pertek

Festival kapsamında, ikinci gün programı Pertek'te gerçekleştirildi. Biz de Partizan olarak ikinci gün festival çalışmamızı Pertek'te yoğunlaştırdık. Sabah erken saatlerde özellikle yeni çıkan kitaplarımızın ve gazetemizin dağıtımını gerçekleştirmek üzere stant çalışması başlattık. Bununla birlikte toplu bir şekilde mahallelere gazete dağıtımını yaptık. Yine merkez cadde üzerinde sloganlarımızla bir yürüyüşle birlikte gazete dağıtımını yaptık. Standımız üzerinde düşman yoğunlaşması yaşanması üzerine sivil polislerle kısa süreli

ğundu. Sabah erken saatlerde Hozat'ta belediyenin düzenlemiş olduğu kahvaltıya katıldık, kahvaltı sırasında Zazaca ve Türkçe sesli ajitasyonlarla gazete, dergi dağıtımını yaptık, Hozat halkının yoğun ilgisiyle karşılaştık. Kahvaltıdan sonra festivalin gerçekleşeceği Cumhuriyet Meydanına geçerek burada standımızı açtık. Cumhuriyet Caddesinde Zazaca ve Türkçe pankartlarımızı asarak öğle saatlerinde gazete, dergi dağıtımını yaptık. Tek tek bütün evleri gezerek bütün Hozat halkına gazetemizi ve dergimizi ulaştırdık.

"Biz hepimiz Partizancıyız"

Gazetemizin dağıtım sırasında bir ana, "Biz hepimiz Partizancıyız" diyerek gazete-deki Partizan yazısını öperken diğer bir ananın, "Siz hepiniz İbo sunuz, hepiniz Partizansınız sizi çok seviyorum" demesi faaliyetçileri coşkulandıran örneklerdendi.

Dersim'e yönelik saldırılar hakkında halkla yaptığımız sohbetlerde ortaklaşan görüş, "Biz Partizancıyız, biz de Partizan gibi düşünüyoruz, yapılan saldırılar elbette örgütlenerek boşa çıkarılır" şeklindeydi.

Yine dağıtım esnasında karşılaştığımız ve hepimizin büyük bir heyecanla dinlediği, konuştuğu konu ise Hozat halkının Yurdal yoldaşa olan sevgisiydi. Gittiğimiz birçok evde Yurdal yoldaşı

tanyan birilerinin çıkması ve bize yoldaşa ilgili bazı anılarını anlatmaları hepimizi hem gururlandırdı hem de duygulandırdı.

Akşam Cumhuriyet Caddesinin yoğun olduğu bir saatte Zazaca ve Türkçe sesli ajitasyonlarla ve sloganlarla bir yürüyüş gerçekleştirdik. Yürüyüş sırasında kadınlar balkonlardan, camlardan alkışlarken, cadde üzerinde bulunan kitle de alkışlarla

sloganlarımıza eşlik etti. Yürüyüş dönüşü cadde üzerinde bulunan esnafa dağıtım yaptık.

"Senin adın Özlem"

Gazete ve dergi dağıtımında olduğu gibi standımıza olan ilgi de görülmeye değerdi. Festivale köylerden katılanlar standımıza ayrıca ilgi gösterirken özellikle Özlem (Gülizar Özkan) ve Muharrem (Yurdal Yıldırım) yoldaşın resimlerini istiyor, YDC'nin arkasındaki resimlerini öpüyor, onlar hakkında konuşuyorlar. Ve birisi büyük bir üzüntü ve kinle; "Özlem yoldaş bize gelirdi, çok seviyordum, onlar şehit olduktan sonra diğer yoldaşlar yeğenime Özlem demeye başladılar, şimdi iki adı var; birisi ailesinin koyduğu; birisi de gerillaların koyduğu isim; Özlem"

Yine kitaplar noktasında İbrahim Kaypakkaya'nın Seçme Yazıları ve hayatı üzerine çıkmış kitaplar ilgi görürken işkenceler üzerine çıkmış kitaplarda ilgi gördü. Ayrıca çoğunluğu gençlerin oluşturduğu Ermenice ezgiler söyleyen ve Hozat'ta ve Ovacık'ta sahne alan **Grup Miran**, standımıza gelerek fotoğraf çekti. Üzerinde Kaypakkaya'nın olduğu bir flamamızı alarak Ermenistan'a götüreceğini, köylerinde bir tepe olduğunu, o tepeye flammamızı asacağımı ve köydeki bütün gençlere İbrahim Kaypakkaya'yı anlatacağımı söylediler.

Türküler Dersim için...

Akşam programında ilk olarak YÇKM'nin halk oyunlarının gösterisinden sonra İdil Kültür Merkezi, Ali Yıldız adına yazılmış bir oyunu oynadı. Daha sonra Hozan Beşir sahne aldı. Beşir'in sahne almasının arkasından Hozat Belediyesi Başkanı Cevdet Konak bir konuşma yaptı. Konak, Dersim'e yapılan saldırıların ancak örgütlü güçle geri çevrileceğini belirterek sözlerini festivalde emeği geçen tüm emekçilere, devrimcilere demokratik kitle örgütlerine, Dersim halkına ve gençliğine teşekkür ederek bitirdi.

Daha sonra Mikail Aslan, Zazaca türküleriyle güzel bir dinleti gerçekleştirdi. Konuşma yapan Sebahat Tuncel de, kısaca demokratik özerkliği anlattı. Ardından DHF temsilcisi bir konuşma yaparak Dersim'de yaşanan sorunlara değindi. Kardeş Türküler ise birçok dil-den ve birçok yöreden söylediği türkülerle kitleyi coşturdu.

Kardeş Türkülerden sonra Partizan adına bir konuşma yapıldı. Dersim'de yapılan karakollara koruculuğa, barajlara, orman yangınlarına değindi. Köy boşatılmasının devlet eliyle başta gerilla olmak üzere Dersim halkına dayatılanın yok etme operasyonu olduğunu belirten Partizan temsilcisi, bu saldırılara karşı Dersim halkını Partizan saflarında örgütlenmeye, egemenlerin saldırılarına karşı mücadele etmeye çağırdı.

Daha sonra sahne alan Grup Şiar, söylediği türküler ve marşlarla ve şehit-

Kürt ulusal sorunu üzerine panel

Festival kapsamında 31 Temmuz Cumartesi günü "Türkiye'nin Yeniden Yapılandırılması; Kürt Sorunu, Barış ve Anayasa Konseyi ışığında Çözüm Arayışları" adlı panel gerçekleştirildi. Dersim merkez Kışla Avlusu'nda gerçekleştirilen panelde Partizan adına Kenan Özyürek, DHF adına Ozan Doğan, ESP adına Ziya Ulusoy, EMEP Genel Başkanı Selma Gürkan, ÖDP Genel Başkanı Alper Taş, BDP milletvekili Sebahat Tuncel, Temel Demirer, Celalettin Can ve Nuray Mert birer konuşma yaptılar. Halkın katılımının yoğun olduğu panelde konuşma sürelerinin kısıtlılığı tartışmanın verimliliğini azaltırken soru cevap bölümünde yer yer karşılıklı saygıya aşan yaklaşımlar yaşandı.

Ulusal sorun, UKKTH, "Demokratik Özerklik", genel seçimler, TBMM ve anayasa tartışmalarının öne çıktığı panelde karşıt görüşler ifade edildi. Özellikle "Demokratik Özerklik" ilanının "kendi kaderini tayin" olup olmadığı konusu öne çıkarken ortak nokta ulusal demokratik mücadelenin desteklenmesi oldu.

Partizan adına yapılan konuşmada, genel seçimler sonrası saldırılara değinilerek TBMM'ye atfen yürütülen demokratik anayasa tartışmalarının devletin niteliğiyle uyumlu olmadığı belirtildi. "Demokratik Özerklik" in sınırlı burjuva-demokratik bir içerik taşıdığı, MLM anlamında bölgesel özerkliği karşılamadığı vurgulandı. Ancak gelinen noktada bu ilanın daha geniş bir anlam kazandığı, yeni bir politik mücadele sahası açtığı ve bu kapsamda haklı taleplerin kararlı savunucusu olunması gerektiği vurgulandı.

Partizan'ın seçim tavrına değinilen konuşmada, bu taktik tavrın seçimlerle sınırlı olmayan, esasta Kürt sorunundaki görevlere ilişkin bir yaklaşım olduğu vurgulandı. Yine Dersim seçim sonuçları üzerinden yaşanan tartışmalara değinilerek halka tepki duymanın yanlışlığı ve Dersim Blok bileşenleri ile destekleyen kurumların yerel yönetimde seçim çalışmalarına kadar kendi çalışma ve pratiklerini değerlendirmesi gerektiği belirtildi.

ler üzerine yazılmış ağıtlarla Hozat halkına coşkulu bir dinleti sundu. Şiar'ın söylediği marşlara ve ağıtlara Hozat halkı etkin bir şekilde eşlik ederken Partizan kitleleri, konser boyunca ellerinde beşlerin, Yurdal'ın, Mazlum'un Çiğdem'in ve Ferdi'nin olduğu dövizlerle ve flamalarla katıldı.

Daha sonra ise Arzu, Kemale Amed sahne aldı. Hozat esnafının dükkanları önüne asmış olduğu "Köyüne geri dön, kültürüne sahip çık" yazılı pankartları dikkat çekti.

Hozat

bir arbede yaşandı. Polislerin kamera çekimini kesmek durumunda kalması ile gerginlik sona erdi. Saat 19.00'da konser etkinliği başladı. Biz de son dönem şehitlerimizin fotoğraflarıyla konser alanındaki yerimizi aldık. Özellikle Grup Şiar sahnedeyken yoğun bir şekilde propaganda yapa fırsatı bulduk. (Pertek Partizan)

Hozat

Festivale, Hozat'ta halkın ilgisi yo-

Hozat

Munzur Festivali; Su Yatağını Arıyor...

olduğunu söylemek mümkün. Ancak buna rağmen kimi kısmi değişiklikler olsa da festival programı nitelik açısından geçen yılın sınırlarını aşamadı. Festival bölgenin sorunlarını merkeze alan, içeriğe dair halkın söz söyleyebildiği, Dersim'deki tüm politik

öznelerin ortak bir inisiyatifle örgütlediği bir festival özelliğini bu yıl da kazandı.

12 Haziran seçimleriyle birlikte Dersim'de iyice gerilen politik atmosfer festival programının hazırlanmasına da yansdı. Birçok yerde tepkiselliklerin, ortak hareket edememe ve devrimci dayanışma kültürüne uygun olmayan pratiklerin altına imza atıldı. 12 Haziran seçimleri sırasında Dersim'in politik özneleri arasında yaşanan tartışmaların gelen aşamada kitleyi de ciddi oranda etkilediği ve daha geri noktalarda karşılık bulduğu bir kez daha ortaya çıktı. Tüm bunlara karşın Munzur Festivali binlerce Dersim'linin ülkesine ve toprağına geri dönüşü ve hasret gidermesi için hala önemli bir araç olma işlevini koruyor. Bunun yanı sıra bölgenin sorunlarının kamuoyuna yansıtılması, her ne kadar içeriğinden ciddi anlamda uzaklaşsa da bölge sorunlarının dile getirilmesi anlamında önemli bir süreç olarak önemini hala koruyor. Ancak halkın hislerine gerçekten tercüman olmayan bir festivalin gelişemeyeceği açık. Bu anlamda bu sürecin önemli-etkili özneleri konumunda olan kurumların da gereken özeleştiril yaklaşımları sergilemesi acil bir ihtiyaç olarak önümüzde duruyor.

Partizanlar açısından ise festivalin önceki yıla oranla daha olumlu bir tablo çizdiğini söylemek mümkün. Gerek festival öncesi 10 gün boyunca Dersim'in neredeyse tüm ilçelerinde yürütülen köy

çalışmaları gerekse de festival sırasındaki ajitasyon/propaganda faaliyeti anlamında umut vericiydi. Partizan, tartışmaların başından itibaren festivalin bölgenin gerçek gündemi ekseninde ve devrimci dayanışma temelinde örgütlenmesi gerektiğini savundu, bunun tartışmasını yürüttü.

Festival bizim açımızdan Dersim halkıyla daha ileri bir noktada buluştuğumuz oldukça verimli bir zaman dilimi oldu. Munzur Festivali gerçek gündemini, hak ettiği içeriğe kavuşmayı bekliyor; su yatağını arıyor. Dağlarımıza, dilimize ve kültürümüze sahip çıkmak için 12. Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nde buluşalım...

Ovacık

11. Munzur Kültür ve Doğa Festivali kapsamında Partizan olarak bizim de örgütleyicisi olduğumuz Ovacık Festivaline, Zazaca ve Türkçe yazılı **"Dağlarımıza, dilimize, Munzur'uma dokunma"** yazılı ve Partizan imzalı pankartımızla ve festival alanına açtığımız standımızla dahil olduk.

Ovacık ilçe merkezinde yapmış olduğumuz gazete dağıtımında kitlenin yayınlarmıza ve bize olan ilgisi olumlu idi. Ovacık halkı ile barajlar ve devam eden operasyonlar üzerine tartıştık. Standımızda Yurdal Yıldırım, Çiğdem Yılmaz ve Fatma Acar'ı tanıyan birçok insanla sohbet etme şansımız oldu. Festival alanında yayınlarımızı sesli ajitasyon eşliğinde dağıttık. Hazırlık aşamasında Kamer Genç'in konuşması konusunda sert tartışmaların yaşandığı festival öncesinde belediye toplantılardan çekildiğini açıklamıştı. CHP'li belediye daha sonra festivalin örgütlenmesine yeniden dahil oldu. Belediyenin kendini dayatan bu tavrı devrimci, yurtsever kurumlar tarafından eleştirildi.

Festival günü sahneye çıkan Kamer Genç, yaptığı konuşmada CHP'nin Dersim katliamında hiçbir sorumluluğu yokmuş gibi davranarak Dersimlilere mavi boncuk dağıttı. Genç, Dersim'in gerçek

sorunlarına dair hiçbir şey söylemediği konuşmasında Kürt düşmanlığı yapmakta, ırkçı, faşist ideolojisini savunmaktan da geri durmadı. **"Munzur festivali BDP'nin, Kürtlerin festivali oluyor"** şeklinde söylemlerle Kürt halkına saldıran Genç devrimci ve yurtsever kurumlarca protesto edildi.

Festival programı kapsamında, Ermeni Van Project Halk Müziği grubu, YÇKM Halk Oyunları ekibi, Grup Yorum, Mikail Aslan ve Arzu'da sahne aldı. Ali Yıldız'ın cenazesini almak için açlık grevini ölüm orucuna dönüştüren Hüsnü Yıldız da söz alarak duyarlılık çağrısı yaptı.

Gündüz saatlerinde ise **"Dersim'de Sosyal, Kültürel ve Siyasal Sorunlar"** başlıklı bir panel gerçekleştirildi.

* Festivalin 2. gününde Munzur Çevre Derneği ve Ovacık Köy Dernekleri Komitesi tarafından Mercan Vadisi'nde bir etkinlik düzenlendi. Etkinlik öncesi otobüslerle Mercan HES barajının olduğu alana giden kitle buradan sloganlarla vadide kurulan çadır kente yürüdü. **"Munzur'da baraj istemiyoruz"**, **"Munzur özgür olacak"** sloganlarının atıldığı yürüyüş oldukça coşkulu oldu. Vadide düzenlenen etkinlikte de türküler ve marşlar hep bir ağızdan söylendi. MÇD adına konuşan dernek başkanı Sema Gül, bölgenin sorunlarının yakıcı olduğunu, özellikle Ovacık'ta festival kapsamında yürüttükleri çalışmalar sırasında Dağ Sarımsağının yok olmakla yüz yüze olduğunu gördüklerini ve 1-2 Ekim tarihleri arasında yapılacak Ovacık Dağ Sarımsağı Festivali'ne yönelik bir çalışma yürüteceklerini dile getirerek tüm Ovacıklılara katılım çağrısı yaptı. Konuşmaların ardından sahne alan Grup Şiar söylediği türkü ve marşlarla kitleye coşturdu. Kaypakkaya'yı övmenin onur olduğunu ifade eden Pınar Sağ, kitlenin eşlik ettiği türkülerle Ovacıklılarla buluştu. Canlı, coşkulu geçen etkinliğe biz de Partizan olarak kitlesel katıldık ve etkinlik alanına stand açtık.

(Devamı Sayfa 31'de)

"And olsun ki, kızıl bayrağı yükselteceğiz!"

Halk savaşının kızgın ateşinde birer meşale olarak güneşe gömülen Sefagül Kesgin, Nurşen Aslan, Gülizar Özkan, Fatma Acar ve Derya Aras yoldaşlar Partizan tarafından organize edilen bir eylemle anıldı.

Toprağına düşenlerimizi anmak, onların devrettiği kavga şiarını haykırarak için, 28 Temmuz Perşembe günü saat 18.30'da eylemdeydik. Buluşma noktasına kadar alkış, ıslık, sloganlarla; çevreden geçen halkın ve devrimci dostların desteği eşliğinde yürüdük. En önde Ki-

nem'den Muharrem'e toprağın bereketli rahmine düşen şehitlerimizin fotoğraflarının olduğu Partizan pankartı açıldı.

Alkış ve ıslıkların kesilmediği, halk savaşını çağrılarının dillerden düşmediği ve şehitlerin özeleştiril anıldığı eylemde Partizanlar coşkulu oldu. Coşkulu oldu çünkü Emelleri vardı, kararlıydılar çünkü Eylemleri vardı, düşmana öfkeliydiler çünkü Sevdaları vardı, cüretliydi çünkü Özlemleri vardı, amansızdı çünkü Dilekleri vardı. Coşkunlardı çünkü Kinem'leri vardı, yılların közüünü

taşıyorlardı çünkü Muharremleri vardı. Gözleri doruklardaydı çünkü Munzur'ları vardı.

Beş kadın Partizan'a atfedilen eylemde en önde elbette kadınlar vardı. Direnişin simgesi haline gelen puşilerini bağlamışlardı bugün. Yasta değillerdi, yoldaşlarından devraldıkları mücadele çağrılarına yanıt olmak için gelmişlerdi. Beş kadın Partizan sahneledikleri tiyatro oyunu ile bir an için de olsa Kinem, Sevda, Emel, Eylem, Dilek ve Özlem oldular. Onların şiirlerini okuyup hasretlerine

sarıldılar.

Sanatçı dostumuz Pınar Sağ'la hep bir ağızdan türküler ve marşlarla kalbimize nakşettiğimiz sekiz canımıza dair hissettiklerimizi dile getirdik. Sinevizyonda, kadınların kölelik zincirini kırarak özgür bir gelecek için silah elde sömürü düzenine başkaldırısını simgeleyen her bir gerilla görüntüsü ile alkışlar yükseldi kitleden. Ve en sonunda elbette kavga sloganları düşmedi dillerden.

